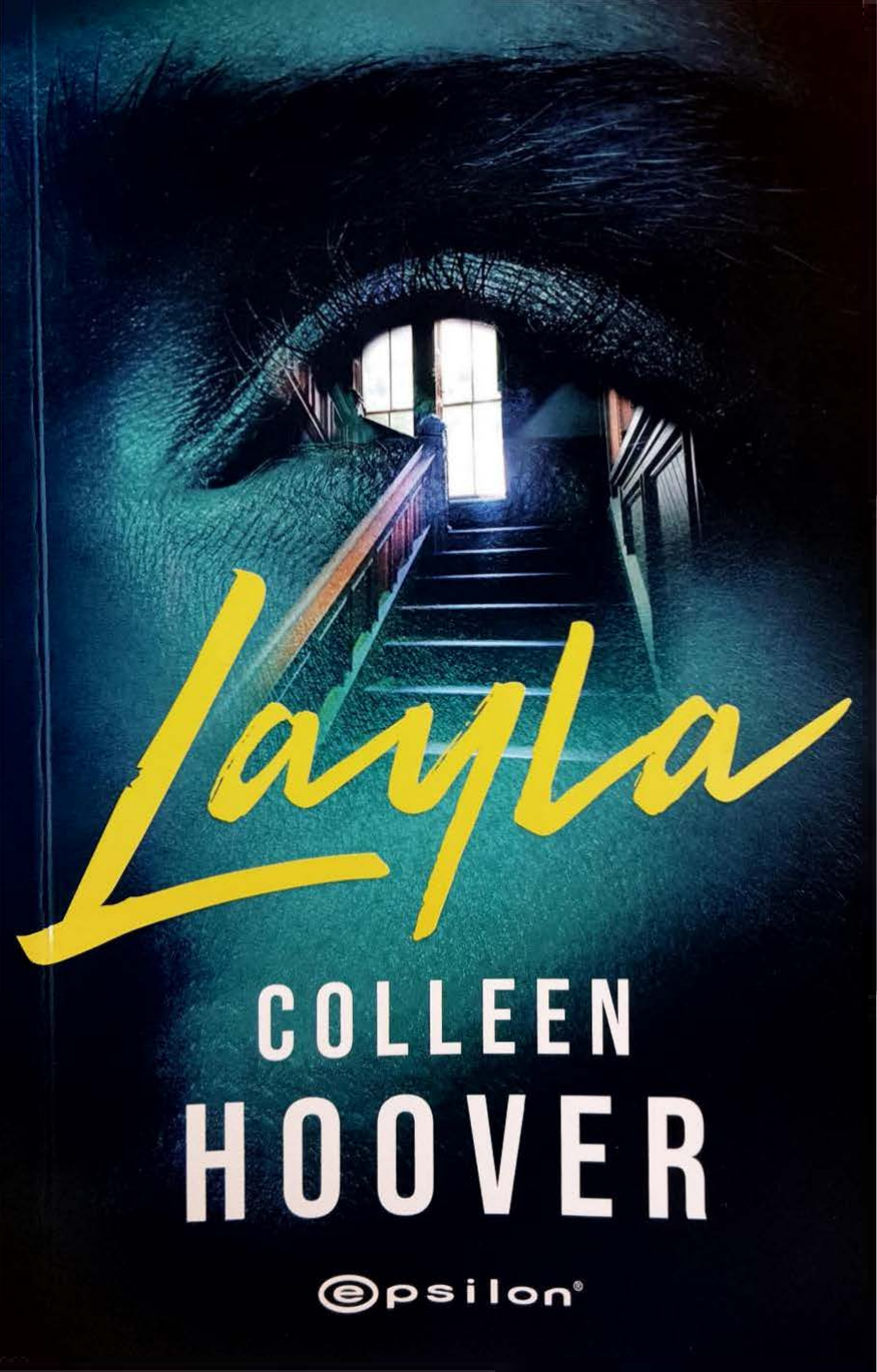

Layla
COLLEEN
HOOVER
epsilon

***New York Times* çoksatan listesinin zirvesindeki yazar Colleen Hoover yine hayranlık uyandıran bir kurguyla karşınızda!**

Layla, trajedilerle kesintiye uğrayan bir hayatın ve yok olmaya yüz tutmuş bir aşkın unutulmaz bir paranormal hikâyeye dönüştüğü şaşırtıcı bir roman.

Leeds, Layla ile tanıştığında bütün hayatını onunla geçirmek istediğini anlamıştır ancak beklenmedik bir saldırı Layla'nın hayati bir tehlikeyle karşı karşıya kalmasına neden olur. Haftalarca hastanede kalan Layla, fiziksel olarak iyileşse de aldığı duygusal ve zihinsel hasarlardan sonra artık Leeds'in âşık olduğu kadın değildir. Leeds, ilişkilerinin düzelmesi umuduyla Layla'yı tanıştıkları otele götürür. Ancak oraya vardıklarında, Layla'nın davranışları daha da tuhaf bir hâl alır. Bu durum, akla hayale gelmeyecek birçok esrarengiz olayın başlangıcı olacaktır.

Colleen Hoover, paranormal olaylarla ördüğü bu romanıyla hayal gücümüzü âdeta yeni bir boyuta taşıyor.

"Gizem, psikolojik gerilim ve çağdaş romantizm unsurlarıyla bezenmiş bu roman, gerçek aşkın ne kadar hızlı gelişebileceğine dair sorulara yanıt ararken en güçlü bağları bile tehlikeye atabilecek çatışmaları da gözler önüne seriyor... Hızlı, tempolu ve ilgi çekici... Benzersiz bir aşk hikâyesi."

–Kirkus Reviews

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 144028

KDV'den muaftır.

Layla
Orijinal Adı: *Layla*
Colleen Hoover
Çeviri: Nil Bosna

DBO_
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Düzelti: Elif Bersu Kabran
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Özkan Köse

1. Baskı: Temmuz 2023
ISBN: 978-625-414-402-8

© Colleen Hoover, 2023
Bu eser, kitabın özgün yayıncısı Atria Books (Simon & Schuster, Inc.) ile Kayı Ajans arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1
Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2
34310 Haramidere/İstanbul
Tel: (212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Layla

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin!

COLLEEN
HOOVER

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

Bu bir kurgu eserdir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve etmenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal veya hayali olarak kullanılmıştır.

Beckham için. Öldüğümde ziyaret edeceğim ilk kişi sen olacaksın. Seni korkutmak çok eğlenceli.

Doğaüstü, henüz anlaşılmamış doğal olandır.
–Elbert Hubbard

Görüşme

Aşağı inmeden önce Layla'nın ağzına iki kat koli bandı yapıştırmıştım ama dedektif masaya otururken hâlâ boğuk çığlıklarını duyabiliyordum.

Dedektifin seksenli yılların filmlerinde göreceğiniz türden eski bir kayıt cihazı vardı. Sol tarafında büyük, kırmızı, yuvarlak bir düğme vardı ve yaklaşık yirmi beş santim uzunluğunda, on beş santim eninde bir cihazdı. Başlatma düğmesine basıp kayıt cihazını masanın ortasına kaydırdı. Kasetteki bantlar dönmeye başladı.

"Lütfen adını söyle," dedi dedektif.

Boğazımı temizledim. "Leeds Gabriel."

Pil haznesi makinenin yanlarından geçen eski koli bandıyla tutturulmuştu. Bir bakıma bunu komik bulmuştum. Bu son derece külüstür makine mi söyleyeceğim her kelimeyi kaydedecek ve bu bir şekilde işe yarayacaktı?

Bu noktada az kalsın vazgeçiyordum. Bu tünelin ucunda ışık yoktu. Bu tünelin bir *sonu* olduğundan bile emin değildim.

İşler bu kadar kontrolden çıkmışken nasıl bir çıkış umudum olabilirdi ki? Kız arkadaşım yukarıda aklını yitirirken ben oturmuş internette tanıştığım bir dedektifle konuşuyordum.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi gürültü tekrar artmıştı. Ahşap yatak başlığı üst kattaki duvara çarparak bu devasa boş evde ürkütücü bir yankı yaratıyordu.

"Pekâlâ," dedi adam. "Nereden başlamak istersin?" Gürültüyü duymazdan gelebilecek gibi görünüyordu ama ben bunu yapabileceğimden emin değildim. Layla'nın benim yaptıklarım yüzünden acı çektiğini bilmek kolay kolay

göz ardı edebileceğim bir şey değildi. Üst kattan gelen her sesle irkiliyordum. Adam, "Neden ikinizin tanışmasıyla başlamıyoruz?" diyerek öneride bulundu.

Cevaba götürmeyeceğini bildiğim soruları yanıtlamakta tereddüt ediyordum ama o sırada Layla'nın boğuk çığlıklarındansa kendi sesimi duymayı tercih ediyordum. "Geçen yaz burada tanıştık. Eskiden burası oda ve kahvaltı veren bir pansiyondu. Ablasının düğününde çalan grubun basçısıydım."

Adam cevap vermedi. Koltuğuna yaslanıp sessizce bana baktı. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Detaylandırmam mı gerekiyordu? "Layla'yla nasıl tanıştığımın bu evde olanlarla ne ilgisi var?"

Adam başını iki yana salladı, öne eğilip masanın üzerinde kollarını kavuşturdu. "Belki yoktur. Ama ben bu yüzden buradayım, Leeds. Her şey bir ipucu olabilir. Burada olduğun ilk güne geri dönmeni istiyorum. Layla ne giymişti? İkiniz neden buradaydınız? Sana söylediği ilk şey neydi? O gece ikinizden biri evde olağandışı bir şey fark etti mi? Bana ne kadar bilgi verebilirsen o kadar iyi olur. Hiçbir detay önemsiz değil."

Dirseklerimi masaya dayadım, Layla'nın üst katta çıkardığı sesleri duymamak için avuçlarımı kulaklarıma bastırdım. Onun böyle üzüldüğünü duymaya dayanamıyordum. Onu çok seviyordum ama ona bunları yaşatırken geri gelip onu *neden* bu kadar çok sevdiğimi anlatabilir miydim bilmiyordum.

Başlangıçta ilişkimizin ne kadar mükemmel olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bunu yaparsam her şeyin nasıl bu noktaya geldiğinin çoğunlukla benim hatam olduğu gerçeğini doğrulamış olacaktım.

Gözlerimi kapatıp onunla tanıştığım ilk geceyi düşündüm. Geçmişte hayatın daha kolay olduğu zamanları... Bihaber olmanın gerçek mutluluk olduğu zamanları...

"Berbat bir dansçıydı," dedim adama. "Layla'da ilk fark ettiğim şey bu olmuştu..."

Birinci bölüm

Berbat dans ediyordu.

Sahnede git gide azalan bir kala balığa çalarken onda ilk fark ettiğim şey bu olmuştu. Uzun kollarını nasıl kontrol edeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Yalınayak çimenlerde dolanıyor, şarkının ritminden yoksun bir şekilde ayaklarını bilerek yaparmışçasına yere vuruyordu. Başını çılgınca sallıyor, asi siyah bukleleri sanki bir *heavy metal* şarkısıdinliyormuş gibi bir öne birarkaya savruluyordu.

Komik olan, bunun modern bir country müziği grubu olmasıydı. Modern, *sıkıcı* bir country grubu. Dinlemesi dayanılmaz, çalması daha da acı veren bir dizi şarkı.

Garrett Grubu.

Adı kelimenin tam anlamıyla buydu. *Garrett Grubu.* Garrett'ın bulabildiği en iyi isim buydu.

Ben resmi olmayan dördüncü üyeydim –grubа katılan son üye. Bas çalıyordum. İnsanların saygı duyduğu türden kontrbasdeğil ama. Elektro bas gitar çalıyordum. Genellikle grubun görünmez üyesinin elindeki –her şarkının arka planında kaybolan– değeri bilinmeyen, görünmez enstrüman. Ama arka planda kaybolmak umurumda değildi. Belki de bu yüzden elektro bası başka bir şeye tercih ediyordum.

Belmont'ta müzik eğitimi aldıktan sonra amacım şarkıcı-söz yazarı olmaktı ama Garrett'ın bu şarkıları yazmasına yardım etmiyordum. Garrett yardım istemiyordu. Müzik anlayışımız aynı değildi, bu yüzden sadece kendim için şarkılaryazıyor, onları gelecekte solo bir albüm çıkaracak kadarkendime güveneceğim bir güne saklıyordum.

Grup son birkaç yılda daha popüler hâle gelmişti ve daha fazlatalep görmemize rağmen –ki bu daha iyi kazanç

demekti, basçı olarak aldığım para artmamıştı. Durumu grubun geri kalanına anlatmayı düşünmüştüm ama buna değip değmeyeceğinden emin değildim ve paraya benden dahaçok ihtiyaçları vardı. Üstüne üstlük bu konuyu açarsam bana grupta resmi bir yer önerebilirlerdi ve dürüst olmak gerekirse bu müzikten o kadar nefret ediyordum ki burada durmaktan bile utanıyordum.

Her gösteriruhumu yıyip bitiriyordu. Bir o taraftanbir bu taraftan kemiriyordu. Buna dahafazla devam edersem bende bir bedenden başka bir şey kalmayacak diyekorkuyordum.

Doğrusu beni burada neyin tuttuğundan emin değildim. Gruba girdiğimde kalıcı olmak hiç istememiştim ama nedense çıkmak için harekete geçemiyordum. Babam ben onsekiz yaşındayken ölmüş, ölümünün bir sonucu olarak para hiçbir zaman sorun olmamıştı. Annemle bana hatırı sayılır bir hayat sigortası poliçesinin yanı sıra kendikendine işleyen, benim devreye girip de yılların başarılı uygulamalarını değiştirmemi istemeyenkadrosuylabir internet kurulum şirketi bırakmıştı. Ama annem de ben de bu şirketten uzak duruyor, gelirlerle geçiniyorduk.

Buna kesinlikle minnettardım ama hiç gurur duymuyordum. İnsanlar bu hayatta benden ne kadar az şey istendiğini bilselerdi saygı görmezdim. Belki debu yüzden grupta kalmayadevam ediyordum. Çok seyahat, çok iş, pek çok gece geç saatlere kadar ayakta kalmak... Ama kendime yaptığım işkencebana en azından banka hesabımda bulunanların birkısmını hak ettiğimihissettiriyordu.

Sahnede benim için belirlenmiş yerde durmuş bir yandan çalarken diğer yandan sarhoş mu, kafası mı iyi, yoksa grubun bu kadar berbat olmasıyla dalga geçmek için mi dansediyordiyemerakedereko kızı izliyordum. Susuz kalmış balık gibi etrafta çırpınıp durmasının sebebi ne olursa

olsun bunun için müteşekkirdim. Bir gösteri sırasında yaşanacak en eğlenceli şeydi. Hatta bir ara kendimi gülümserken yakaladım –Tanrı bilir ne zamandır yapmadığım bir şeydi. Bir de buraya gelmekten çekindiğimi düşünmüştüm.

Belki de atmosferdendi –mekânın mahremiyetiyle düğün sonrası ortam karışmıştı. Belki kimsenin bizi umursamaması ve davetlilerin yüzde doksanının gitmiş olmasındandı. Belki de bu şarkı sırasında üç kez tepetaklak olan kızın saçlarındaki çimenler ve elbisesinin her yerindeki yeşil lekelerdendi. Ya da belki eski sevgilimden ayrıldığımdan beri katlanmak zorunda kaldığım altı aylık durgun dönemdendi.

Belki de bu gece bu kızı odak noktam yapan tüm bunların bileşimiydi. Böyle olması hiç şaşırtıcı değildi çünkü makyajı yanaklarına akmış ve birkaç buklesi terden alnına yapışmış olsa da oradaki en güzel kızdı. Daha da garip olan kıza kimsenin bakmamasıydı. Biz gecenin son şarkısını çalarken kalan birkaç davetli yeni evli çiftle birlikte havuzun etrafında toplanmıştı.

Sonunda çalmayı bitirip toparlanmaya başladığımızda hâlâ dinleyen tek kişi izlemekten kendimi alamadığım o korkunç dans eden kızdı.

Sahnenin arkasına yürüyüp gitarımı çantaya koyarken kızın *bir daha* diye bağırdığını duydum. Tüm enstrümanları minibüse yüklediğimizde onu bulmayı umarak çantayı aceleyle kapattım.

Gece için dördümüz otelde iki oda ayırtmıştık. Nashville'e dönüş on bir saatlik yolculuktu ve hiçbirimiz gece yarısı yola çıkmak istemiyorduk.

Damat minibüsün kapılarını kapatan Garrett'a yaklaşarak hepimizi bir şeyler içmeye davet etti. Normalde reddederdim ama kötü dansçının oralarda bir yerlerde olmasını umuyordum. Eğlenceli bir tipti. Ve ağzından tek bir şarkı sözü bile çıkmaması hoşuma gitmişti. Garrett'ın müziğini

gerçekten beğenen bir kızdan etkilenebilir miydim bilmiyordum.

Onu havuzda, üzerinde hâlâ çimen lekeli krem rengi nedime elbisesiyle sırtüstü yüzerken buldum.

Havuzdaki tek kişi oydu, bir bira aldıktan sonra derin tarafa yürüyüp ayakkabılarımı çıkardım, kot pantolonum üstümdeyken bacaklarımı suya soktum.

Havuzun benim tarafımdaki çalkantıdan oluşan dalgacıklar sonunda ona ulaşmıştı ama suda ona kimin katıldığını görmek için başını kaldırıp bakmadı. Sürekli gökyüzüne bakıyordu, suyun üstünde yüzen bir kütük kadar sessiz ve hareketsizdi. Daha önce sergilediği gülünç gösteriyle tam bir tezat hâlindeydi.

Birkaç dakika onu izledikten sonra sular tüm vücudunu kapladı ve ortadan kayboldu. Ellerini kaldırıp suyu yararak kafasını yüzeye çıkardığında sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi bana baktı.

Ayaklarını hafifçe hareket ettirip kollarını oynatarak suyun yüzeyinde duruyordu. Tam bacaklarımın önüne gelene kadar yavaş yavaş aramızdaki mesafeyi kapatıp bana baktı. Gözleri iki küçük ampul gibi arkamda kalan ay ışığının parıltısını yansıtıyordu.

Sahnedeyken güzel olduğunu düşünmüştüm. Ama bir adım ötemdeyken gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyordum. Eninde sonunda elimi gezdirebileceğimi umduğum narin bir çene hattı ve dolgun pembe dudakları vardı. Gözleri havuzu çevreleyen çimenler kadar yeşildi. Onunla suya girmek istiyordum ama cep telefonum cebimdeydi ve elimde yarı dolu bir bira kutusu vardı.

"Hiç içi ölmüş insanlarla alakalı YouTube videolarını izledin mi?" diye sordu.

Bu soruyu neden sorduğunu hiç anlamamıştım ama o sırada ağzından ne çıkarsa çıksın az önceki sözleri kadar

kuvvetle içime işlerdi. Sesi narin ve hafifti; sanki hiç çaba harcamadan boğazından süzülüyormuş gibiydi.

"Hayır," dedim.

Suyun üzerinde durmaya çalışırken biraz nefes nefese kalmıştı. "Videolar insanların başına gelen can sıkıcı şeylerin derlemeleri. Kameralar hep insanların en kötü anlarında yüzlerine odaklanır. İfadeleri içten içe ölmüşler gibi görünür." İki eliyle gözlerindeki suları sildi. "Bu gece orada öyle görünüyordun. Sanki ruhun ölmüş gibi."

Bırakın o berbat şarkıları çalarken hissettiklerimi doğru değerlendirecek kadar uzun süre bana baktığını, sahneye baktığını bile hatırlamıyordum.

"Ruhum çoktan öldü. Grup için çalmaya başladığım ilk gece öldü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dansımı beğendin mi? Seni neşelendirmeye çalışıyordum."

Başımı sallayıp biradan bir yudum aldım. "İşe yaradı."

Sırıttı ve birkaç saniyeliğine suya daldı. Tekrar su yüzüne çıktığında yüzündeki saçları geriye atarak, "Kız arkadaşın var mı?" dedi.

"Hayır."

"Erkek arkadaşın?"

"Hayır."

"Karın?"

Başımı iki yana salladım.

"En azından arkadaşların var mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

"Kardeşlerin?"

"Tek çocuğum."

"Kahretsin. Yapayalnızsın."

Başka bir doğru değerlendirme. Gerçi benim durumumda yalnızlık bir seçimdi.

"Hayatındaki en önemli kişi kim?" diye sordu. "Anne baba sayılmaz."

"Şu anda mı?"

Başını salladı. "Evet. Şu anda. Hayatındaki en önemli kişikim?"

Bir an sorusunudüşündüm ve annemden başkauğruna kurşunun önüne atlayacağım kimse olmadığını fark ettim. Gruptakilere karşı kayıtsızdım. Daha ziyade hiç ortak yanım olmayan iş arkadaşlarım gibiydiler. Ve anne baba sayılmadığına göre, şu anda aklımdaki tek kişi bu kızdı.

"Sanırım sensin," dedim.

Başını eğerek gözlerini kıstı. "Bu biraz üzücü." Ayaklarını kaldırdı, bacaklarımın arasından duvarı tekmeyle ittirerek benden uzaklaştı. "O hâlde bu geceyi senin için güzelleştirsem iyi olur." Flörtöz bir şekilde gülümsedi. Bu bir davetti.

Telefonumu bitmiş biramın yanına betonun üzerine koyarak davetini kabul ettım. Gömleğimi çıkardım, vücudumun geri kalanını havuzasokarken bana bakışını izledim.

Artık aynı hizadaydık ve nasıl olduysa da ha da güzelleşmişti.

İkimiz de bariz bir şekilde istememize rağmen bedenlerimizi değdirmemeye dikkat ederek bir daire çizer gibi yavaşça birbirimizin etrafında yüzdük.

"Kimsinsen?" diye sordu.

"Bas gitarist."

Buna güldü, kahkahası nahif sesinın tam tersiydı. Keskin ve kabaydı, sesinden bile fazla hoşuma gitmiş olabilirdi. "*Adın* ne?" diye sordu.

"Leeds Gabriel." Hâlâ birbirimizin etrafındadaireler çizerek yüzüyorduk. Başınıyana eğerek biraz adımı düşündü.

"Leeds Gabriel önde gelen birinin ismi gibi. Neden başkasının grubunda çalıyorsun?" Konuşmaya devam etti, görünüşe göre bu soruya gerçektenbir cevap istemiyordu. "Adını İn giltere'deki şe hirden mi almışsın?"

"Evet. Senin adın ne?"

"Layla." Sanki bir sırmış gi bi fısıldamıştı.

Mükemmel bir isimdi. Söyleye bileceği ona yakışan tek isimdi bundan emindim.

"Layla," dedi arkamdan biri. "Aç ağzını." Omzumun üzerinden baktım, gelin arkamdadurmuş, Layla'ya bir şey uzatıyordu. Layla onadoğru yüzdü, dilini çıkardı ve gelin dilinin ortasına küçük beyaz bir hap koydu. Layla yuttu, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok seksiydi.

Dudaklarından büyülendiğimi göre biliyordu. "Leeds de bir tane istiyor," dedi Layla başka bir hap almak için elini uzatarak. Gelin ona birtane daha vererek uzaklaştı. Ne olduğunu sormadım. Umurumda değildi. Onu o kadar istiyordum ki o Juliet, ben de Romeo'su olacak ve şu anda dilimene tür birzehirkoyarsakoysun yutacaktım.

Ağzımı açtım. Parmakları ıslaktı, hapın bir kısmı daha dilime değmeden erimişti. Acıydı ve tatlandırıcı yada su olmadan yutmak zordu ama becerdim. Bir kısmını çiğnedim.

"Dün hayatındaki en önemli kişi kimdi?" diye sordu Layla. "Benortaya çıkmadanönce?"

"Kendim."

"Seni birnumaralıyerinden mi ettim?"

"Öyle görünüyor."

Sanki karadan daha çok havuzda vakit geçiriyormuş gi bi, suda akıcı ve zahmetsizce sırtüstü hareket ediyordu. Kollarını ikiyana açmış, tekrar gökyüzüne bakıyordu. Derin bir nefes alınca göğsü yükseldi.

Sırtımı havuzun kenarına dayadım, kollarımı iki yana açarak beton çıkıntıya tutundum. Kalbim çarpmaya başlamıştı. Kanımı daha yoğun hissediyordum.

Banane tür bir ilaç verdiğini bilmiyordum, muhtemelen Mollyya da başka tür bir uyarıcıydıçünkü hızla etkisini gös-

teriyordu. O sırada gövdemde olup biten her şeyin, vücudumun diğer bölümlerinden daha fazla farkındaydım. Kalbim şişmiş gi bi geliyordu, sanki onuniçın yeterince yeryoktu.

Layla suda lıâlâ sırtüstü duruyordu ama yüzü göğsüme yakındı. Tamönümdeydi. Biraz öneeğilecek olsam gökyüzüne bakmayacaktı. Bana bakıyor olacaktı.

Kahretsin, bu iyi biruyuşturucuydu.

Kendimi iyi hissediyordum. Kendimden emin hissediyordum.

Etrafımızdakisu o kadar durgundu ki Layla havada süzülüyormuş gi bi görünüyordu. Gözleri kapalıydı ama başının tepesi göğsüme değince bana baktı, yüzü benimkine aksiyönünde duruyor, sanki birşey yapmamı bekliyordu.

Ben de yaptım.

Ağzım hafifçe onunkine değecek kadar eğildim. Baş aşağı öpüşürken alt dudağı iki dudağımın arasındaydı. Dudakları tenimin her santiminde gizlenmiş mayın tarlalarını ateşleyen yumuşak bir patlama gi biydi. Garip ve büyüleyiciydı çünkü hâlâ sırtüstü suyunüzerinde duruyordu. Dilimi ağzına soktum. Her ne se beple olursa olsun, kendimi ona dokunacak kadar değerli bulmuyordum, bu yüzden kollarımı olduğuyerde tuttum –iki kolumla havuzda dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Kolları açıktı bir tek ağzı oynuyordu. İlk öpüşmemiz baş aşağı olduğu içinminnettardım çünkü bu ilk kez yüzünün üst tarafı yukarıdayken öpme umudu için açık kapı bırakıyordu. Gelinın bize verdiği her neyse bir daha asla kafam güzel olmadan bir kızı öpmek istemeyecektim. Sanki kal bim her atışında bir peni kadar büzülüp sonra da davulkadar şişiyordu.

Gerektiği gi bi atmıyordu. Artık hafif güm güm, güm güm, güm güm yoktu. Bam ve GÜM vardı.

Bam GÜM, bam GÜM, bam GÜM.

Onu böyle baş aşağı öpmeye devam edemezdim. Tam olarak uymuyormuşuz gibi geliyor ve beni deli ediyordu. Ağzımın onunkine tam oturmasını istiyordum. Belinden tuttum, suyun üzerinde bana bakana kadar döndürerek kendime çektim. Bacaklarını belime doladı, iki elini sudan çıkarıp başımın arkasından tutunca batar gibi oldu çünkü şimdi onu suyun üstünde sadece ben tutuyordum. Kollarım sırtından aşağı kaymakla meşgul olduğu için batmaya başladık ama ikimiz de bunu engellemek için bir şey yapmadık. Batmadan hemen önce ağızlarımız birbirine kenetlenmişti. Dudaklarımızın arasından tek bir damla bile su geçmiyordu.

Birbirimize kenetlenmiş hâlde havuzun dibine kadar battık. Dibe değer değmez aynı anda gözlerimizi açtık ve birbirimize bakmak için ayrıldık. Şimdi saçları yukarı doğru dalgalanırken dibe batmış bir meleğe benziyordu.

Keşke bir fotoğraf çekebilseydim.

Hava kabarcıkları aramızdaki boşluğu bulandırıyordu, bu yüzden ikimiz de suyun üzerine çıktık.

Ben Layla'dan iki saniye önce su yüzüne çıkmıştım. Öpüşmeye yeniden başlamaya hazır, karşı karşıya durduk. Birleşerek bulunduğumuz pozisyona geri döndük. Ağızlarımız birbirini aradı ama dudaklarındaki klorun tadını alır almaz tezahüratlardan dolayı öpüşmemiz yarım kaldı.

Garrett'ın diğerlerininkini bastıran sesini duyabiliyordum, hepsi oturdukları yerden öpüşmemize tezahürat yapıyordu. Layla arkasına baktı ve onlara hareket çekti.

Benden ayrılıp havuzun kenarına gitti. "Hadi gidelim," dedi sudan çıkarken. Bunu pek zarifçe yapmamıştı. Merdivenden bir buçuk metre uzakta, havuzun derin tarafından kendini yukarı çekti, havuzdan çıkmak için betonun üzerine yuvarlanması gerekti. Beceriksizce ve harikaydı. Onu takip ettim, birkaç saniye sonra ikimiz de evin daha karanlık ve daha gözden uzak tarafına doğru koşturuyorduk.

Ayaklarımın altındaki çimenler hem soğuk hem de yumuşaktı. Buz gibiydi... ama erimiş buz gibi.

Sanırım çimenleri böyle yapan suydu. Ama su gibi gelmiyordu. Erimiş buz gibi geliyordu. *Uyuşturucular bazı şeyleri açıklamayı zorlaştırıyordu.*

Layla elimi tuttu, kendini erimiş buz-çimlerin üzerine bırakarak beni de kendisiyle birlikte üzerine çekti. Nefes alabilmesi için dirseklerime dayanarak kendimi yukarı kaldırdım ve bir an ona baktım. Çilleri vardı. Pek fazla değildi, burun kemerinin üzerine serpiştirilmişti. Yanaklarında da biraz vardı. Parmak uçlarımı çillerinin üzerinde gezdirdim. "Neden bu kadar güzelsin?"

Güldü. Haklı olarak. Söylediğim çok klişeydi.

Beni sırtüstü çevirdi, elbisesini kalçalarına kadar çekerek ata biner gibi üstüme oturdu. İkimiz de sırılsıklam olduğumuz için bacakları ve kalçaları iki yanıma yapışıyordu. Ellerimi kalçalarına koyarak hapın etkisinin tadını çıkardım.

"Buraya neden Corazón del País dediklerini biliyor musun?" diye sordu.

Bilmiyordum, uzun bir hikâye olmasını umarak başımı iki yana salladım, böylece konuşmasını daha fazla duyabilirdim. Sesini bütün gece dinleyebilirdim. Aslında otelde Büyük Oda dedikleri bir oda vardı ve her duvarı yüzlerce kitapla kaplıydı. Bana bütün gece kitap okuyabilirdi.

"*Ülkenin Kalbi* anlamına geliyor," dedi. Konuşurken gözlerinde ve sesinde heyecan vardı. "Şu an bulunduğun bu mülk parçası komşusu Amerika Birleşik Devletleri'nin gerçek coğrafi merkezidir."

Belki de o sırada kalp atışlarımın çok farkında olduğum içindi ama bu mantıklı gelmemişti. "Neden öyle diyorlar? Aslında vücudun merkezi kalp değil. Mide."

Yine keskin ve hızlı bir şekilde kahkaha attı. "Doğru. Ama *Estomago del País* kulağa pek hoş gelmiyor."

Kahretsin. "Fransızcabiliyor musun?"

"Bunun İspanyolca olduğundan eminim."

"Her neise çok seksiydi."

"Lisedeyken sadece bir yıl gördüm," dedi. "Gizli yeteneklerimyok. Ne görürsen onualırsın."

"Bu konuda kuşkuluyum." Onu üzerimden yuvarlayıp üstüne çıkarak bileklerini çimlere sabitledim. "Yetenekli bir dansçısın sen."

Güldü. Onu öptüm.

Sonraki birkaç dakika boyunca öpüştük.

Öpüşmekten daha fazlasını yaptık. Dokunduk. Birbirimizi keşfettik. İnledik.

Her şey çok fazlaydı –sanki ölümün eşiğinde bocalıyormuşum gibi geliyordu. Kalbim gerçekten göğsümde patlayacak gibiydi. Bunu yapmaya devam etmeli miyiz diye sorgulamaya başlamıştım. Layla'yla öpüşmenin uyuşturucuyla birleşmesi çok fazlaydı. Bir saniye daha bacaklarının bana sarılı durmasına izin veremezdim, yoksa hissettiklerim yüzünden kendimden geçecektim. Sanki her sinir ucu başka bir sinir ucu üretiyor gibiydi. Her şeyi iki misli hissediyordum.

"Durmam gerek," diye fısıldadım etrafımdaki bacaklarını çözerek. "Ne içtik biz böyle? Nefes alamıyorum." Soluk soluğa sırtüstü döndüm.

"Ablamın sana verdiğini mi demek istiyorsun?"

"Gelin senin ablanını?"

"Evet, adı Aspen. Benden üç yaş büyük." Layla dirseğinin üzerinde doğruldu. "Neden? Hoşuna mı gitti?"

Başımı salladım. "Evet. Bayıldım."

"Çok kuvvetli, değil mi?"

"Lanet olsun, evet."

"Aspen ne zaman çok içsem bana verir." Ağzı kulağıma değene kadar eğildi. "Buna aspirin deniyor." Geri çekildiğinde yüzümdeki şaşkınlık, sırıtmasına neden oldu. "Kafanın güzel olduğunu mu sandın?"

Başka neden böyle hissedecektim ki?

Doğrulup oturdum. "Aspirin değildi o."

Gülme krizine girerek sırtüstü düştü ve göğsünde haç işareti yaptı. "Yemin ederim. *Aspirin* içtin." O kadar güldü ki nefes almakta zorlanıyordu. Sonunda nefes alabildiğinde içini çekti ve bu çok nefisti, az önce *nefis* mi demiştim?

Layla başını iki yana sallayarak hafif bir tebessümle bana baktı. "Sana böyle hissettiren uyuşturucu değil, Leeds." Ayağa kalkıp evin önüne doğru yürüdü. Yine onu takip ettim çünkü gerçekten aspirin içmişsem o zaman hapı yuttum demekti.

Hapı yutmuştum ben.

Vücudumda bir çeşit madde dolaşmadan başka birinin beni bukadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Eve girdiğimizde Layla yatak odasına gitmedi. Tüm kitapların ve kısa kuyruklu piyanonun bulunduğu Büyük Oda'ya gitti. İkimiz de içeri girince kapıyı kapatıp kilitledi. Kot pantolonum ve elbisesi arkamızda su izi bırakıyordu.

Durup ona bakmak için döndüğümde, ayaklarımın altında biriken suya bakıyordu.

"Yer döşemeleri eski," dedi. "Onlara dikkat etmeliyiz." Sırılsıklam ıslak elbisesini başından çekip çıkardı. Şimdi loş odada, benden iki metre ötede üstünde sadece sutyen ve külotuyla duruyordu. Sutyeniyle külotu birbirine uymuyordu. Beyaz bir sutyenle yeşil-siyah kareli külot giymişti. Elbisesinin altına ne giydiğini pek düşünmemesine bayılmıştım. Bir an için onu süzdüm –kıvrımlarına ve benden bedenini saklamaya çalışmamasına hayran kalmıştım.

Son kız arkadaşımın bir süper modelinkiyle boy ölçüşebilecek bir vücudu vardı ama hiç kendisiyle barışık değildi. Onda beni rahatsız eden şeylerden biri bu olmuştu çünkü ne kadar güzel olursa olsun, güvensizliği onun en kötü yanıydı.

Layla'nın, nasıl görünürse görünsün çekici olacak kendindenemin bir duruşu vardı.

İstediği gibi yapıp kotumu çıkararak boxerımla kaldım. Layla giysilerimizi toparlayıp bir halının üzerine koydu. Muhtemelen halı yerdöşemelerinden daha değerliydi ama o istediğini gideniyapıyordu.

Odada etrafıma bakındım; piyanonun yanında duvara dayalı kahveren gi, derisi yıpranmış bir kanepe vardı. Onu kanepenin üzerine atıp içinde kaybolmak istiyordum ama Layla'nın farklı planları vardı.

Piyano tabıuresini çekip oturdu. "Şarkı söyleyebilir misin?" diye sorarak birkaç tuşa bastı.

"Evet."

"Sahnede neden şarkı söylemiyorsun?"

"Grup Garrett'ın. Benden hiç böyle bır şey istemedi. "

"Garrett? Solistin adımı bu?"

"Ta kendisi."

"Kendisi de şarkı sözleri kadar berbat mı?"

Bu beni güldürdü. Başımı iki yana sallayarak taburede yanına oturdum. "Oldukça ber bat ama şarkı sözleri kadar değil."

Piyanoda do tuşuna bastı. "Seni kıskanıyor mu?" diye sordu.

"Beni neden kıskansın ki? Sadece bas gitaristim ben."

"Ondasolist kumaşıyok. Sende var."

"Bu ıddialı bır yorum. Beni şarkı söylerken duymadın bile."

"Önemlideğil. Berbat olabilirsin ama yınede sen sahnedeykendiğer herkes arka plandakalıyor."

"Tıpkı sen dans ederkendiğer herkesin arka planda kalması gibi mi?"

"Dans eden *tek* kişi bendım."

"Gördün mü? Fark etmedim bile. "

Ben böyle söyleyince eğildi. Öpmesini bekliyordum ama bunun yerine ağzıma, "Bana bir şeyler çal," diye fısıldadı. Sonra da kanepeye gidip uzandı. "Bupiyanoya yakışır bir şey çal," dedi.

Bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlayıpkollarından birini kanepeden sarkıttı. Parmağını ahşap zemin de gezdirerek çalmamı bekliyordu ama ona bakmayı bırakamıyordum. Bu dünyada gözlerim kuruyana kadar gözümü kırpmadan bakmamı sağlayacak başka bir kadın olduğundan emin değildim ama işte orada durmuş bana beklentiyle bakıyordu.

"Ya müziğimi beğenmezsen?" diye sordum. "Yine de seni öpmeme izin verecek misin?"

Hafifçe gülümsedi. "Şarkının senin için bir anlamı var mı?"

"Ruhunıunparçalarını kullanarak yazdım."

"O zamanendişeleneceğinbirşey yok," dedisakin sakin.

Piyano taburesinde arkamı dönüp parmaklarımı tuşlarınüzerine koydum. Şarkıyı çalmadan önce bır an tereddüt ettim. Bunudaha önce hiç kimse için yapmamıştım. Şarkı söylemek istediğim tek kişibabamdıve artık hayattadeğildi. Aslındabu şarkıyı yazmamın nedeni onın ölümüydü.

Sahnede Garrett'inşarkılarını çalarken hiç gergin olmazdım ama bu başkaydı. Bukişiseldi ve şu anda seyirci olarak sadece birkişi olmasına rağmen şimdiye kadar performans yaptığım en kalabalık izleyici kitlesi gibi geliyordu.

Ciğerlerimi havayla doldurdum, solığumu yavaşça bırakarak çalmayabaşladım.

O gece Tanrı'yainanmayı *bıraktım*
Bu kadar acımasız bir Tanrı'ya inanamıyorum
Ya sen?
O gece diz çöküp dua etmeyi bıraktım

Ama ayakta da dua etmiyorum
Ya sen?
O gecekapıyıve pencereyikapattım
Karanlıkta oturuyordum
Ya sen?
O gece mutluluğun bir peri masalıolduğunuöğrendim
Sesli okunan bin sayfa
Seninokuduğun
O gece Tanrı'ya inanmayı bıraktım
Sen bizimdin, umursamadı,
Senialdı
Bu yüzden ben o gece bıraktım...
Bıraktım...
Tamamen
Bıraktım
O gece bıraktım
Bıraktım.
Tamamen bıraktım
O gece bıraktım
Ben...

Şarkıyı çalmayı bitirdiğimde ellerimi kucağımdakavuşturdum. Dönüp ona bakmakta biraz tereddüt ediyordum. Son notayı çaldıktansonra oda sessizliğe bürünmüştü. Çok sessizdi –evdeki tüm sesler adeta yok olmuştu. Layla'nın nefes aldığını bile duyamıyordum.

Piyanonun kapağını kapattım, ta burede yavaşçaarkamı döndüm. Tavana bakarak gözlerini siliyordu. "Vay canına," diye fısıldadı. "Bunu beklemiyordum. Sanki göğsümü ezmişsin gibi."

Bu geceonu ilk gördüğümden beri böyle hissediyordum.

"Bitişi hoşuma gitti," dedi. Kanepede doğrulupoturdu, bacaklarını altınatopladı. "Tam cümlenin ortasındaduruyorsun. Bu çok mükemmel. Çok güçlü."

Maksatlı bitişi fark edip etmediğinden emin değildim ama gerçek şu ki anlaması ona daha da âşık olmama neden olmuştu.

"Şarkıyı nerede bulabilirim? Spotify'da var mı?"

Başımı ikiyana salladım. "Kendi şarkılarımı hiçpiyasaya sunmadım."

Kanepeninkoluna elini vurarak sahte bir dehşetle bana baktı. "Ne? Neden yapmadın ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Gerçekten *bilmiyordum*. "Belki de Nashville'deki* herkes kendini önemli sandığı içindir. Önemli olduğunu düşünen biri olmak istemiyorum."

Ayağa kalkıp oturduğum piyano taburesinin yanına geldi. Sırtım piyanoya yaslanıncaya kadar omuzlarımdan itti, dizlerini tabureye koyarak ata biner gibi üstüme oturdu. Şimdi ona bakıyordum, yüzümü ellerinin arasınaaldı, konuşurken gözleri kısılmıştı: "Şarkılarını kendine saklayarak bencillik ediyorsun. Bencil bir hiç olmaktansa bencil olmayan önemli biri olmak daha iyidir."

Galiba bu kızla tanıştığım içinmutluydum.

Gerçekten mutluydum.

Başınınarkasınıkavrayıpdudaklarınıdudaklarımaçektim. Neler olup bittiğini bilmiyordum. Bir kızı ertesi gün nerede olacağını merakedecek kadar sevmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ama... Laylayarın nerede olacaktı?

Dün neredeydi?

Ev olarak benimsediği yer neredeydi?

Nerede büyümüştü?

Şu anda *onun* en sevdiğikişi kimdi?

Her şeyi öğrenmek istiyordum. Her şeyi.

* Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Tennessee eyaletinin başkenti olan Nashville, country müziğinin başkenti olarak bilinir, pek çok önemli sanatçı burada yetişmiştir. (ed.n.)

Layla öpüşmemizikesti. "Aspen bu gecesana baktığımı görünce önceden beni uyardı. "*Müzisyenlerden uzak duracağına söz ver,*" dedi. "*Muhtemelen klamidyası vardır.*'"

Güldüm. "Ona benden uzak duracağına söz verdin mi?"

"Hayır. '*Klamidyası varsa sorun değil*' dedim. '*Muhtemelen prezervatifleri de vardır,*' diye cevap verdim."

"Bende klamidya yok. Ama prezervatifim de yok."

Bendenayrılıpayağa kalktı. "Sorun değil. Odamda bir tane var." Dönüpkapıya doğru yürüdü.

Islak giysilerimizialdım, odadan çıkarak merdivenlerde onu takip ettim. Beni tam olarak odasına davetetmemişti ama merdivenleri çıkarken konuştuğu için peşinden gitmemi beklediğini anlayabiliyordum.

"Bunu yapmayalı uzun zaman oldu," dedi omzunun üzerinden. "Prezervatiflerim var çünkü bekârlığa veda partisi hediyesi." Basamaklardan birinde durarak arkasına döndü. "Gerçekdünyadasevişmenin bukadarzor olacağını bilmiyordum. Üniversitedeyken çaba harcamaya bile gerek olmuyorama üniversiteden sonra... *uff.*" Dönüp tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. Odasının kapısını açtı, peşinden içeri girdim. "Üniversiteden sonraki seksle ilgili sorun şu ki biriyle çıkmaktan nefret ediyorum. Çok zaman alıyor. İlk beş dakikada zaman kaybı olduğunuanlayabileceğinbirine bütün birakşamı ayırıyorsun."

Onunla aynı fikirdeydim. Her şeyi masaya yatırma fikrini tercih ediyordum. Her zaman anında anlaşabileceğim ve içinde *kaybolabileceğim* birini istemiştim.

O kişi Layla olabilir miydi bilmiyordum ama havuzun dibindeykenkesinlikleöyle hissetmiştim. Bu şimdiyekadar yaşadığım en yoğunöpüşmeydi.

Laylaıslak kıyafetlerimizi elimden alıp banyoya götürdü. Duşuniçine attı, yatakodasına geridönerken, "Grubu bırakmalısın," dedi.

Tanıdığım en öngörülemez insan olmalıydı. En basit sözleri bile beni hazırlıksız yakalıyordu. "Neden?"

"Çünkü mutsuzsun."

Haklıydı, öyleydim. İkimiz de yatağa yürüdük. "Geçimini nasıl sağlıyorsun?" diye sordum ona.

"Birişim yok. Geçen haftakovuldum."

Oturup yatak başlığına yaslandı. Yanımdaki yastığa uzanarak ona baktım. Yüzüm kalçasına yakındı ve kalçasına bu kadar yakın olmak hem garip hem de seksiydi. Dudaklarımı kalçasına bastırdım. "Neden kovuld un?"

"Aspen'ın düğünü için izin vermediler, bu yüzden işe gitmedim." Yatakta aşağı kayarak benimle aymhizaya geldi. "İç çamaşırın hâlâ ıslak. Gali ba giysilerimizin geri kalanını da çıkarmalıyız."

Hiç çekin gen davranmıyordu ama bu hoşuma gitmişti.

Belinden tutup kendimie çektim. Üstüme o kadar mükemmel bir şekilde yerleştirdim ki nefesi kesildi. Ondan daha uzun boyluydum, bu yüzden yüzü benimkine ulaşmıyordu ama onu öpmek istiyordum. O da beni öpmek istiyor olmalıydı çünkü dudaklarımız birleşene kadar üzerimde sürünerekyukarı çıktı.

Üstümüzde çıkarılacak fazla giysi yoktu, bu yüzdenörtünü n altında çırılçıplak kalıp prezervatife ihtiyacımızın olduğu kısma geçmemiz sadece sanıyeler sürmüştü. Ama bu kızı tanımıyordum, o da beni tanımıyordu. Karanlık odada el yordamıyla çantasını arayıp bulana kadar bekledim. Prezervatifi getirip bana verince örtününaltına uzanıp takmaya girişt'im.

"Sanırım haklısın," dedim.

"Nekonuda?"

Yuvarlanarak üstüne çıktım, bacaklarını ayırarak beni arasına aldı. "Gruptanayrılmalıyım."

Başıyla onayladı. "Kendi müziğini çalarsan para kazanmasan bile daha mutlu olursun." Beni öptü ama geri çekilmeden önce kısa bir anlığınaydı bu. "Tahammül edebileceğin bir iş bul. İlaveten müziğini piyasaya çıkar. Fakir ve doyumlu olmak.... fakir ve boş olmaktan daha iyidir. *Zengin* ve boş diyecektım ama zen gin olduğunu sanmıyorum, yoksa o grupta çalmazdm."

Ona fakir olmadığımı söylerdim ama grup için mecburiyetten değil de isteyerek çaldığımı kabul etmek biraz utanç vericiydi, buyüzden hiçbir şey söylememeyi tercih ettim.

"Kaderinde yoksul olmak varsa mutlu bir yoksul olmakdaha iyidir," diye ekledi.

Haklıydı. Önceboyıunu, sonra göğsünü öptüm. Sonra tekrar dudaklarımı dudaklarına götürdüm. "Sanırım seninle tanıştığım için mutluyum."

Biraz geri çekilip bana gülümsedi. "*Sanıyor musun?* Yoksa *öyle* mısın?"

"Öyleyim. Seninle tanıştığım için *çok* mutluyum."

Parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "*Seninle* tanıştığımiçinçok mutluyum."

Biraz daha öpüştük, sanki bütün bir gecemız olduğunu ve acelemiz olmadığını biliyormuşuz gibi tembel bir beklentiyle hareket ediyorduk. Ama prezervatifi çoktan takmıştım ve beni kendisine yönlendirmeye başlamıştıbile.

Acele etmeden onunla istediğim kadar zaman geçirdim. Çok fazla zaman.

Onunla geçirildiğinde dakikalar daha önemliymiş gibi geliyordu.

###

Karın üstü yatıyordu. Bende ona layıkolmayan parmaklarımı omurgasının yumuşak kıvrımında gezdiriyordum.

Boynunun dibineulaşıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve başının arkasını okşamaya başladım.

"Şu anda bir taco için neler vermezdim," dedi.

Hiçbir zaman bir kızın zihninin iç inde olmayı, Layla'nınkinde olmak istediğim kadar istememiştim. Onun zihni başkalarınmki gibi çalışmıyordu. Beyniyle ağzı arasındabir filtreyoktu veağzındançıkan her şey içinkendini kötü hissetmesi gerektiğini söyleyen b ir vıcdanı da yoktu. Ne söyleyecekse müdanasız ve hiç pişmanlık duymadan söylüyordu. Sözleriacıtsabile.

Bu geceye kadar acımasız dürüstlüğün seksi olduğunu bilmiyordum.

Birkaç dakika önceona yaşadığım en iyiseks olduğunu söylemiştim. İltifata karşılık vermesini bekliyordum ama o sadecegülümsedi ve "O andayken hep böyle düşünüyoruz. Ama sonra yeni biri ortaya çıkıyor, da ha önce nekadar iyi diye düşündüğümüz kişiyi unutuyoruz ve döngü yeniden başlıyor," dedi.

Güldüm. Şaka yaptığını sanmıştım ama yapmıyordu. O an az önce söylediklerini düşündüm; haklıydı. Bakirliğimi on beş yaşında kaybetmiştim. Bunun yaşayabileceğim en iyişey olduğunu düşünmüştüm. Ama sonraon yedi yaşımdayken Victoria Jared ortaya çıkmıştı ve hayatımda yaptığım en iyi seks olmuştu. Sonra Sarah Kisner ve üniversite birinci sınıftayken yatakhaneme gizlice giren kız, ondan sonra iki ya da üç kişi ve sonra Sable. Her seferinde, seks sonrasında bununolabileceğinin en iyisi olduğunudüşünmüştüm. Ama belki de hepsi bir öncekiyle eşit derecede iyiydi.

Hiçbiri Layla'yla kıyaslanamazdı. Bundan adım gibi emindim. *Layla'dan önceki tüm zamanlar kadar emindim.*

"Dindarmısın?" diye sordu Layla.

Düşünceleri de eylemleri kadar düzensiz ve yoğundu. Sanırım bu yüzden kafamı bu kadar karıştırmıştı. Bir an sırtüstü, omuzlarıma tırnaklarını geçire rek adımı haykı-

rıyordu. Bır sonraki dakika karınüstü banacanının taco istediğini söyluyordu. Bır dakika sonra tacoları unutuyor ve dindarolup olmadığımıöğrenmek istiyordu. Buna bayılıyordum. Çoğukişi tahmin edilebilirdi. Layla'nın hersözü ve hareketi hediye paketi yapılmış bir sürprizle karşılaşmak gibiydi.

"Dindardeğilim. Ya sen?"

Omuz silkti. "Ölümden sonra hayata inanıyorum ama dindar olduğumdanemin değilim."

"Bence varoluş sadece şans eseri. Bir süre buradayız, sonra değiliz."

"Bu çokiç karartıcı," dedi.

"Pek sayılmaz. Cennetinnasılolduğunuhayal et. Kesintisız pozitiflik, gülümsemeler, günahın olmaması... Hayatlarını ilham verici vaazlar vererek geçiren insanlarladolu bır yerde sonsuza kadar yaşama düşüncesi, banaher şeyin ölümle bitmesinden çokdaha ıç karartıcı gelıyor."

"Bu *tür* biröbür dünyayainanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi Layla. "Varoluşa daha çok bir dizi boyutolarak bakıyorum. Belki cennet de onlardan biridir. Belki de değildir."

"Ne tür boyutlar?"

Yan dönerken gözlerim göğüslerine kayınca beni göz teması kurmaya zorlamadı. Bunun yerine sırtüstü dönerek başımı göğsünc çck ti. Başımı göğsünc yaslayarak bir göğsünü kavradım. Laylaparmaklarını saç tutamlarımda gelişigüzel gezdirirken konuşmayadevam edıyordu.

"Bunuşöyle düşün," dedi. "Rahim varoluşlardan biri. Bir fetüs olarak, rahimden önceki hayatı hatırlamıyorduk ve rahimden sonra hayat olup olmayacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Tek bildiğimiz rahimdi. Ama sonra doğduk, rahimdenayrıldık ve şu anki varoluş alanımıza girdik. Şımdi hu hayattan önce anne karnında olduğumuzu ha-

tırlayamıyoruz ve bu hayattan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ve şu anki hayatımız sona erdiğinde tamamen farklıbir boyutta olacağız, *bu* varoluş boyutunu hatırlayamayabiliriz, tıpkı rahimde olduğumuzu hatırlamadığımız gibi. Sadece farklı boyutlar. Birinden sonra diğerine, diğerinden sonra diğerine... Bazılarının gerçekten var olduğunu biliyoruz. Bazılarının var olduğuna sadece *inanıyoruz*. Bugüne kadar hiç düşünmediğimiz varoluşsal boyutlar olabilir. Sonsuz olabılırler. Gerçekten öleceğimizi sanmıyorum."

Açıklaması mantıklıydı ya da ağzım göğsünde olduğu içinkabul edilebilir geliyordu. Teorisinidüşünürken başka bir prezervatif aldım. Düşüncesi, cennetkapıları ya da ateş ve cehennem azabı fikrinden daha muhtemel görünüyordu.

Hâlâ yaşam ve ölümün var olduğuna ve her şeyinbundanibaret olduğuna inanıyordum.

"Eğer haklıysan, o zaman en çok bu boyutu seviyorum," dedim vücudunu vücudumla örterek.

Benimiçin bacaklarını ayırdı ve dudakları dudaklarımdayken sırıttı. "Sırf seniçinde olduğun için."

İçinegirerken başımı iki yana salladım. "Hayır. En çok bunu seviyorum çünkü *senin* içindeyim."

İkinci bölüm

Birkaç dakika ona baktım, hemen uyanmayacağını umuyordum. Eli göğsümde duruyordu –uyurken ölü gibi ağırdı. Ânı uzatmaya çalışıyordum çünkü tek gecelik ilişkilerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Bundan nasibimi epeyce almıştım. Pek çok yataktan gizlice sıvışmıştım. Ama bundan gizlice sıvışmak istemiyordum.

Layla'nın bu andan gizlice kaçmamı istemediğini umuyordum.

Birazdan uyanacaktı ve uyanır uyanmaz nasıl hissedeceğini biliyordum. Muhtemelen elini siper ederek gözlerini güneşten koruyacak ve yatakta yuvarlanırken buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalışacaktı. Ben kimdim. Benden nasıl kurtulabilirdi.

İlk olarak parmakları kıpırdadı. Omzumdan çekip enseme götürdü. Gözlerini kapalı tutarak beni kendine çekip sokuldu.

Ona tanıdık geldiğim için rahatlamıştım –daha yeni uyanmıştı ve tam olarak nerede, kiminle birlikte olduğunu biliyor ve uzaklaşmaya çalışmıyordu.

"Saat kaç?" diye mırıldandı. Sabahın bu erken saatinde sesi doğru dürüst çıkmıyordu. Cızırtılı bir fısıltıydı ve nedense uyanıkken olduğundan daha seksiydi.

"On bir."

Bana baktı. Gözleri şişmiş, rimeli akmıştı. "Sabah on birin günün en ölümcül zamanı olduğunu biliyor muydun?"

Bu beni güldürdü. "Doğru mu bu?"

Başını salladı. "Bunu üniversitede öğrendim. *Brunch* sırasında günün herhangi bir saatinden daha fazla insan ölüyor."

Layla tam bir karmaşaydı. Bunu seviyordum. "Çok tuhafsın."

"Benimle duşalmak ister misin?"

Gülümsedim. "Lanet olsun, evet."

###

Aslında duşta duş almayacağımızı düşünmüştüm ama bu yerinde bir davetti.

Saçına saç kremi sürdüm, normalde bir gecelik ilişkiden sonra bir kıza sormayacağım sorular sordum. Onun hakkında bilmek istediğim çok şey vardı.

"Aspen tek kardeşin mi?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?"

"Onu çok *seviyorum*," dedi Layla. "Koca konusundaki zevkine pek katılmıyorum ama keyfi bilir." Omzunun üzerinden bana baktı. "Kocasının adı ne biliyor musun?"

"Hayır. Adı ne?"

"Chad Kyle."

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Ciddiyim. Gerçek adı bu."

"Ona uyuyor mu yoksa bahtsızlık mı?"

"Ne yazık ki uygun," dedi Layla. "O çok tipik bir Chad. Üniversite Kardeşlik birliği çocuğu, şehir kulübü üyesi, çeyrek tonluk kamyoneti ve Bo adında bir köpeği var."

"Bu, Garrett Grubu'nu neden sevdiğini açıklıyor." Duş başlığını alıp saçlarını durulamaya başladım. Saçları ıslakken sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Daha önce bir kızın saçını hiç yıkamamıştım ama bu bir bakıma şehvetliydi. Başının şekli de öyleydi. Avuç içime tam oturuyordu. "Kafan çok seksi."

"Bir kafa nasıl seksi olabilir ki?"

Sabun kaçmasın diye boştaki elimle gözlerini kapattım. "Bilmiyorum. Ama seninki öyle. Ya da belki sadece sen

öylesin." Saçlarını durulamayı bitirince duş başlığını yerine geri koy dum Arkasına döndü, üzerimize sıcak su akarken onu kendime çektim. "Düngece çok keyif aldım."

Gülümsedi. "Ben de."

"Grup yarım saat sonra gidiyor."

"Ben de."

"Nerede oturuyorsun?"

"Şikago," dedi. "Hâlâ anne ve babamla yaşıyorum. Üniversiteden sonra yanlarına geri döndüm. Henüz ne yapmak istediğimden istediğimden emin değilim. Kesinlikle Şikago değil."

"Şikago'yu neden sevmiyorsun?"

"Seviyorum. Sadece büyüdüğüm yerde yaşamak istemiyorum. Her şeyi olabildiğince deneyimlemek istiyorum. Şehir, ülke, apartman dairesi, ormanda kulübe..." Saçlarını kıvırarak fazla suyu sıktı. "Sen nerede yaşıyorsun? Nashville'de mi?"

"Oraya yakın. Nashville pahalı ve oda arkadaşı fikrinden hoşlanmıyorum, bu yüzden Franklin'de bir yer kiraladım. Madem Şikago'lusun, ablan neden Kansas'ın ortasında evlendi?"

"Chad Kyle, Wichitalı," dedi kollarını belime dolayarak. Önce saçıma, sonra yüzüme baktı ve iç geçirdi. "Erkek olduğun için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Duşun sonunda hepiniz normal görünüyorsunuz. Belki biraz daha seksi. Duş, kadınları dönüştürüyor. Bizi düz saçlarla, yanaklarımıza bulaşmış makyajla bırakıyor. Kusurları kapatan makyajımız heba oluyor."

Düğünde tanıştığım Layla ve şu anda karşımda duran Layla arasında ciddi bir fark varmış gibi konuşuyordu. Aksine bu hâli daha iyiydi. Çıplaktı, kolları bana dolanmış ve ıslaktı. Onun bu hâlini çok beğenmiştim. Eğilip boynundan öptüm, iki elimle poposunu kavradım.

Başını yanyatırarak boynuna daha fazla erişmemi sağladı. "Sanırım iyi birtaşra kızı olabilirdim," dedi. "Burada yaşamayı çok isterdim. Çok güzel. Pansiyon işletmekten mutlu olabilirdim."

Kısa bir an ne hakkındakonuştuğumuzu bile unuttum çünkü çok yönlü bir zihni vardı. Neyse ki biri benim üzerimdeydi. Ellerim vücudunda –dudaklarım teninde– gezinirken banyo duvarına yaslandı.

"Burayı gerçekten seviyorum," dedi usulca. "Gözlerden uzakolmayı seviyorum. Sakın. Komşuyok. Sadece gerçekten tanımakzorundakalmayacağım geçicimisafirler."

Dilimi boynundan yukarı kaydırıp ağzına soktum. Derin, kısa bir öpüşmeden sonra geri çekildim. "Ülkeninkalbi," dedim. "Dünyada buradan dahaiyi biryeryok."

O andabunda kesinlikle ciddiydim. O an içinburadan daha iyi bir yer yoktu. Dudaklarımı dudaklarına çekti ve biri yatak odasınınkapısını çaldığında ikimiz de irkilmedik. İlgilenemeyecek kadar meşguldük.

"Layla!" diyebağırdı Aspen.

Layla onunsesiyle inlediamakapıyı duymazdan gelerek beni öpmeye devam etti.

Aspenkapıya dahada aralıksız vurmayabaşladı. "Layla, aç kapıyı!"

Laylaiçini çekince duştan çıkabilmesi için onu öpmeyi bıraktım. Bir havluya sarınarak dışarı çıkıp banyo kapısını kapattı. İçimde acı dolu bir boşluk hissiylekalmıştım.

Vedalaşmamız bu şekilde olamazdı. Onunla bir güne daha ihtiyacım vardı. Bir konuşmayadaha. Birduşa daha. Tennessee'ye kadar içimi dolduracak özlemişimdiden hissedebiliyordum.

Suyukapatıp havlumu alırken Layla Aspen'iyatakodasına aldı. Aspen, "Bas gitaristle yattın mı? " derken her kelimeyi duyabiliyordum. Sesleri doğruca banyoya ulaşıyordu.

"Kim soruyor?" dedi Layla.

"Ben. Ben soruyorum."

"O hâlde evet. İki kere. Sen kesmeseydin üç kez olacaktı."

Bu beni güldürdü.

"Grubu onu arıyor. Gidiyorlar."

"Birkaç dakikaya aşağıdayız," dedi Layla.

Yatak odası kapısının tekrar açıldığını duydum; sonra Aspen, "Annem biliyor," dedi. "İçlerinden birinin, '*Gelinin kız kardeşiyle yattı*' dediğine kulak misafiri olmuş."

Bu sözlerle donup kaldım. Bunu neden düşünmemiştim ki? Bu bir düğündü; tabii ki ailesi buradaydı. Kahretsin. *Dün gece çok mu gürültü yapmıştık?*

"Yirmi iki yaşındayım," dedi Layla. "Annemin bilip bilmemesi umurumda değil."

"Sadece seni uyarıyorum," diye yanıtladı ablası. "Ben Hawaii'ye gidiyorum. İndiğimizde sana mesaj atarım."

"İyi eğlenceler, Mrs. Kyle."

Oda kapısı kapanınca hemen banyo kapısını açtım. Layla arkasını döndü, bu hareket havlusunun kaymasına neden oldu. Ben tepeden tırnağa süzerken tekrar havluya sarındı. Hiç çaba harcamadan çok seksiydi.

Yumruğumu kapı çerçevesine vurdum. "Haydi kalalım." Sıradan bir ifadeyle söylemiştim ama bu davet hiç de sıradan değildi. Bu iki kelime muhtemelen ağzımdan çıkan en ciddi sözlerdi.

"Nerede kalalım? Burada mı?"

"Evet. Odayı bir gece daha tutabilir miyiz diye bakalım."

Yüzündeki ifade hoşuma gitmişti; bunu cidden düşünüyormuş gibiydi. "Ama grubun gidiyor. Yarın şovunuzun olacağını söylemiştin."

"Dün gece bırakmam gerektiğine karar vermiştik."

"Ah. Bunun bir öneri olduğunu düşünüyordum. Karar değil."

Yanına gidip göğüslerinin arasına sıkıştırdığı havlunun ucunu çektim. Yere düştü. Dudaklarım onunkiyle buluştuğunda sırıtıyordu. Bana sarılma biçiminden hiçbir parçasının ayrılmak istemediğini hissedebiliyordum. Öpmeme karşılık verdiğinde göğsümde şimdiden oluşan o korkunç özlemduygusu anında eriyip gitti.

"Tamam," diye fısıldadı Layla.

Görüşme

Tam yarım saattir konuşuyordum ve adam tek kelime etmemişti. Devam ederdim ama Layla tüm bu sürede pes etmemişti. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Ya da en azından erkek arkadaşı tarafından iradesi dışında tutulurken *olabileceği* kadar iyi olduğundan.

"Özür dilerim," dedim sandalyemi geriye iterek. "Birkaç dakikaya dönerim."

Başıyla onaylayıp durdurma düğmesine bastı.

Layla'ya cevapları bulana kadar bana güvensin diye yalvarmak için merdivenlerden *–yine–* yukarı çıktım. Kapıyı açtığımda, yatakta dizlerinin üzerinde bileklerini karyola direğine bağlayan ipten ellerini kurtarmaya çalışıyordu.

"Layla," dedim yenik bir hâlde. "Şunu keser misin lütfen?"

İpi koparmak için kollarını yatak direğinin aksi yönüne doğru çekti. İrkildim. *Canını yakmış olmalıydı.* Yatağa gidip bileklerini kontrol ettim. Kurtulmaya çalıştığı onca zaman yüzünden yara olmuştu. Bilekleri kanamaya başladı.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca ağzındaki koli bandını çıkardım.

İçine derin derin hava çekti. "Lütfen çöz beni," diye yalvardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve üzgündü. Sol yanağına rimel bulaşmıştı. Onu böyle görmek beni öldürüyordu. Böyle olmasını istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. En azından başka seçeneğim yokmuş gibi geliyordu.

"Yapamam. Bunu biliyorsun."

"*Lütfen*," dedi. "Canımı acıtıyor."

"Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçersen canın yanmaz." Altındaki yastığı ayarlayıp uzanabilmesi için ipi biraz daha

gevşettim. Kendini hapiste gibi hissettiğini biliyordum. Sanırım bir bakıma öyleydi de. Ama en azından bacaklarını serbest bırakmıştım. Kıpırdanmadan yatıp bu konuda benimle kavga etmeyi bırakırsa bu işin içinden gayet güzel çıkabilirdi. Hatta dinlenebilirdi bile ki buna ihtiyacı vardı. "Bana sadece birkaç saat ver. Onunla konuşmayı bitirdiğimde seni de yanımda aşağı indireceğim."

Yaş dolu gözlerini devirdi. "Sen bir yalancısın. Şu anda tek yaptığın bana yalan söylemek."

Bu sözlerin göğüs çeperimi delip geçmesine izin vermedim. Bunları içten söylemediğini biliyordum. Sadece korkuyordu. Üzgündü.

Ama ben de öyleydim.

Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama pek uzaklaşamadı. Şimdi ağlıyor, bana bakmamaya çalışıyordu. Suçluluğumu sıktığım çenemin arkasına gizledim. "Çığlık atmayacağına söz verirsen koli bandını tekrar takmayacağım."

Bu istediği bir uzlaşmaydı. Sanki bu turu ben kazanmışım gibi gözlerinde yenik bir bakışla başını salladı ama normal durumumuza geri dönmekten başka bir şeyin peşinde değildim.

Kapıyı kapatıp onu içeri kilitlediğimde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığını duydum. Onun acısını her yanımda hissediyordum, kemiklerimin içinde çatırdıyordu. Birkaç saniye alnımı kapıya dayadım ve aşağı inmeden önce sakinleşmeye çalıştım.

Mutfağa döndüğümde sandalyemin önünde bir bardak koyu renk içki duruyordu. Adam içkiyi işaret etti.

"Burbon," dedi.

Oturdum, kokladıktan sonra bir yudum aldım, boğazımdan aşağı yakarak indiğini hissediyordum. Sinirlerimi hemen yatıştırmıştı. Bu işe başlamadan önce kendime bir bardak koymalıydım.

"Adın ne?" diye sordum. Sadece haberleşmek için kullandığımız e-posta adresini biliyordum ama bu sadece işinin adıydı. Gerçek adı değildi.

Üstündeki gömleğe baktı. Üzerinde Randall yazan bir isim etiketiyle, yağ lekeleriyle kaplı bir Jiffy Lube gömleği vardı. İsim etiketini işaret etti. "Randall."

Kayda bıraktığı yerden devam etti ama ikimiz de adının Randall olmadığını biliyorduk, ayrıca bunun onun gömleği olmadığını da biliyordum. Ama kimliği hakkında pek açık sözlü olmadığını bilmeme rağmen konuşmaya devam ettim çünkü bu dünyada tanıdığım bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

Ve çaresizce yardıma ihtiyacım vardı.

O kadar çaresizdim ki birkaç ay önce olsa almaya cesaret edemeyeceğim kararlar alıyordum.

İnsanın inanç sisteminin bu dünyada açıklanamayan şeylerle bu kadar değişmesi ilginçti. Lanet olsun, sadece inanç sistemim değil aynı zamanda ahlakım da. Değerlerim. Odak noktam. Kalbim.

Birkaç ay önceki Leeds bu adamın suratına kapıyı çarpardı. Oysa *ona* ulaşıp yardım etmesi için yalvaran ben olmuştum. Ve şimdi buradaydı, doğru karar verdiğimi umuyordum.

"Siz ikiniz ilk tanışmanızdan sonra burada ne kadar kaldınız?" diye sordu.

"Üç gün daha."

"Buradayken önemli bir şey oldu mu?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla olmadı. Çoğunlukla odamızda kaldık. Aşağıya sadece yemek için iniyorduk. Haftanın ortasıydı, bu yüzden burası nispeten sessizdi."

"Sonra Tennessee'ye geri mi döndün? Layla da Şikago'ya mı döndü?"

"Hayır. Birlikte geçirdiğimiz dört günden sonra bile veda etmeye hazır değildik. Onu bir hafta benimle Tennessee'de

kalmaya davet ettim ama bir hafta ikiye çıktı. İki hafta, altı, sonra sekiz oldu. Ayrı kalmak istemedik."

"Ne zamandır onunla birliktesin?"

"Yaklaşık sekiz ay oldu."

"Onunla tanıştığından beri hayatında önemli değişiklikler oldu mu? Bariz olanın dışında?"

Yarım ağızla güldüm. "*Bariz olanın dışında* derken neyi kastettiğinden bile emin değilim. Çok şey değişti."

"Bariz olan bu evde olup biten her şey," dedi. "Bundan önce ne değişti?"

Burbondan bir yudum daha aldım.

Sonra da bitirdim.

Tüm bunları düşünerek boş bardağın dibine baktım. Paylaştığım ikimizin resmi, bunun sonucu, korku, toparlanma.

"İlk iki ay her şey mükemmeldi."

"Ya sonra?"

Bu soru derin derin iç çekmeme yol açtı. "Ve sonra Sable başımıza geldi."

"Sable kim?"

"Eski sevgilim."

Üçüncü Bölüm

Sırt çantama bir kot pantolon koydum. Layla yatağımda dergi okuyordu. "Telefonun şarj aletini aldın mı?" diye sordu.

"Aldım."

"Diş fırçası? Diş macunu?"

"Evet, evet."

"Bir kitap almalısın," diye önerdi Layla. "Bu uzun bir yolculuk."

"Hiç kitabım yok."

Layla yatağımdan başını kaldırıp baktı. Dergisini göğsüne çekerek sanki onu kırmışım gibi bir surat yaptı. "Leeds. Kitap okuyanların daha uzun yaşadığı kanıtlandı. Genç ölmeye mi çalışıyorsun?"

Beyni Vikipedi'nin marazi bir versiyonu gibiydi. "Okuyorum ben. Sadece telefonumdan okuyorum. Hafif çantayla seyahat ediyorum."

Layla kuşkuyla baktı. "Yalan. En son okuduğun kitap ne?"

"*Tehlikeli Aklın İtirafları.*"

"Yazarı kim? Konusu ne?" Bu sorgulamayı geçemeyecekmişim gibi sırıtıyordu.

"Adını hatırlayamıyorum. Yetmişli yıllarda *Gong Show*'u sunmuştu." Sırt çantamı yere atıp telefonumu aldım. Dün gece kapattığımdan beri ilk kez açıyordum. Uygulamalarımın yüklenmesini beklerken Layla dirseğine yaslanmış beni izliyordu. Yatağa oturdum ve Kindle uygulamamdaki kitabı yukarı kaldırdım. "Chuck Barris. Ayrıca *Yeni Evliler Yarışması*'nı da yapmıştı."

"Otobiyografi mi?"

"Sanırım öyle. Adam CIA'de suikastçı olduğunu iddia ediyor ama daha bitirmedim."

"*Gong Show*'un sunucusu suikastçı mıymış?"

"Bazıları tamamen yalan söylediğini söylüyor. Bu nedenle okuyorum."

"Vay. Bu çok seksi."

"Suikastçıların seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Senin okuman çok seksi." Dergiyi göğsünden kaldırıp yeniden bakmaya başladı. "Seksisin. Şarkılar yazıyorsun. Okuyorsun. Yemek yapamaman çok kötü."

Onu kendimden uzaklaştırarak şakadan poposunu tokatladım. Gülerek arkasını döndü. "Cidden. Her şeyi mahvetmeden sandviç bile yapamıyorsun."

"Seni neden tuttuğumu sanıyorsun?"

Gözlerini devirdi. Dikkatimi telefonuma verdim ve kapattığımdan bu yana geçen son on iki saatte kaçırdığım tüm mesajları kontrol etmeye başladım.

İlki Garrett'tandı, bu gece nerede ve ne zaman buluşacağımızı bildiriyordu.

Grubu hiç bırakmamıştım. Layla'yla pansiyondan ayrıldıktan sonra Garrett sanki yeni tanıştığım bir kız yüzünden üst üste iki gösteriyi kaçırmamışım gibi mesaj atmıştı. *Tatilin daha bitmedi mi? Bu akşam çalmana ihtiyacımız var,* demişti.

O gece çalmamak için yeterince iyi bir bahanem yoktu ve Layla'nın gösteriye benimle geleceğini bilmek daha az korkmamı sağlıyordu. Bu birkaç hafta önceydi ve o sahnede hâlâ içim ölmüş gibi hissetsem de Layla diğer tüm parçalarımı canlı tutuyordu.

Aşk söz konusu olduğunda kötümser değildim ama sadece birkaç ilişkim olmuştu. Aşkın beni otuzlu yaşlarımın sonlarında, seyahatten ve hayattan sıkıldığım zaman bula-

cağını düşünüyordum. Hayata bakış açım için Jerry Seinfeld'i suçluyordum.

On beş yaşımdayken *Seinfeld*'in tüm sezonlarını peş peşe izlemem Jerry'nin haklı olduğuna inanmamla sonuçlanmıştı –bu dünyadaki her insanda sinir bozucu bir şey vardı. İlişkileri işkence gibi gösterecek kadar sinir bozucu. Jerry'nin talihsiz ilişkilerine tanık olduktan sonra, insanlarda en sinir bozucu özellikleri aramaya başlamıştım. Gülüşleri. Garsonlara davranış biçimleri. Film, müzik, arkadaş zevkleri. Ebeveynleri. Bir kızla çıkmaya başlar başlamaz kendimi çoktan ilişkiyi bitirme yollarını planlarken buluyordum.

Layla'ya kadar.

Tanıştığımızda Corazón del País'de fazladan üç gece kalmıştık. Ve son geceden sonra bile ona veda etmek istememiştim. Onda sinir bozucu bir şey bulamamıştım. Aslında yalnız olma düşüncesi onunla birlikte olmaktan daha korkunç geliyordu. Bu bir ilkti.

Franklin'de benimle bir hafta kalmasını istemiştim ama iki aydan fazla olmuş ve bu iki ay içinde ömür boyu yapabileceğimi düşündüğümden fazla seks yapmıştım. Sevişmediğimiz zamanlarda onun için şarkı çalıyor ya da şarkı yazıyor veya şarkı düşünüyordum. Artık o da dahil olduğu için müziğimin bir amacı varmış gibi geliyordu.

Layla önemli biri olacağıma inanıyor, bana olan inancı benim de buna inanmamı sağlıyordu.

Kolumu biraz çekiştirmesi gerekmişti ama üç hafta önce, sonunda elimde tuttuğum şarkılardan birkaçını piyasaya çıkarmam için beni ikna etmişti. İki hafta önce beni bunlardan birini çalarken YouTube'a koymuştu, şimdiden neredeyse on bin kez izlenmişti.

Bunun hoşuma gitmesinden hiç memnun değildim ama hayatımda bana sanatımın izlenmeye değer olduğunu his-

settiren birininolması şaşırtıcı derecede iyi geliyordu. İzleyen tek kişio olsa bile benimiçin yeterli olacaktı.

Onlarla çalmayı resmen bırakarak solo çalarsam Garrett çok kızacaktı ama burada Nashville'de bas gitaristleri yeniisiyledeğiştirmek o kadarda zor değildi.

İkimize de nekadaracı verirse versin Laylaher gösteriye benimle geliyordu. Her setin son şarkısını gülünçdüğün dansını yeniden yaratarak geçirmesi faydalı oluyordu. En azından artık şovları iyi birruh hâliyle bitiriyordum.

Onu seviyordum.

Sanırım seviyordum.

Hayır, öyleydi. Layla'yı seviyordum.

Onunlaalakalı her şeyi. Özgüveni, tuhaflıkları, dürtüleri, vücudu, sevişmesi, doğallığı, banaolaninancı. Onu uyurken izlemeyi seviyordum. Uyanmasını izlemeyiseviyordum.

Bunun aşk olduğu ndanemindim.

Saat daha akşamüstü beşti ve ikisaat sonra gidecektim, eşyalarımı toplamak için yataktan sürünerek çıktım. Garrett Gru bu Miami'de birplaj festivalinde çalacaktı, bu yüzden Layla'yla görüşemeyeceğimiz üç günü telafi etmek için bütün günü yatakta geçirmiştik. Bu tanıştığımızdan beri gelmediği ilk gösteri olacaktı. On ca ekipmanla minibüste yolcularıçın yeterince yer yoktu, ayrıca Garrett ve çocuklarla üç gün geçirmek Layla'ya hiç cazıp gelmemişti. Onu bu işkenceye katlanması için zorlamayacaktım.

Bugün onunla geçirdiğimen sevdiğim gün olmuştu. Bu sabah uyandığımızda ikimiz de telef onlarımızı açmamıştık. Işıkları söndürüpperdeleri kapatmıştık, ona hemkahvaltıda hem de öğle yemeğinde sahip olmuştum.

Şimdi Layladergisinikarıştırırkenyatağımınyanındaki lamba yanıyordu.

Instagram'ı açtım ve hemen telefonumu açtığıma pişman oldum. Dün gece bir fotoğrafımızı paylaştığımdan beri bak-

mamıştım. İlk defa bir kızla fotoğraf paylaşmıştım. Doğal olarak yataktaydık. Layla göğsümde uyuyordu ve o anda hissettiklerimden çok hoşnuttum, bu yüzden telefonumu kaldırıp bir resmimizi çekerek başlığı boş bırakmıştım.

Layla'yla tanıştığımdan ve kendi müziğimden bazılarını yayınladığımdan beri neredeyse bin takipçi kazanmıştım ama hâlâ toplamda sadece beş bin takipçim vardı. Sadece beş bin takipçiyle, yayınladığım resme daha az tepki olacağını tahmin ediyordum. Saf olduğum söylenebilirdi ama dürüst olmak gerekirse fazla tepki alacağımı *hiç* düşünmemiştim.

Okuduğum yorumların çoğu bizi tebrik eden kişilerdi, ancak bazıları Layla'yı eleştiren diğer kızlardan geliyordu. Neyse ki fotoğrafta onu etiketlememiştim. İnsanların onun hakkında söylediklerini görmesini hiç istemezdim.

Yorumları ve özel mesajları okudukça hesabımı tamamen silmeyi düşünmeye başlamıştım. Müziğimle bir fatura ödeyebilecek noktaya gelirsem takipçilerim için minnet duyacağımı biliyordum. Ama şu anda, "*Kız arkadaşın sürtük gibi görünüyor* ve *yalnızken daha seksisin,*" gibi yorumları okumak rahatsız ediyordu.

İnternet çok acımasızdı. Layla'yı burada üç gün tek başına bırakmak beni tedirgin ediyordu. Resmi henüz gördüğünü sanmıyordum, bu yüzden olumsuz yorumları silme zahmetine girmedim. Fotoğrafı tamamen sildim ve telefonumu yüzü aşağı gelecek şekilde komodinin üzerine koydum.

"Burada yalnız kalmanın sorun olmayacağından emin misin?" diye sordum.

Dergiyi göğsüne koydu. "Neden? Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki istemiyorum."

"Eminmisin?"

"Eminim."

"İki ay önce tanıştık ve henüz hiç ara vermedik. Eminim şimdiye kadar senin alanında kalabalık etmemden bıkmışsındır."

Ondan ne kadar *bıkmadığımı* hiç bilmiyordu.

Eh, sanırım bunu hiç dile getirmediğim için gerçekte ne hissettiğimi bilmesi mümkün değildi. Ona gösteriyordum ama söylememiştim.

Dergisini alıp yere attım, sonra üstüne uzandım. Onu öpmek üzere olduğumu bildiğinde gözlerinde gördüğüm bakışa bayılıyordum. Bir beklenti ışıltısı oluyordu. Bu kızın dudaklarımı dudaklarında beklediğini bilmek kadar güzel bir şey olamazdı. "Layla," diye fısıldadım. "Senden bıkmadım. Sana âşığım."

Rasgele söylemiştim ama sözlerimin anlaşılması sadece iki saniye sürdü. İdrak ettiğinde iki eliyle yüzünü örttü. Onun utandığını ilk defa görüyordum. Yüzünü örten ellerden birini öpmemden hemen sonra iki elini yumruk yapıp çenesine dayadı. "Ben de sana âşığım."

Hemen ağzımı onunkine bastırdım, bu kelimeleri yutmak istiyordum. Sözcüklerin Arial yazı tipiyle yazıldığını, içimde yavaşça zıpladıklarını, iç çeperlerimden sektiklerini, karnımda, göğsümde, kollarımda ve bacaklarımda kıvrılıp bükülerek her tarafıma değene kadar dönüp durduklarını hayal ediyordum.

Ondan uzaklaştım, tebessümünün yüzüne böyle yayılmasına bayılıyordum. "O hâlde anlaştık sanırım," dedim. "Âşığız, ben gidince sen burada kalıyorsun ve sanırım bu resmen birlikte yaşamamız anlamına geliyor."

"Vay canına. Belki de artık aileme onlarla yaşamadığımı bildirmeliyim."

"Ablan evlendiğinden beri eve gitmedin. Bence farkındalar."

Kollarını boynuma doladı. "Bir gün içinde bu kadarı çok fazla. *Seni seviyorum* dedik, birlikte yaşamaya başladık... Ve artık *Instagram* onaylıyız." Son kısmı şaka gibi söylemişti ama fotoğrafı gördüğünü anlayınca midem ağzıma geldi.

"Fotoğrafı gördün mü?"

Tebessümünün kaybolmasından ona eşlik eden yorumları da gördüğünü söyleyebilirdim.

"Evet."

"Merak etme, sildim."

"Öyle mi? Beni rahatsız etmemişti."

"Öyle ya da böyle, tanımadığım insanların hakkımızda fikir yürütmesine hazırlıklı olduğumu sanmıyorum."

"Sen onlar için gerçek değilsin. Sosyal medyada insanlar böyle." Beni öptü. "Bu kadar seksi olman senin kabahatin," dedi sırıtarak.

Hiçbirini kişisel olarak algılamadığı için içim rahatlamıştı. "Artık birlikte fotoğraflarımızı paylaşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Hesabını bulup seni rahatsız etmelerini istemiyorum."

Layla güldü. "Bunun için çok geç. Otuz kişiyi takip ediyorsun ve ben onlardan biriyim. Beni çoktan buldular."

Üzerinden inip yatakta oturdum. "Seni çoktan buldular da ne demek?"

"Şimdiye kadar sadece bir kız buldu," dedi. "Sonya? Sybil? Adını hatırlayamıyorum." Layla son derece soğukkanlı bir şekilde söylemişti ama kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordum.

"Sable?"

Bana göz kırparak işaret etti. "İşte bu. *Sable*. Ama onu hemen engelledim."

Layla'yla tanışmadan birkaç ay önce numarasını engellediğimden beri Sable'dan haber almamıştım. Hâlâ gönderilerime bakıyor olması, onunla ilgili endişelerimi doğruluyordu. "Ne demiş?"

"Bilmiyorum. Bu sabah telefonumu açtığımda ondan gelmiş yirmiden fazla mesaj vardı. Sadece ikisini okuduktan sonra ona kendi işine bak dedim. Sonra da onu engelledim." Layla eğilip parmaklarını bacağımdan yukarı gezdirdi. Bunu eğlenceli bulmuş gibi sırıtıyordu. "Onunla yattın mı?"

Layla'yı tanıdığımdan beri ona bir kez bile yalan söylememiştim. Hiç ihtiyaç duymamıştım. Tanıdığım en az yargılayan insandı. "Birkaç ay çıktık. İlişkinin bir hata olduğunu çok çabuk anladım."

Layla sırıttı, eğlenmiş gibiydi. "Pekâlâ. O bir hata olduğunu düşünmüyor. *Benim* hata olduğumu düşünüyor."

Sable hataydı ama Sable hakkında Layla'yı endişelendirecek bir şey söylemek istemiyordum. Oysa kız kesinlikle endişelenmeye değecek biriydi. Yine de bunu anlamam birkaç haftamı almıştı çünkü muhtemelen sadece penisimin ondan ne kadar hoşlandığına dikkat ediyordum ve bana karşı hislerinin tamamen farklı bir düzeyde olduğunun farkında değildim.

İlk başta tanışmamızın bedensel olduğunu düşünmüştüm ama Garrett'tan Sable'ın tanışmamızdan bir yıl önce benim için kurduğu bir hayran kulübünü yönettiğini öğrenmiştim. Bu konuda ona karşı çıkmıştım ve ondan sonra işler tuhaflaşmıştı. İlişkiyi bitirmeye çalışmıştım ama bunu pek hoş karşılamamıştı. İlk başta sadece durmadan telefonla arıyordu. Mesajlar. Sesli mesajlar. Ama sonra gösterilere gelmeye başlamıştı, ona bir şans daha vermemi istiyordu.

Garrett ve çocuklar ona Dengesiz Sable demeye başlamışlardı.

Sonunda bir gece gösteriden güvenlik refakatinde çıkartmak zorunda kalmıştık –onu cep telefonumdan ve sosyal medyadan engellemeden birkaç gün önce. Ayrıca Leeds

Gabriel hayran kulübünü yönetmek için kullandığı hesabı da bloke etmiştim.

Tüm bunlar tuhaftı. Sable tuhaftı.

Ve onun hâlâ ortalıkta olması, sayfamı izlemesi, fotoğraf paylaştığım insanlara ulaşması gerçekten sinirimi bozuyordu.

"Sable gibi insanlar, halkın gözü önünde olmak isteyip istemediğimi sorgulamama yol açıyor. Bunun yol açtığı her şeyden nefret ederken neden uğraşıyorum ki?"

Layla sürünerek üstüme çıktı. "Ne yazık ki internette bulunmazsan gerçekten müzik satamazsın. Deliler ve başarı bütün bir paket." Burnumun ucunu öptü. "Eğer ünlü olursan senin *için* internet tacizcilerini silecek birini tutacak kadar paran olur. O zaman onlarla uğraşmak zorunda kalmazsın."

"İyi tespit," dedim sosyal medyamla ilgilenecek birini tutacak kadar param olmasına rağmen. Layla'yla konuşmalarımda mali durumum henüz gündeme gelmemişti. Benim açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçı olduğumu sanıyor ama bir şekilde ona dünyayı verebilecekmişim gibi beni seviyordu. Değerin için değil de kim olduğun için sevilmekten daha iyi bir duygu yoktu.

Layla gülümsedi. "Ben iyi tespitlerle doluyum. Bu yüzden bana âşıksın."

"Sana *çok* âşığım." Onu öptüm ama bu öpüş endişeyle karışıktı.

İlk başlarda Layla'dan hoşlanıyordum. Ona ilgi duyuyordum. Ancak bu duygulara onun için duyduğum endişe eşlik etmiyordu. Oysa son birkaç haftadır onun için endişelenmeye başlamıştım.

Birinden hoşlanmakla sevmek arasındaki tek fark endişe olabilirdi.

Ben yokken ekstra dikkatli olmasını söylemeyi düşündüm çünkü şimdi daha da endişeliydim. Ben burada yok-

ken kapıyı hiç yanıtlamamasını isterdim. Tüm sosyal medya hesaplarını silse çok sevinecektim. Ama Layla yetişkin bir kadındı, bu yüzden hiçbirini söylemedim.

İçimde neden böyle bir sıkıntı olduğunu bilmiyordum çünkü şu anda önemli biri değildim. Gayri resmi bir hayran kulübü ve beş bin takipçi beni ünlü yapmıyordu. İnternetteki bazı hayranlardan gelen birkaç yorum bir erkek arkadaşın gerçekten aşırı korumacı olmasını gerektiren bir durum değildi. Yine de benim olmadığım zamanlar için bir güvenlik sistemi kurdurdum. Bu içimi rahatlatacaktı.

"İki saat içinde Garrett'la buluşmam lazım. Ve duş alıp eşyalarımı toplamam gerekiyor."

Layla beni öpüp yataktan kalktı. "Fırına dondurulmuş lazanya koyacağım, böylece gitmeden önce yiyebilirsin. Yanında sarımsaklı ekmek ister misin?"

"Kulağa harika geliyor."

Layla yatak odasının kapısını kapatınca istemeye istemeye banyoya gittim.

Belki bir köpek almalıydık. Alman kurdu gibi koruyucu bir köpek. Layla'yı burada yalnız bırakmak zorunda kaldığımda kendimi daha iyi hissederdim.

Duşta suyu açıp gömleğimi çıkardım ama kotumun düğmelerini açmadan kapı çaldı. Garrett'a onunla evinde buluşacağımı söylemiştim. *Belki sabırsızlanmıştı.*

"Ben açarım!" diye bağırdım banyodan. O yorumları okuduktan sonra Layla'nın kapıyı açmasını istemiyordum. Ayrıca Sable'ın nerede yaşadığımı bilmesi de cabasıydı. Benim yatağıma girmişti.

"Ben açıyorum!" diye bağırdı Layla.

Gömleğimi aldım, başımdan geçirirken bir ses duydum. Tek atımlık fişek gibiydi. Pat!

Kanım donmuştu –sanki hareket edersem damarlarım cam gibi paramparça olacaktı. Ama hareket ettim. Koştum.

Yatak odasının kapısına geldiğimde sesi tekrar duydum. Başka bir pat!

Kapıyı açtığımda bildiğim, sevdiğim ve uğruna yaşadığım her şey oturma odamın zeminine yığılmıştı. Omzunun altında kan birikintisi vardı. Saçlarında kan vardı. Hemen diz çöküp başını kaldırdım.

"Layla," diye fısıldadım omzumda bir acı hissetmeden hemen önce.

Bundan sonrası bulanıktı.

Bir kâbustu.

Her şey durmuştu.

Sadece durmuştu.

Sadece...

Görüşme

Adam sessizdi.

Tüm *ev* sessizdi. Fazla sessizdi.

Biraz daha burbona ihtiyaç duyuyordum. Adam sanki bunu biliyormuş gibi kalkıp şişeyi aldı. Masaya getirerek bana doğru ittirdi. "Sonra ne oldu?"

Omuz silktim. Bir içki aldım. "Sağ kurtuldu."

"Onu kim vurdu? Sable mı?"

Çenem kasılarak başımı salladım. "Evet. Lanet bir *Instagram* paylaşımı yüzünden." Sözlerim kısa ve kesikti. Yüzümdeki ifadenin bu konuşmanın bitmesini ne kadar istediğimi gösterdiğinden emindim.

"Sable tutuklandı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Adam bana o gece hakkında daha ayrıntılı bilgi vermemi istiyormuş gibi bakıyordu ve verecektim ama o anda değil. Hâlâ bu noktaya getiren her şeyi kavramaya çalışıyordum. Anlatmadan önce iyice sindirmem gerekiyordu.

"Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. "Önemli olmadığından değil. Ben sadece..." Masadan geri çekilip ayağa kalktım. "Layla'yı tekrar kontrol etmem gerekiyor." Çok konuşmaktan sesim kuru kuru çıkıyordu. Merdivenleri çıkmak için döndüğümde kayıt cihazını durdurdu.

Basamakların yarısında durdum. Duvara yaslanıp gözlerimi kapattım. Haftalardır bunu yaşıyor olmama rağmen bazen olan biteni toparlamak hâlâ zor geliyordu.

Aşağıda Layla hakkında söylediklerimle yukarıda ona söylemem gerekenleri birbirinden ayırt etmek için biraz bekledim.

Birkaç uzunca saniyenin ardından yaslandığım duvardan uzaklaşıp yatak odamıza yöneldim. Kilidi açıp kapıyı yavaşça araladım, Layla'nın uyumuş olmasını bekliyordum. Uyumuyordu. Ama uzanmıştı.

"Susadım," dedi ilgisiz bir ifadeyle.

Yatağın yanındaki su bardağını alıp oturmasını bekledim. Biraz hareket edebilsin diye ipi hayli gevşek bırakmıştım ama ip bileklerine sürtündükçe yüzünü ekşitiyordu. Bardak dudaklarına değinceye kadar eğildi. Birkaç yudum aldıktan sonra bitkin bitkin yatak başlığına yaslandı.

"Bir şeyler yemen lazım," dedim. "Sana ne getirmemi istersin?"

Bana tiksintiyle baktı. "Bilmiyorum, Leeds. Yatağa bağlıyken buzdolabında ne olduğunu görmek zor."

Öfkesi keskin bir neşter gibi içime işledi. Onu burada tuttuğum için hissettiğim suçluluk duygusuyla karışıyordu ama Layla'nın öfkesi ve benim suçluluğum birleşince kararımdan döndürecek güçte değillerdi.

"Sana sandviç yapabilirim."

"Beni çözsen ve kendim yapsam nasıl olur?"

Onu bırakarak sandviç yapmak için aşağı indim. Hindi ve kaşar, soğan yok, iki kat domates. Layla'ya sandviçini hazırlarken adamla konuşmadım. Ona sorularım vardı ama bunlara sıra daha sonra gelecekti. Önce ona bildiğim her şeyi anlatmak istiyordum. Hemen anlatıp bitirmek istiyordum.

Tekrar yukarı çıktığımda Layla'ya getirdiğim sandviçle Cheetos paketini yatağın üzerine koydum. Ayrıca ona bir kadeh şarap da hazırlamıştım, onu da komodinin üzerine koydum.

"Yiyebilmen için seni çözeceğim ama bu sefer kaçmaya çalışma," diye uyardım. "İşe yaramayacağını biliyorsun."

Başını salladı, gözlerindeki korkudan bunu tekrar yaşamak istemediğini anlayabiliyordum. Aslında muhtemelen

en son gitmeye çalıştığında olanlardan o kadar korkmuştu ki bağlanmasına bile gerek kalmadığına güvenebilirdim. Bu yatakodasından isteyerek ayrılacağından bile şüphem vardı.

Ne yazık ki böyle bir riske giremezdim. Ona burada ihtiyacım vardı.

Bilekleri ipten kurtulunca kollarını aşağı çekip omzunu ovaladı. Ağrısı olduğuiçinkendimi kötü hissettim, buyüzden onunlayatak arasında yer açarak arkasına oturdum. Layla yerken omuzlarını ovdum, gerginliğini biraz olsun hafifletmek istiyordum. Sandviçinden küçük bir lokma ısırdı, sonra tabağa düşen bir parça domates ve marulu aldı. İkisini de ağzınaatıp parmaklarını yaladı. Belki sadece açtı ama sandviçten gerçekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Böyle yapması sandviç yapma becerim hakkında benimle nasıl dalga geçtiğini hatırlatmıştı.

"Benim sandviçlerimi hiç beğenmiyordun."

Omzunu silkti. "İnsanlardeğişir," dediisırıklarıarasında. "Ayrıca eskiden benirehin tutmayan sevgi dolu bir erkek arkadaştın ama şimdi şuhâline bak."

Kapak.

Omuzları biraz daha gevşeyince tekrar kaçmaya çalışırsa Willow'un Layla'yı durduracağına güvenerek onu yatakta bırakıp banyoya yürüdüm. Tez gâhınaltından ilk yardım çantasını çıkardım, yatağa geridönerek yiyecekısırıkları ve şarap yudumları arasında Layla'nın bileklerine antiseptik merhem sürdüm. Bu ilk yardım çantasını birkaç hafta önce buraya gelirken bir benzin istasyonundanalmıştım. Bunun için kullanacağım hiçaklıma gelmezdi.

Laylayerken konuşmadık. Ne kadar hızlıyerse o kadar iyiydi. Cevapları almaya başlayabilmek içinsoruları bitirmek istiyordum.

Yemesi bittiğinde ipin acısını dindirmek için bileklerini bir rulo elastik bandajla sardım. "Şimdi öteki tarafına ya-

tabilmen için seni yatağın diğer tarafına bağlamamı ister misin?"

Başınısallayarak kollarını bana uzattı.

Bunun için kendimden nefret ediyordum. Özellikle de son bir saationa âşık olmanın nasıl bir şey olduğunukonuşarak geçirdikten sonra. Onu oturmaodamın zemininde gördüğümde içimi kaplayan ıstırabı hatırladım.

Şimdide bir sonraki saatimio geceden *sonra* nelerolup bittiğini konuşarak geçirmem gerekiyordu. Hastanedekalış, iyileşme, özel hayatımıza etkileri. Suçluluk ayları. İhanet, yalanlar. Onu nasıl manipüle ettiğim. *Bunları konuşmayı hiç dört gözle beklemiyordum.*

"Şimdi birazuyumayaçalış."

Bu sefer sadece başını salladı. Sanırım yorgunluğa yeniliyordu.

Aşağıya indim ama adam artık mutfakta değildi. Onu Büyük Oda'da buldum. Kayıt cihazını getirip piyanoya koymuş, piyano taburesinde oturuyordu. "Manzarayı biraz değiştireyim dedim," dedi. Kanepenin ona en yakın ucuna oturdum ve tekrar kayıt tuşuna bastı. "Sen vurulduktan sonrane oldu?"

"911'i aradım. Onlar gelene kadar Layla'yı hayattatutmaya çalıştım. Sonra ikimizde ameliyata alındık."

"Ya sonra?"

Ona hatırlayabildiklerimi anlattım ki pek fazla değildi. Ameliyattan uyandığımda Layla'nın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Ona kendime gelme sürecinde nasıl Layla'nın durumu hakkında hiçbir şey söylenmeden üç saat geçirmek zorunda kaldığımı anlattım. Ona, annesiyle ablasını arayıp olanları anlatmakzorunda kalmanınıstırabını ve Layla'nın hayatta kalıp kalmadığını bilmedensorguda geçirdiğim ikisaati anlattım.

Hastanede kalışımla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi anlattım ama hiçbiri o kadar önemli değildi. Layla'nın hayatta kalmasına ya da iyileşmesine dair hiçbir şey, pansiyona döndüğümüzde olup bitenler kadar önemli değildi.

"Neden buraya geri dönmeye karar verdiniz?"

"Onu Tennessee'den çıkarmak istedim. Doktorları hiçbir sorunu kalmadığını söyleyince onu uzaklaştırmanın iyi olacağını düşündüm. Ve burayı ne kadar sevdiğini biliyorum." Bunu söylerken durakladım ve lafı geri aldım. "Yani... *eskiden* çok severdi."

"Burayı sevmekten ne zaman vazgeçti?"

"Sanırım onu geri getirdiğim gün."

Dördüncü Bölüm

Sabah Layla'nın saç tellerinden yemiştim.

Kız arkadaşının saçını yemek kadar tuhaf bir şeyin daha da tuhaf davranışların başlangıç noktası olabileceği aklımdan geçmişti. Bu yamyamlığın habercisi olabilirdi, tıpkı çocukken hayvanlara zarar vermenin bazen bir seri katil olmanın habercisi olması gibi.

Ama onun saçlarını yemek, tüm bu suçluluktan kurtulmaya çalışmak için benim açımdan biraz ürkütücü bir son çabadan başka bir şey değildi. Rüyamda onun saçından bir parça yutmanın bizi bir şekilde birbirimize bağladığını, olan bitenler yüzünden bir gün ayrılacağımız korkusunu ortadan kaldırdığını görmüştüm. Bu yüzden uyandığımda, Layla uyurken saçlarından bir tel koparıp ağzıma atmıştım.

Üzerinden sekiz saat geçmişti ve sanki saç teli bir şekilde kalbimin etrafında yolunu bulmuş, kan akışını kesmiş gibi geliyordu.

Kalbim boğuluyordu.

Bu iyi bir şarkı sözü olurdu.

Uçağa binmek için sırada beklerken telefonumu açtım, notlarıma, rasgele düşüncelerden çıkardığım diğer kasvetli şarkı sözlerinin altına *kalbim kendi suçluluk duygusunda boğuluyor* diye yazdım.

Şarkı sözlerim son zamanlarda gerçekten iç karartıcı bir hâl almıştı.

"Leeds," dedi Layla arkamdan hafifçe dürterek. Sırayı kontrol ettim. Telefonumu cebime koyup koltuklarımıza doğru yürüdüm.

Bu gezi için yanıma çok az eşya almıştım. İki kot pantolon, birkaç şort, birkaç tişört ve nişan yüzüğü.

Yüzüğü bir çorabın içine sıkıştırıp çorabı da koşu ayakkabımın içine sokmuştum. Layla'nın ayrı bir bavulu vardı, bu yüzden benimkini karıştırmasına hiçbir sebep yoktu, ama yine de yüzüğü bulmasını istemiyordum. Yüzüğü Layla hastanedeyken almıştım. Erken olduğunu biliyordum ama bilinmeyenin korkularıyla boğuluyordum. Yüzüğü satın almanın evrene Layla'nın daha hızlı iyileşmesini sağlayacak bir tür enerji katabileceğini düşünmüştüm.

İyileşme süreci beklenenden iyi gitmiş ama henüz evlenme teklif etmemiştim. Ona yüzük aldığımdan bile haberi yoktu. Ne zaman evlenme teklif edeceğimden hâlâ emin değildim çünkü her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Hatta bu yolculukta bile olmayabilirdi ama gerek duyup da yüzüğün olmaması yerine gerek duymasam da yüzüğün olmasını tercih ediyordum.

Bu gezi için rezervasyon yapmıştım çünkü son altı ay korkunçtu. Hem duygusal hem de fiziksel olarak bize çok zarar vermişti. Layla'yla tanıştığımız yere geri dönmenin hayatımıza yeniden başlamak gibi hissettireceğini umuyordum. Eğer başlangıç çizgisine geri gidersek bitiş çizgisini asla geçmeyeceğimize dair bir düşüncem vardı.

Başka bir potansiyel şarkı sözü.

Önümdeki adam koskoca bavulunu başımızın yukarısındaki bagaj bölmesine sokmaya çalışıyordu, bu yüzden sırada duraklayarak notlarıma bu cümlenin değiştirilmiş bir versiyonunu yazdım. *Başlangıç çizgisine geri dönüyorum çünkü seninle ilişkimin bitmesini istemiyorum.*

Layla'nın iyileşmesi benimkinden çok daha zor olmuştu. Hayati tehlikesi tam bir hafta devam etmişti. Durumu stabil hâle geldiğinde taburcu olmasına daha dört hafta vardı.

Daha dikkatli olmadığım için her gün kendimi suçluyordum. Aylar önce benimle iletişimi kesmeyi reddeden

Sable'ın dengesizliğinden korkmadığım için kendimi suçluyordum. Birtür tepki beklemeden Layla'nınyüzünü paylaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için kendimi suçluyordum. Yani lanet olası *internet* yüzünden. Tahmin etmeliydim. Her paylaşım bir tür tepki alırdı.

Bu geziye çok ihtiyacımız vardı. Mahremiyete ihtiyacımız vardı. Dış dünyaya bir molaya. Sadece her şeyin başlangıçtaki hâline geri dönmek istiyordum. Sadece ikimiz, bir yatak odasında kapalı, ter içinde ardı ardına seks yaparken en iyi ve en rasgelekonuşmalarıyapacaktık.

Layla'nın bavulunu yukarıdaki bagaj bölümüne soktum. Birinci sınıfın son sırasında 4A ve 4B numaralı koltuklardaydık. Layla pencere kenarına oturdu. Alışılmadık derecede sessizdi, bu da muhtemelen gergin olduğu anlamına geliyordu.

Ona nereye gideceğimizi henüz söylememiştim. Sürpriz olmasını istiyordum ama bilmemek endişesini artırıyor olabilirdi. O ânakadar bunupek düşünmemiştim.

Oturup emniyet kemerimi takarken Layla güneşliği kapattı. "Nereye gittiğimize dair bir tahminin var mı?"

"Nebraska'ya uçtuğumuzu biliyorum," dedi. "Nebraska'da ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Aslında Nebraska'da kalmayacağız. Ama gideceğimiz yere en yakın havaalanıorası."

Bu bir ipucuolmalıydı ama Laylafark etmiş görünmüyordu. Koltuklarımızın arasındaki küçük su şişelerinden birini alıp açtı. "Umarım rahatlatıcı olur. Macera havasında mıyım bilmiyorum."

Bu düşünceye gülmemeye çalıştım. Ne bekliyordu ki? Sonaltı aydır fiziktedavi gördükten sonraonu kaya tırmanışına ya da nehir raftingine götüreceğimi mi?

Çok şey yaşamıştı ve aşırı korumacı olduğumu biliyordum ama yavaş yavaş eski rutinimize geri dönüyorduk.

Kimse böyle bir şeyden sonra hemen kendini toparlayıp neşeli, mutlu hâline geri dönemezdi, bu yüzden önümüzde katedilecek çok yol vardı ama zamanla ritmimize geri döneceğimizden emindim.

Layla içinden telefonunu çıkardıktan sonra çantasını önündeki koltuğun altına itekledi. "Uçakta bir fotoğrafını paylaşmamızlazım," dedi telefonunukaldırarak.

Gülümsedim ama gülümsemenemi istemediğini belirtmek için başını ikiyana salladı. Gülümsemeyi bıraktım. Bir fotoğrafımıçekip düzenleme uygulamasını açtı.

Başımızagelenlerdensonra şöhret fikrinden kuşkuduymamak elde değildi. Sosyal medya olmasaydı Layla hiç yaralanmayacaktı.

Resmi düzenlemeyi bitirdi veonaylamam için banagösterdi. Her zaman onaylıyordum. İşin doğrusu, ne paylaştığı umurumda değildi. Resmi görünce başımla onayladım ama sonra hashtag'leri görünce inledim. #Şarkıcı #Müzisyen #LeedsGa briel #Model

"Model mi? Gerçekten mi Layla? Bunu bir müzisyen mi yoksa fenomen olarak mı yapmaya çalışıyorum?"

"Bugünlerde ikincisi olmadan ilki olamazsın." Resmi hashtag'lerle birliktepaylaştı.

"Eskiden MTV'nin çirkin müzisyenin ölümü olduğunu söylerlerdi," diye mırıldandım. "Yanından bile geçmiyor. Instagramyeni Azrail."

"O hâlde öyle görünmen iyi bir şey," dedi Layla. Beni öptüktensonra telefonunuçantasınageri koydu.

Bu gece başım yastığa değmeden Layla'nın zorlayarak çekeceği kaçınılmaz fotoğrafların korkusuyla cep telefonumu uçak moduna alıp önümdeki koltuğun arka cebine koydum. Başarılı olmamı istediği için ona daha fazla minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Artık her şey kirli geliyordu. Hikâyemiz birkaç yerde manşet olmuş ve

Nashville genelinde yayılmıştı, bu yüzden bana satışlarda küçük, takipçilerde büyük bir artış sağlamıştı –şimdi on bini geçmişti. Ama Layla'nın yaralarından çıkar sağlıyormuşum gibi hissetmeden de edemiyordum.

Kendimi satacak hiçbir şeyi olmayan bir satıcı gibi hissediyordum.

Uçak pistte ilerlemeye başlarken Layla gergin gergin etek ucuyla oynamaya başladı. Suyumuzun iki şişesini de çoktan bitirmişti.

Saldırı onda pek çok şeyi değiştirmişti. İkimizi de değiştirmişti.

Benim yüzümden ondan çok şey alınmıştı. Hayatının ayları. Özgüveni. Emniyeti. Elinde kalanlarsa anksiyete, bağımlılık sorunları, gece terörü, panik atak ve hafıza kaybı olmuştu. Artık yanımda oturan âşık olduğum tasasız ve kendinden emin kız değildi. Bunun yerine içinde bulunduğu kabuktan çıkmamaya uğraşıyormuş gibi görünen bir kızın yanında oturuyordum.

Sanki tüm direnci artık yara dokusu katmanlarının altına gömülmüş gibiydi.

Belki de bu yüzden iyileşirken menajerliğimi devralmasına izin vermiştim. Ne derse yapıyordum çünkü kariyerim ona bir amaç duygusu veren tek şey gibi görünüyordu. Olan bitenleri aklından uzaklaştırıyordu.

Ve belki de bu şekilde başa çıkıyordu; tüm bunlara neden olan tek şeyi olumlu bir şeylere dönüştürerek. Kariyerim dışında hayatımızın her yönü zarar görmüştü. Layla tutunabileceğimiz küçük olumlu kırıntılara sahip olmamızın iyi olduğunu söylüyordu. Onu bundan mahrum etmek istemiyordum ama kariyerimi ciddiye almadığı günleri de özlüyordum. Mutluluğumu korumak için beni gruptan ayrılmaya teşvik etmesini özlüyordum. Üstüme çıkabilmek için gitarımı elimden çekip almasını özlüyordum.

Insta gram sayfamda paylaşılanları umursamamasını özlüyordum.

Ama en çok onun yanındaykenkendim olmayıözlüyordum. Son zamanlarda, Layla'nın şu anda ihtiyaçduyduğu kişi olabılmek için olduğum kişiden adım adım uzaklaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Emniyet kemeri işareti hâlâ kapanmadı mı?" diye sordu. Yüzü gömleğimin koluna gömülüydü. Elimi tutuyordu. Doğrusu havalandığımızı bilefark etmemiştim. Sanki artık gerçek hayattan çok kafamın içindeyaşıyordum.

"Daha değil."

Başını kaldırıp kendisi bakamadığına göre şu andaçok gergin olmalıydı. Elimi başının yan tarafına götürerek dudaklarımısaçlarına bastırdım. Saklamaya çalışıyordu ama kaygı görünmez bir şey değildi. Kendini nasıl tuttuğunu görebiliyordum. Elbısesini kıvırıp duran ellerinden görebiliyordum. Çenesının kasılmasından. Hatta toplum içindeyken, sankibirisininköşeyidönüp saldırmasınıbekliyormuş gibi gözlerinietrafta dolaştırmasındanbile görebiliyordum.

Bir çınlama emniyet kemeri işaretlerininkapandığını ve kabinde dolaşmanın güvenlı olduğunu belirtince sonunda benden ayrıldı. Çevresını kavramaya çalışarak sinirli sinirli gözlerini kabinde gezdirdi. Güneşliğikaldırıp pencereden bulutlarabaktı, dalgın dalgın elinibaşınınyan tarafındaki yara izine götürdü. Oraya durmadandokunuyordu. Bazen dokunduğunda ne düşündüğünümerak ediyordum. O geceyi hiç hatırlamıyordu. Sadecebenim anlattıklarımı biliyordu ama bunu pek sormuyordu. Aslında hiç sormuyordu.

Bir aşağı bir yukarı dizini sallıyordu. Yerinde kıpırdanıp arka tarafa, ekonomisınıfına baktı. Gözleriirileşmişti, sankipanik atağın eşiğindeymiş gibiydi.

Sadece geçen ay iki yoğunpanik atak geçirmişti. İkiside böyle başlamıştı. Yarasına dokunması. Titreyenparmakları. Gözleri korku doluydu. Zornefes alıyordu.

"Seniyi misin?"

Başınısalladıama benimle göz temasıkurmuyordu. Sakinleşmeye çalıştığını benden saklamaya çalışıyormuş gibi yavaşyavaşve sessizce birkaçnefesaldı.

Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. Sürünerekkoltuğun altına gırmek istiyor gibiydi. "Haplarıma ihtiyacım var," diyefısıldadı.

İyi görünmediğini bıliyordum. Yerdeki çantasına uzandım. Anksiyete ilacını aradım ama çantasında yoktu. Sadece bir cüzdan, bir paket sakız ve tüy toplama rulosu vardı. "İlaçları uçak ba gajına giden çantaya mı koydun?"

"Kahretsın," dıye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. Oturduğu koltuğun kollarını kavradı, acıçekiyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. Anksiyeteyle baş etmenin nasıl bır şey olduğunu biliyormuşum gibı davranmadım. Geçen hafta bana açıklamaya çalışmıştı. Ona kay gının nasıl bir his olduğunu sormuştum. *"Kanımdan bir ürperti geçiyor gıbı,"* demıştı.

O zamanakadar, kay gının sadece artanbir endişe duygusu olduğunu varsayıyordum. Ama Layla bunun gerçek bir fiziksel duy gu olduğunu açıklamıştı. Küçük elektrik şoku dal gaları gibi vücudunda dolaştığını hissediyordu. Bana bunu söyledikten sonra onu kollarıma almıştım. Kendimi çaresiz hissediyordum. Konu ona geldiğinde kendimi hep çaresizhissediyor, iyi olsundiye elimden geleni yapıyordum.

Ve şu anda iyideğildi.

"Gidip tuvalette beklemek ister misin?" diye sordum.

Başını sallayınca Layla'nın elini tutupoturduğu yerden kalkmasına yardım ettim. Kabinin ön tarafına geldiğimizde hostese doğru eğildim. "Panik atak geçiriyor. Geçinceye kadar onunla içeri gireceğim."

Hostes, Layla'ya bir bakış attı ve ifadesi hemen anlayışlı bir hâlaldı. Tuvalet kapısının birincisınıf kabinden görünmesini engellemekiçin perdeyikapattı.

Kapıyı kapatınca hareket edecek yerimiz kalmadı. Bir kolumu Layla'nın beline sarıp yüzünü göğsüme çektim. Boştaki elimle lavaboda bir kâğıt havlu ıslattım, onu tutarken ensesine bastırdım.

Geçen hafta kollarımın onun için battaniyesinden daha çok işe yaradığını söylemişti. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum –görünüşe göre paniğini hafifleten tek şeydim. Benim yardımım olmadan bunlarla nasıl savaşacağını bulmasını istiyordum. Her zaman yanında olamazdım ve ben yokken geçirirse olacaklardan endişeleniyordum.

Vücudumda vücudunun titrediğini hissederek onu biraz tuttum. "Nereye gittiğimizi söylememi ister misin?" diye sordum ona. "Belki bilmemek kaygını daha da artırıyordur."

Başını iki yana salladı. "Sürprizini berbat etmek istemiyorum."

"Zaten kalkıştan sonra sana söylemeyi planlıyordum." Tepkisini görebilmek için yüzünü göğsümden uzaklaştırdım. "Corazón del País'ye gidiyoruz. Tam iki haftalığına yer ayırttım."

Hemen tepki vermedi. Ama birkaç saniye sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "*Nereye?*"

Endişemi saklamaya çalıştım ama bu çok fazla oluyordu. Kolayca hatırlaması gereken şeylerin aklına gelmesi biraz zaman alıyordu. Doktor beyin hasarından sonra normal olduğunu söylemişti ama neler kaybettiğini her fark ettiğimde sarsıcı oluyordu.

Bunu kabullenmek uzun zaman almıştı; Layla'da beyin hasarı olduğunu.

Küçük ama fark edilirdi. Özellikle de benim için çok önemli olan şeyleri hatırlaması biraz uzun sürdüğünde. Bizim için önemli şeyleri. Bunu kişisel almıyordum ama yine de acı veriyordu.

"Pansiyon," dedim.

Yüzüne tanıma ifadesi geri döndü. "Ah, evet. Aspen'in düğünü. Garrett'ın berbat grubu." Gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı "*Kahvaltı.*"

"Aslında artık oda ve kahvaltılı pansiyon değil. Mekân şu anda satışta, üç ay önce kapandı. Emlakçıya e-mail attım ve birkaç haftalığına kiralayıp kiralayamayacağımızı sordum."

"Bütün mekân bize mi kalacak?"

Başımla onayladım. "Sadece sen ve ben."

"Peki ya aşçılar? Temizlikçiler?"

"Artık bir işyeri değil, bu yüzden kendimiz pişireceğiz. Yiyecek malzemelerini çoktan teslim ettirdim." Hâlâ küçük panik atağın üstesinden gelmeye çalıştığını anlayabiliyordum, bu yüzden onu aklından uzaklaştırması için konuşmaya devam ettim. "Aspen'le Chad gelip bir gece kalmak istiyorlar. Wichita'ya sadece birkaç saat mesafede. Cuma günü gelmeyi düşünüyorlar."

Layla başını sallayarak yanağını gömleğime bastırdı. "Bu güzel olur."

Onu birkaç dakika daha tuttum –titremeyesi geçinceye kadar. "Daha iyi misin?"

"Evet."

"İyi." Elimi saçlarında gezdirip başını öptüm. "Gidip yerimize oturmamız gerekiyor. Yoksa herkes uçakta seks partisine katılan çifti konuşacak."

Beni bırakmadı. Bunun yerine ağzını ağzıma yaklaştırdı, elini göğsümde dolaştırarak kotumun düğmelerine kadar indirdi. "Onları yalancı çıkarmayalım." Parmak ucuna kalkarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bunun muhtemelen benim bir fantezim olduğunu düşündüğünü biliyordum –*değil desem yalan olurdu*– ama şu an için değildi. Panik atağı yeni atlatmışken olmazdı. Bu yanlış geliyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Burada olmaz, tamam mı?"

Biraz bozulmuştu. "Hızlıolacağız."

Onuöptüm. "Şuanda olmaz. Bu gece." Ondan uzaklaşıp kapıyıaçtım, dışarıçıkmasıiçin kenaraçekildim.

Eliyle çıkmamı işaret ederek başını iki yana salladı. "Önce tuvaleti kullanmak istiyorum," dedi zayıf bir sesle. Kapıyı kapatırken bakışları hoşnutsuz gi bıydi. Onu geri çevirdiğim için kendimi tam bir pislik gi bi hissederekkoltuğuma geri döndüm.

Amaonu panik atak geçirdikten altmışsaniyesonra becerseydim bu benidaha da büyük bir pıslik yapardı.

Buna alışmasını istemiyordum.

Yaralarına yara bandıolamazdım. Yaralarınıniyileşmesineyardım edenkişi olmalıydım.

###

"Nekadar kaldı?" Kiralık arabaya bindiğimizden beri söylediği ilk sözlerdi. Daha havaalanı terminalinden çıkmadan uyuyakalmıştı.

"Yirmidakikakadar."

Kollarını ve bacaklarını gerdi, oturduğum yerde kıpırdanmama neden olan bır ınılti çıkardı. Tuvaletten çıktığımdan berionuuçak lava bosununüzerineeğmediğimiçin pişmandım. Eski Leeds, Layla'nın teklifini ka bul ederdi. Muhtemelen iki kez.

Bazen Layla'dandaha fazla değiştiğimi düşünüyordum. Onaolan aşkım, ameliyatından bu yanaaşırı derecedekoruyucu olmuştu. Gali ba artıkona karşı fazladikkatli davranıyordum. Onunla konuşurken dikkatliydim, onasarılırken, onu öperken, onunlasevişirken dikkatliydim.

Bir sonraki çıkışa geçmek için sinyal verdim. "Benzine ihtiyacımız var. Orayavarmadan öncekison benzinlik burası. Tuvalet molasına ihtiyacın var mı?"

Layla başınıiki yanasalladı. "Hayır, yok."

Benzin istasyonuna girip hortumu yerineyerleştirdikten sonrayolcu kapısına gidip kapıyı açtım. Layla akşam güneşinekarşıelini siperederek bana baktı. Elini tutıparabadandışarı çektim.

Kollarımı dolayıp onu ara baya yasladım, başının yan tarafından öptüm. "Özürdilerim."

Tüm söylediğim buydu. Onu reddettiğim için hayal kırıklığına mı uğradı yadane için özürdilediğimibiliyormuydu, onu bile bilmiyordum ama bana biraz daha sokuldu.

"Sorun değil," dedi. "Günün her saniyesi beni istemek zorunda değilsin."

Rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını geriye ittim. Bunu yaparken saç tellerinde birşey hissettim. Topak topakolmuştu –parmaklarımın arasında yapış yapıştı. Geri çekilmeye çalışsa da eğilip başını inceledim. Saçları koyu renk olduğu için kan göremedim ama parmaklarımı geri çektiğimde uçları kırmızıydı. "Kanaman var."

"Öyle mi?" Parmaklarını kafasına, tam kesiğin üzerine bastırdı.

Benzin hortumundan tıklama sesi gelince onu bırakıp benzin deposundan dışarı çektim. "Ara bayı park edeyim, içeri gelip temizlemene yardım edeyim."

Arabayıparkettiktensonraküçük birilkyardım çantası bulana kadarmağaza raflarını araştırdım. Layla'yla bayanlar tuvaletinde buluştum. Tek kişilik bir bölme olduğu için banyonun kapısını arkamdan kilitledim. Yüzünübana dönüp lavaboya yaslandı. Çantadan bir pamuklu çubuk ve biraz peroksit alıp önce saçındaki kurumuş kanı, sonra da yaranın etrafını temizledim.

"Başını biryere çarptın mı?"

"Hayır."

"Oldukça kötü." Şimdiye dek iyileşmişolması gerekirdi. Yaralanmasının üzerinden altı ay geçmişti ama birkaç

haftada bir yara tekrar açılıyordu. "Belki de bu hafta muayene ettirmelisin."

"Acımıyor," dedi. "Önemli değil. İyiyim ben."

Temizlemeyi bitirip üzerine biraz antiseptik merhem sürdüm. Neden kanadığı konusunda ona tekrar baskı yapmadım. Bunu kendisinin yaptığını asla kabul etmeyecekti ama didiklediğini görmüştüm.

Layla tuvaleti kullanırken ortalığı toparlayıp ilk yardım çantasını kapattım. Lavaboya gidip ellerini yıkadı. Banyo kapısına yaslanmış aynadan onu izliyordum.

Ya sorunun bir parçasıysam? Ya ona eskiden davrandığım gibi davranmakta tereddüt etmem onu bir şekilde engelliyorsa?

Çok sık sevişiyorduk ama eskisinden farklıydı. Birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç ayda seksi güzel yapan her şeyin birleşimiydik. Ona karşı tatlı ve nazik ama aynı zamanda pervasız ve kaba da davranıyordum, bazen hepsini birden yapıyordum. Ona kırılganmış gibi davranmıyordum. Kırılmazmış gibi davranıyordum.

Belki de burada hata yapıyordum. Ona yeniden olmaya çalıştığı kişi gibi davranmalıydım. Ondan sökülüp alınmadan önceki güçlü ve doğal Layla gibi.

İlk yardım çantasını lavaboda yanına koyarken aynadan beni izliyordu. Elimi götürüp elbisesini sıyırdım, yavaşça bacaklarının arasına kayarken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Parmağımı külotuna takıp aşağı çekerken yutkunduğunu gördüm.

Sağ elimi ensesine koydum, onu öne doğru iterek kot pantolonumun düğmelerini açtım. Ve sonra, altı aydır ilk kez ona karşı hiç nazik davranmadım.

Beşinci Bölüm

Emlakçının bana verdiği şifreyi girdim. Dövme demirden yapılmış kapı, çakıllı garaj yolunda derin gesiz bir şekilde kayarken nasıl çalışacağını hatırlamakta zorlanıyormuş gibisallanıyordu.

Pansıyon dönümlerce ağaca bakan ikikatlı eski Viktorya tarzı bir konaktı. Kırmızı sokak kapısıyla bembeyaz bir binaydı ve hatırladığım kadarıyla üstkatta altı, aşağıda bir iki odası vardı.

İlk bakışta mülk geçen yılkiyle aynı görünüyordu –sadece daha boştu. Otopark boştu. Arazide dolaşan konuk yoktu. Buraya ilk geldiğimdeherkes Aspen'le Chad'in düğününe hazırlanırken enerjik bir uğultu olduğunu hatırlıyordum. Yaz ortalarıydı, bu yüzden çimler yeşil ve bakımlıydı.

Şu anda arazi araftakalmış, kışınöldürdüğü tüm yaşamı geri getirmek için baharı bekliyor gibiydi.

"Aynı görünüyor," dedim arabayı park ederken ama aslında hiç de aynı görünmüyordu. Çok daha... yalnız görünüyordu.

Layla hiçbir şeysöylemedi.

Kapımı açarken havadaki boşluğu farketmekten kendimi alamadım. Koku yoktu, ses yoktu, kuş cıvıltısı yoktu. Şimdi sessizdi ve bu bir bakıma hoşuma gitmişti. Layla'yla tamamen yalnız olma ödülüyle yeniden ülkenin kalbinde olma fikrini memnuniyetle karşılıyordum.

Bagajdan valizlerimizi aldık. Layla emlakçının bana verdiği kodu ve kumandayı kullanarak kapıyı açarkenben de iki valizi veranda merdivenlerinden yukarıçıkardım.

İçeriönce ben girdim ve hemen kokunun farklı olduğunu fark ettim. Geçen yıl düğünde naftalin koktuğunu ha-

tırlamıyordum. Bu kokuyu bastırmak için yakabileceğimiz mumlar olduğunu umuyordum.

Layla eşiğe bir adım attı ve atar atmaz ürperdi. Kendini dengede tutmaya çalışıyormuş gibi elini duvara dayadı.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Ben sadece..." Birkaç saniye gözlerini kapattı. "Burası çok soğuk. Ve başım ağrıyor. Biraz kestirmek istiyorum."

Soğuk değildi. Aslında biraz havasızdı ama kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Termostatı bulayım. Bavulunu bırak, birazdan senin için eski odamıza getiririm." Termostatı aramak için mutfağa gittim. Mutfakta değildi ama emlakçının yemek malzemelerini gönderdiğini görünce rahatladım. Normalde birinden benim için yiyecek alışverişi yapmasını istemezdim ama o teklif etmiş, ben de ona iyi bir bahşiş vermiştim.

Burada kalmamıza izin vereceklerinden emin değildim, bu yüzden üstü kapalı yeri satın almakla ilgilendiğimi ve bir deneme yapmak istediğimi söylemiştim. Ama Layla'ya bundan bahsetmemiştim. Önce mekânı kontrol etmek –ilk geldiğimiz zamanki kadar sevip sevmediğimizi görmek– istiyordum.

Garaj yoluna girdiğimizden beri Layla'nın yüzündeki ifadenin burada yaşama arzusunu yansıttığından pek emin değildim. Aksine gitmeye hazır görünüyordu.

Termostatın orada olup olmadığını görmek için Büyük Oda'ya doğru yürüdüm. Kısa kuyruklu piyanonun hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım. Kapağı kapalıydı, üzerinde ince bir toz tabakası vardı ve bu beni üzmüştü. Bu kadar güzel bir piyano çalınmayı hak ediyordu ama görünüşe bakılırsa muhtemelen ona en son ben dokunmuştum.

Parmağımı piyanonun üstünden geçirip bir çizgi bırakarak tozu temizledim. Bu yerin boş olduğu söylendiğinde ne

bekleyeceğimibilmiyordum. Bunun, sahiplerininpiyanoyu dışarı atması anlamına gelmesinden endişelenmiştim ama aynı mobilyalar hâlâ buradaydı.

Layla bunun tatil olduğu kadar iş gezisi de olduğunu biliyordu. Hazırlanacakbir albümüm vardı, bu yüzdenbu iki hafta Layla'ya önceliğim müzikmiş gibi hissettirmeden elimden geldiğince piyanoyu kullanmayı planlıyordum.

Muhtemelen müziğe öncelik vermemi sağlayacaktı. Bu albümübitirmemi, benimistediğimdendahafazla istiyordu.

Termostatı bulamayınca Büyük Oda'dan çıktım. Koridora bakarken Layla'nın bir odaya baktığını gördüm. Kapıyı kapatıp yürümeye devam etti ve ikinci bir odanın kapısını açtı. Kafası karışmış görünüyordu –sanki odamızın nerede olduğunu hatırlayamıyormuş gibiydi. O kapıyı da kapattı.

"Yukarıda, Layla."

Bunu söylediğimde irkilerek döndü. "Biliyorum." Geçmek üzere olduğu odayı işaret ederek içeri girdi. "Ben sadece... önce tuvaleti kullanmam lazım." Banyoya giripkapıyı kapattı.

Daha yirmi dakika önce benzin istasyonundaki tuvalete girmişti.

Bazenhafıza kaybının itiraf ettiğindendaha kötü olduğunu düşünüyordum. Onu test etmeyi –belki de hatırlıyormuş gibi yapıp yapmayacağını görmek için hiç olmamış bir şeyi gündeme getirmeyi– düşündüm.

Ama bu entrika çevirmek olurdu. Zatenyeterincesuçluluk hissediyordum.

Termostatı merdiven boşluğunun hemen yanında bulduğumda banyoda suyun akmaya başladığını duydum. Yirmiiki derece gösteriyordu. Bundan dahasıcak olmasını istediğimden emin değildim ama Layla'nın üşüme hissini geçirsin diye ısıyı birkaç dereceyükselttim.

Geçen geldiğimde evin hiç girmediğim tüm alanlarını incelemek için oturma odasına gittim.

Hiç hoş olmayan bir havası vardı –sanki oda yaşamak için tasarlanmamış gibiydi. Açık krem renkli bir kanepe ve buna uyumlu iki kişilik bir kanepe şömineye doğru konumlandırılmıştı. Stratejik bir şekilde istiflenmiş kitapların olduğu bir masanın yanında kahverengi sert deriden bir koltuk duruyordu.

Odada tek bir pencere vardı ama perdeler kapalı olduğu için içerisi karanlıktı. Son geldiğimde bu odanın önünden birkaç kez geçmiş ama hiç kullanmamıştım. Burada her zaman insanlar vardı ama şimdi onların yerini gölgeler almıştı.

Bu odayı Büyük Oda'yı sevdiğim kadar sevmemiştim. Belki de Layla'yla Büyük Oda'da birbirimize bağlandığımız içindi. Orada bizim için bir tarih yatıyordu.

Bu odaysa bizimle alakasız gibiydi. Bu ev ülkenin kalbiyse bu oda safra kesesiydi.

Burayı satın alırsak, değiştireceğim ilk oda burası olurdu. Duvarın bir kısmını yıkıp daha fazla pencere eklerdim. İçini Layla'nın üzerine mısır gevreği ya da kırmızı şarap dökebileceği mobilyalarla doldururdum.

Yaşanabilir hâle getirirdim.

Layla taburcu olduğundan beri hiçbir yer evimiz gibi gelmiyordu. İkimiz de Franklin'deki evime dönmek istememiştik. Bu anlaşılırdı. Ama Layla söz sahibi olmadan yeni bir yer bulmayı doğru bulmamıştım, bu yüzden hastanenin yakınında geçici bir daire kiralayarak taburcu olduğunda onu oraya götürmüştüm. Kalıcı bir yer satın almayı ağırdan alıyordum. Franklin'de bir yer istediğimden emin değildim. Hatta Nashville'de bile.

Pek çok ev bakmıştım ama bu satılık yeri görene kadar hiçbir yere ilgi duymamıştım.

Sonuçta burada bir şeyler vardı. Belki Layla'yla burada tanıştığım içindi. Belki de bunun nedeni, ülkenin tam an-

lamıyla kalbinde olmanın bir şekilde gerçekten cezbedici olmasıydı. Ya da Nash ville'den tam bir günlük mesafede olduğu içindı ve o şehirden çıkma fikrini gerçekten seviyordum.

Her neyse, buraya sadece tatil istedığim için gelmemiştim. Buradaydım çünkü müziğime odaklanacak zamanımın olmasını ve Layla'nın huzur bulmasını istiyordum. Bize bunu verebilecek tekyer burası gibi geliyordu. İnzi va bizimiçin mükemmelolurdu. Layla kendini emniyette hissedecekti.

Layla'nınçığlığıylaarkamadöndüm.

Camın kırıldığını duyunca hemen odayı geçip banyoya koştum.

"Layla?" Kapıyıaçtım, korku dolu gözlerle banabakıyordu. Hemen eline uzandım çünkü parmak eklemlerinde kan vardı. Lavabonun dibindeayna parçalarısıralanmıştı. Başımı kaldırdım, banyo aynası paramparçaydı. Birisi tam ortasınayumrukatmış gibi görünüyordu. "Neoldu?"

Laylabaşınıiki yana salladı. Kırıkaynadan lavabodaki camlara bakıyordu. "Ben... Bilmiyorum. Ellerimi yıkıyordum veayna paramparçaoldu."

Aynada biri yumruk atmış gibi bariz bir ız vardı ama Layla'nın bununeden yaptığını hayaledemiyordum. Belki de ellerini yıkamaya başlamadan önce çoktan kırılmış, hareket camı yerinden oynatmıştı.

"Arabadanilk yardım çantasınıalayım."

Arabadan döndüğümde mutfaktaydı. Tıpkı önceden yaptığım gibi yaralarına pansuman yaptım. Ona soru sormadım. Sarsılmış görünüyordu. Elleri tıtrıyordu. İşimi bıtırınce ılk yardım çantasını yanımaalıp valizlerimizden birini kaptım. "Emlakçıyaayna hakkındae-posta göndereceğim," dedim. "Bu ciddı bir hasarayol açabılirdi."

Dığer ba vulu kaparakpeşimden yukarı çıktı. Bu olaydan sarsıldığını söyleyebılirdim.

Ama ona kendine bakmaktan acızmiş gibi davranmayı bırakmalıydım. Yapabilirdi. Güçlüydü. İnanılmazdı. Bunu ona hatırlatacaktım çünkü unutmuş görünüyordu.

Altıncı Bölüm

Müzisyen olmak için çabalamıyor olsaydım, şef olurdum.

Yemek pişirmenin sakinleştirici bir yanı vardı. Layla'nın ameliyatından önce hiç iyi bir aşçı değildim. Yanıma taşındığında bana birkaç şey öğretmişti ama yaralandıktan sonra çok fazla enerji harcaması konusunda kendimi rahat hissetmeyince yemeği ben pişirmeye başlamıştım. Çorbada usta olmuştum çünkü Layla iyileşirken canının çektiği tek şey buydu.

Yukarıda bavulunu boşaltıyordu. Bavulumu kendim açtım ve yüzüğü görmesin diye dolaba koydum. Akşam yemeğine başlamak için aşağı indim. Bu geziye hemen başlamak istiyordum, bu yüzden *pasta e fagioli* * hazırladım. Layla'nın favorisiydi.

Layla hastaneden çıktığından beri çok şey öğrenmiştim. Çoğunlukla annesi Gail'den. Layla'nın taburcu olmasından sonraki ilk birkaç hafta bizimle kalmıştı. Layla'yı da yanında Şikago'ya götürmek istemiş ama neyse ki Layla gitmek istememişti. Layla'nın gitmesini istemiyordum. İyileşmesine yardım etmek benim görevimmiş gibi geliyordu çünkü onu daha iyi koruyabilseydim başına bunlar asla gelmeyecekti.

Bunun bir alışma süreci olduğunu kabullenmeliydim. Layla'yla hastanede bir ay geçirmeden sadece iki ay önce tanışmıştım. Sonrasında annesi geçici olarak zaten sıkışık olan yeni dairemize taşınmıştı. Üç aydan kısa bir sürede bir yetişkin olarak her zaman yalnız yaşamaktan, kız arkadaşım, annesi ve birkaç kez ablası Aspen'le yaşamaya

* (İt.) Makarna ve fasulye ile yapılan çorba kıvamında geleneksel bir İtalyan yemeği (ed.n.)

geçmiştim. Kiraladığım daire sadece bir yatak odalıydı, bu yüzden kanepe her zaman doluydu ve oturma odasının geri kalanının büyük kısmını bir şişme yatak kaplıyordu.

Annesi sonunda Şikago'ya döndüğünde sevinmiştim ama ondan hoşlanmadığım için değildi. Sadece çok fazlaydı. Yaşadığımız her şey, gerçekten kendi evimiz varmış gibi hissetmemek ve Layla'nın hayata yeniden ayak uydurmak için mücadele etmesini izlemek –sadece normal yaşamak için can atıyordum. Bunu ikimiz de istiyorduk.

Ama o kadar da kötü değildi. Layla'nın ailesini tanıyınca ona neden âşık olduğumu hemen anlamıştım. Hepsi çok etkileyici ve içten insanlardı. Hatta Chad Kyle'ı bile sevmiştim. Onu düğünden beri sadece bir kez görmüştüm ve Layla'nın dediği gibi, biraz dangalak bir tipti ama komikti.

Cuma günü gelmelerini dört gözle bekliyordum.

Tüm malzemeleri tencereye koyduktan sonra ellerimi bir bulaşık beziyle kuruladım ve Layla'yı kontrol etmek için yukarı çıktım. Yemek yapmaya karar verdiğimde bavulunu açıyordu ama yarım saatten fazla olmuştu ve o zamandan beri üst kat sessizdi. Etrafta dolaştığını duymamıştım.

Kapıyı açtığımda Layla'yı yatakta uyurken buldum, boşaltılmamış bavulları hâlâ açıktı. Hafifçe horluyordu.

Uzun bir gün olmuştu. Layla'nın hastaneden çıktığından beri ilk gezisiydi. Bunun onu olumsuz etkilediğini tahmin edebiliyordum, bu yüzden Layla uyurken sessizce bavulları açmaya başladım.

Arada bir ona bakıyor, burada ilk geçirdiğimiz günlere geri dönüyordum. Onunla geçen her saniye bir uyanış gibiydi. Sanki o gelene kadar gözlerimi hiç açmamışım gibi geliyordu.

Kördüm ama şimdi görüyordum.

Layla bana böyle hissettiriyordu. Sanki boğulduğumu bile anlamamışken biri hayatıma tüm havayı geri vermiş gibiydi.

Haksız birşekildeelimizden alınmadan önceki o duy gu-ya geridönmek için neler vermezdım. Franklin'dekievim-de rahattık. Layla geceleri uyumakta zorluk çekmiyordu. Ne zaman etrafta birileri olsa omzunun üzerinden bakıp durmuyordu.

Layla'nınuyuduğu yatağa yürüdüm, saçlarına dokunarak yavaşça kulağının arkasına ıttim. Ameliyat sırasında saçlarmın bir bölümünü tıraş etmek zorunda kalmışlardı, bu yüzden şimdiyeni çıkan saçlarını örtmek için saçlarını ayırıyordu. Saçlarını geriçekip yara izine baktım.

Bunun için şükrettim.

Bundan nefret ettiğini ve kapatmak için elinden geleni yaptığını biliyordum ama bazen Layla uyurken bakıyordum çünküaz kalsın kaybedeceklerimi hatırlatıyordu.

Layla bıraz ırkılınce elimi geri çektim, o sırada odaya bir yanık kokusu geldi. Kapıya baktım, şaşırmıştım çünkü çor banın şımdiden yanıyor olması mümkün değildi. Gaz ocağını açalı dahaon dakika olmamıştı.

Merdivenintepesine yürüdüğümde mutfağın girişinden dışarı kara bir duman bulutunun çıktığını gördüm.

Basamakları inmeye başlar başlamaz mutfaktan gelen bir gürültü duydum.

Büyük bir gürültüydü; taiçimde hissetmıştim.

Geri kalan basamaklarıtelaşlainip mutfağa girdiğimde her yer çorba olmuştu. Ocağı, yerleri, duvarlarıinceledim. Elimi sallayarak dumanı yüzümden uzaklaştırıp önce neyin kurtarılması gerektiğini anlamayaçalıştım.

Ama yan gın yoktu. Sadece çok fazla duman ve büyük birkarmaşa vardı.

Şok içinde tüm bunlara bakarken Layla merdivenden aşağıkoşturdu.

Mutfağın girişinde durup karmaşaya baktı. "Ne oldu?"

Kapatmak için ocağa yürüdüm ama düğmeye baktığımda ocak açık bile değildi. Kapalı konumuna getirilmişti.

Kolum yanıma düştü. Önce ocağa, sonra mutfağın diğer tarafındaki tavaya baktım.

"Su neden açık?" dedi Layla.

Musluktan su akıyordu. Suyu açık bıraktığımı hatırlamıyordum. Kapatmak için gittiğimde lavabonun dibinde bir şey fark ettim.

Yanık bir bez.

Yukarı çıkmadan hemen önce ellerimi sildiğim bezdi.

Belli ki bez alev almıştı çünkü yanıp kül olmuştu ama nasıl olmuştu da lavabonun içindeydi?

Su nasıl akıyordu? Ocağı kim kapatmıştı?

Çorba tenceresini kim devirmişti?

Hemen sokak kapısına gittim ama içeriden kilitliydi. Layla peşimden geldi. "Ne yapıyorsun?"

Arka kapı olduğunu biliyordum ama ben merdivenlerden inerken biri ocaktaki tencereyi devirmiş olsaydı arka kapıya doğru giderken görürdüm. Mutfaktan başka çıkış yoktu.

Mutfağa geri dönüp pencereye baktım. Pencere de içeriden kilitliydi.

"Leeds, beni korkutuyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Önemli değil, Layla," dedim güven verecek şekilde. Onu endişelendirmek istemiyordum. Bunu açıklayamıyormuş gibi davranırsam gereksiz endişeye neden olurdu. "Bezi tutuştururdum. Ocağı söndürmeye çalışırken yanlışlıkla çorbayı devirdim." Ellerimi kollarında gezdirdim. "Üzgünüm. Temizlerim."

"Sana yardım edeyim," dedi.

Ona izin verdim. Benimle aynı odada olmasını tercih ediyordum çünkü az önce neden olduğunu bilmiyordum.

Görüşme

Kaset bitti, adam kaseti çıkarıp ters çevirdi ve tekrar kayıt tuşuna bastı.

Cep telefonunu kullanmanın daha kolay olacağını bilip bilmediğini merak ettim. Muhtemelen telefon taşımayı bile reddedecek kadar hükümeti sorgulayan bir komplo teorisyeniydi.

"Ocağı görmek istiyorum," dedi adam. Kayıt cihazını alıp mutfağa götürdü. Bir süre kanepede oturmaya devam ettim –onun buraya gelmesini istemenin bir hata olup olmadığını merak ediyordum. Çoğu aklı başında insan, hikâyemi duyduktan sonra banadeli derdi. Ve ben burada, bu adamın hikâyemi koşa koşa tüm bu aklı başında insanların ellerine vermeyeceğine güveniyordum.

Gerçekten mi? Umurumda bile değildi. Potansiyel kariyerim, yetersiz takipçi sayım, Layla'nın benim için oluşturmaya çalıştığı imaj –artık hiçbiri önemli değildi. Bu dünyada nelerin mümkün olabildiğini gördükten sonra hepsi çok önemsiz geliyordu.

Tüm hayatımı sığ sularda geçirmiş ama son haftalarda okyanusun en derinlerine kadar batmış gibiydim.

Mutfağa girdiğimdeadam gözlerini dikmiş ocağa bakıyordu –başı eğikti. Düğmeye bastı, çevirdi ve tutuşmasını bekledi. Alevlenince bir süre yanmasını izledi. Sonra kapattı.

Elini ocağa doğru salladı. "Kapalı konuma getirmek için bastırmak gerekiyor. Bunu kendine nasıl açıklıyorsun?"

Omuz silktim. "Açıklayamadım."

Biraz güldü. Onda gördüğüm ilk ifade zerresi buydu. Tekrar masaya oturarak kayıt cihazını aramıza koydu.

"Laylabundan rahatsız olmuş görünüyor muydu?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Suçu üstlendim vebeni sorgulamadı. Mutfağı birlikte temizledik, yemeğin yerine sade makarna yaptık."

"O ilk gece sana tuhaf gelen başka birşey oldu mu?"

"Ocakta olanlar gibi değil."

"Ama olağandışı birşey mi oldu?"

"Sonraki birkaç gün boyuncadelirip delirmediğimi sorgulamama neden olanbirkaç şey oldu."

"Ne gibi şeyler?"

"Bir başkasının hiç düşünmedenkendini sokakkapısından dışarı atacağı türden şeyler."

Yedinci Bölüm

Layla makarnasından pek yemiyor, yemekten ziyade çatalıyla karıştırıyordu. Canı sıkkın görünüyordu.

"Beğenmedin mi?"

Onu izlediğimi anlayınca kasıldı. "Güzel olmuş," diyerek küçük bir lokma aldı.

Son zamanlarda pek iştahı yoktu. Pek bir şey yemiyor, yediği zaman da karbonhidratlı yiyecekleri seçip ayırıyordu. Belki de bu yüzden üç küçük lokma almıştı –çünkü tabağındaki her şey karbonhidratlıydı.

Taburcu olduktan bir hafta sonra tartılmıştı. Lavaboda dişlerimi fırçalarken yanımdaki tartıya çıktığını hatırladım. Kendi kendine, "*Aman Tanrım*," diye fısıldamıştı, o zamandan bu yana doğru dürüst yemek yediğini görmemiştim.

Önündeki tabağa bakarak yemeğini dikkatle çiğniyordu. Bir yudum şarap aldıktan sonra tekrar makarnasını didiklemeye başladı.

"Aspen'le Chad ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Cuma günü."

"Ne kadar kalacaklar?"

"Sadece bir gece. Sonra yola devam edecekler." Layla neden bahsettiğimi biliyormuş gibi başını salladı ama bu geziden bahsetmek için Aspen'i aradığımda, Layla'yla iki haftadır konuşmadığını söyledi. O gece daha sonra Layla'nın telefonuna baktım, hem annesinden hem de kız kardeşinden birkaç cevapsız arama vardı. Onlardan neden kaçındığını bilmiyordum ama aramalarını hiç olmadığı kadar sesli mesaja gönderiyordu.

"Bugün annenle konuştun mu?" diye sordum.

Layla başını iki yana salladı. "Hayır." Bana baktı. "Neden?"

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. Sadece annesinin aramalarının çoğuna cevap vermiyor olması hiç hoşuma gitmiyordu. Böyle yaptığında Gail, Layla'nın nesi olduğunu merak ederek bana mesaj atmaya başlıyordu. Sonra Aspen'e mesaj atıyor ve Aspen'i endişelendiriyordu. Sonra da Aspen bana mesaj atarak Layla'nın neden telefonuna cevap vermediğini soruyordu.

Layla onları daha sık haberdar etse herkes için daha kolay olurdu, böylece onun için bu kadar endişelenmezlerdi. Ama endişeleniyorlardı. Hepimiz endişeleniyorduk. Muhtemelen Layla'nın durumunda yaşanan bir başka kötüleşmeydi.

"Keşke annem bir hobi edinse de her gün onunla konuşmamı beklemese," dedi Layla çatalını masaya bırakarak. Şarabından bir yudum daha aldı. Şarabını bırakınca birkaç saniye gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında, sessiz sessiz makarnasına bakmaya başladı.

Sanki konuşmayı unutmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Belki de hastaneden taburcu edildiğinde onlarla çok fazla zaman geçirmişti. Muhtemelen onlardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, tıpkı benim dünyanın geri kalanından uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu gibi.

Layla çatalını alıp baktı; sonra tekrar makarna tabağına baktı. "Güzel kokuyor." *Güzel* derken sesi bir inilti gibi çıkmıştı. Aslında makarnayı kokluyordu. Öne eğilip gözlerini kapattı, sosun kokusunu içine çekti. Belki de bu, sürekli bahsettiği yedi kiloyu vermek için yaptığı en yeni numaraydı –yemeği yemek yerine koklamak.

Layla çatalını alıp tabağında döndürdü. Gördüğüm en büyük lokmayı aldı. Ağzındayken inledi. "Aman Tanrım.

Çok güzel." Bir lokma daha aldı ama daha yutmayı bitirmeden ağzına birlokma daha tıkıştırdı. "Birazdaha istiyorum," dedi ağzıdolu dolu. Şarap kadehini ağzına götürürken biraz daha makarna koymak için tabağını alıp ocağa götürdüm.

Masaya tekrar oturduğumda neredeyse elimden kaptı. Tabaktakı tüm makarnayı sadece birkaç lokmada yedi. Yemesi bıttiğinde arkasına yaslanarak elini karnına koydu, çatalını sağ elinde hâlâsıkısıkı tutuyordu.

Sonunda yemek yedi diye rahatladığım için ama aynı zamanda hiç bu kadar hareketli yemek yiyen birini görmediğim için gülmeye başladım.

Gözlerini kapatıp inleyerek öne eğildi. Dirseklerini masaya dayadı, elinikarnından alnına götürdü.

Gözlerini açtığıandakendi makarnamdan birlokmaaldım. Boş tabağına bakarak az önce yediği her karbonhidrattan pişmanlık duyuyormuş gibi berbat bir surat yaptı. Eliyle ağzını kapattı. "Leeds? Yemeğim bitmiş."

"Biraz dahaister misin?"

Bana baktı –gözlerinin akları hiç görmediğim kadarbelirgindi. "*Bitmiş*," diye fısıldadı.

"Hepsi değil. Istersenkalanı alabilirsin."

Bunu söylememden dehşete düşmüş görünüyordu –sanki ona hakaret etmişim gibi.

Hâlâ elinde tuttuğu çatala baktı, sanki çatal olduğunu fark etmiyormuş gibi inceledi. Sonra elinden bıraktı. Aslında attı. Çatal masanın üzerinde kaydı, Layla tam geri çekilipayağa kalktığısırada tabağıma çarptı.

"Layla, neyin var?"

Başını iki yana salladı. "Hiç. Iyiyim ben," dedi. "Sadece... Fazla hızlı yedim. Biraz midem bulanıyor." Dönüp mutfaktan çıktı, merdivenlerden yukarı koşturdu.

Onu takip ettim. Ufukta başka bir panik atak olabilirmiş gibi davranıyordu.

Yatak odasına girdiğimde, "Nerede?" diye mırıldanarak şifonyerin çekmecelerini karıştırıyordu. Aradığını bulamayıncadolabınkapısını açtı. Birazpanikledim –yüzüğü kazara bulabilir diye düşündüm. Yanına gidip ellerini tuttum, dikkatini dolaptan uzaklaştırıp üzerime çektim.

"Ne arıyorsun?"

"İlacımı."

Tabii ki.

Şifonyerin üst çekmecesine uzanıp hap şişesini çıkardım. Açıp bir tane verdim ama sanki şişeyi benden alıp her birini içmek istiyordu. Onu neyin bu kadar korkuttuğunu bilmiyordum ama hapı alır almaz banyoya gidip musluğu açtı. Hapı diline yerleştirip doğrudan lavabo musluğundan bir yudum su aldı. Yutmak için başını arkaya eğdi, bu bana Aspen'in ona havuzda ilaç verdiği geceyi hatırlatmıştı.

Bu düşünceyle gülümseyerek kapıya yaslandım. Layla, Xanax'ı aldığı için biraz daha sakin görünüyordu, bu yüzden konuşarak onu endişesinden uzaklaştırmaya çalıştım. "Ablanın bana uyuşturucu verdiğini düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Layla başını benden tarafa çevirdi. "Aspen'in sana uyuşturucu verdiğini neden hatırlayayım ki?" Bunu söyler söylemez gözlerinde beliren pişmanlığı görebiliyordum. Başını omuzlarının arasından sarkıtarak lavaboya tutundu. "Üzgünüm. Uzun bir gün oldu." Bir soluk alarak lavabodan uzaklaştı. Yanıma gelip kollarını belime doladı, alnını göğsüme bastırdı.

Ona sarıldım, kafasının içinde neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Elinden geleni yapıyordu, bu yüzden ruh hâlinin beni rahatsız etmesine izin vermedim. Ona bir süre sarıldım –kalp atışlarının yavaşladığını hissettim.

"Yatmak ister misin?" diye fısıldadım.

Başını sallayınca ellerimi sırtına kaydırıp bluzunu çıkarmasına yardım ettim. Banyo kapısıyla yatak arasında bir yerlerde öpüşmeye başladık.

Bu her geceki rutinimiz hâline gelmişti. Layla aşırı streliydi. Onu yatıştırdım. Seviştik.

###

Layla uyuduktan sonra duş aldım. Duştan sonra yine uyuyamayınca aşağı indim ve iki saate bütün bir günü alacak işleri sığdırdım. Tıraş oldum, bulaşıkları yıkadım, yeni bir şarkı için söz yazdım.

Artık saat gecenin biri olmuştu, sonunda yatağa Layla'nın yanına geri döndüm ama aklım hâlâ durulmuyordu.

Gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya zorladım ama aklım çalışmaya devam ediyordu. Bugünün Layla için farklı olacağını düşünmüştüm. Stressiz. Buraya ilk geldiğimiz zamanki gibi olabilir diye düşünmüştüm –ama olmamıştı. Bugün de hastaneden bu yana geçen diğer günler gibi olmuştu. Tekrar önermek istemesem de gerçekten bir terapistle görüşmeye başlaması gerektiğini düşünüyordum. Bunu doktor tavsiye etmişti. Annesiyle ablası tavsiye etmişti. Ama Layla iyi olacağında ısrarlıydı. Şimdiye kadar onun tarafındaydım. İyileşme sürecinde ona destek olursam kaygısının geçeceğini düşünüyordum. Ama kötüye gidiyordu.

Yatakta Layla'nın tarafında kıpırdanma hissedince çalar saate baktım. Ayağa kalktığını, ahşap zeminde yürüdüğünü duydum.

İlk başta, belki de banyoya gidiyordur diye düşündüm. Ama yürümesinin sesi kesildi ve bir süre hareket etmedi. Yatakta olmadığını hissedebiliyordum, bu yüzden ne yaptığına bakmak için döndüm.

Yataktan birkaç metre uzakta duvarda bir boy aynası vardı. Layla kendine bakıyordu. Pencereden sızan ay ışı-

ğı dışında içerisi karanlıktı, bu yüzden ne görmeye çalıştığından emin değildim. Aynada kendini inceleyerek soldan sağa döndü. Kendine bu kadaruzun süre bakması garipti. Yatağadöneceğini düşünerek birkaçdakikadaha bekledim ama gelmedi.

Bir elini kaldırarak aynaya yaklaştı. Sanki vücudunun ana hatlarını çiziyormuş gibi işaret parmağınıaynada gezdirdi.

"Layla?"

Başını hızla benden tarafa çevirdi. Utançtan gözlerikocaman açılmıştı --yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gi biydi. Alelacele yatağa geri döndü, sırtını bana dönerek yor ganın altına girdi. "Hadiuyu," dedi fısıltıyla. "Ben iyiyim."

Bir süre başının arkasına baktıysam da sonra ondan uzaklaştım. Ama kesinlikle uyuyamıyordum. Özellikle de o an.

Çalar saate baktığımda gecenin bir buçuğu olmuştu. Layla çoktan uyumuştu. Hafif hafif horluyordu.

Ne kadar yatarsam yatayım uyuyamıyordum.

Yataktan sessizce çıktım, ceptelefonumualdım ve aşağı indim. Büyük Oda'dakı kanepeye oturdum. Saat burada 1.35'ti ama Seattle'da daha 11.35'ti. Annem kesinlikle gece yarısından önce uyumazdı, buyüzden uyanık mı diyeona mesaj attım. Telefonla arayarak yanıt verdi.

Kanepeninkoluna yaslanarakuzandım vetelefonumun ekranında parmağımı gezdirdim. "Selam."

"Kansas'a vardınızmı?" dedi.

"Evet. Saat beş gibi geldik buraya."

"Layla nasıl?"

"İyi. Aynı."

"Sen nasılsın?"

İçimi çektim. "İyiyim. Aynı."

Annem güldü çünkü ne zaman kötü olduğumu anlayabiliyordu. Ama aynı zamanda ona içimden geçenleri söylemek istediğimde söyleyeceğimi de biliyordu

"Tim nasıl?" Tim babam öldükten sonra annemin ilk çıktığı adamdı. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım. İyi birine benziyordu. Mütevazıydı. Nazikti. Tam da annem için isteyeceğim türden bir adamdı.

"Timiyi. Sabah dersindeyeterli öğrenci yoktu, buyüzden bıraktı. Şimdi sabahları fazladan boş birsaati var. Bundan oldukça memnun."

"Onun için iyi olmuş," dedim. Sonra ağzımdan çıkan sözleri düşünmeden sordum, "Hayaletlere inanır mısın?"

"Bu beklenmedik bir soru."

"Biliyorum. Sadece hayaletlerden bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Bir bakıma bu fikre biraz kayıtsızım," dedi. "Hayaletlere inanmıyor *değilim* ama inanmamı sağlayacak bir deneyimim var mı bilmiyorum." Bir an durdu sonra, "Neden? Sen inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Çünkü inanmıyordum. "Ama daha önce... Bilemiyorum. Garip bir şey oldu. Yemek pişirirken neredeyse evi ateşe veriyordum. Dumanı fark etmeden önceyukarı kattaydım. Mutfağadöndüğümde ocağınüzerinde bıraktığım bez lavabonun içindeydi. Üstüne su akıyordu. Tencere yere devrilmiş ve birisi ocağı kapatmıştı. Layla tüm bu sürede yukarıdaydı, yani o olamaz."

"Bu garip," dedi annem. "Binada güvenlik sistemi var mı?"

"Hayır. Ama kapı içeriden kilitliydi. Hatta pencereler bile. Bu yüzden kimse yangın çıkarıp görünmeden gidemezdi."

"Hmm," dedi annem. "Bu kesinlikle çok garip. Ama birisi evi yanmaktan kurtardıysa sanki koruyucu meleğin varmış gibi geliyor. Hayalet değil."

Güldüm.

"Ya da perili bir ev... *bekçisi*," dedi annem kendi esprisine gülerek. "Başka neler oluyor?"

Yine iç çektim ama bunun detayına girmedim.

"Böyle hissetmende sorun yok, Leeds."

"Nasıl hissettiğimi söylemedim ki."

"Söylemen gerekmez. Ben senin annenim. Sesindeki stresi hissedebiliyorum. Ve suçluluk her zaman en kötü özelliğin olmuştur."

Bu konuda haklıydı. Avucumu alnıma bastırdım. "Neyim var bilmiyorum."

"Bir düşünelim..." dedi. "Kendi evinde saldırıya uğradın. Sevdiğin kız az kalsın ölüyordu. Bütün birayı onun yanında hastanede geçirdin ve sonra daha da uzun bir süre ona baktın. Bunun oldukça stresli olduğunu hayal edebiliyorum. Üstüne üstlük, bir hayaletin var."

Omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissederek güldüm. Ona hissettiklerimi söylemek zorunda bile kalmadan her şeyi meşrulaştırmanın bir yolunu buluyordu.

"Neyi özlüyorum biliyor musun?" diye sordu annem.

"Neyi?"

"Seni. Seni görmeyeli altı ay oldu ve görüştüğümüzde durumlar iyi değildi. Seattle'a ne zaman geliyorsun?"

"Yakında. Layla'nın seyahat etmesine izin verildiğine göre, şimdi ne yapmak istediğine bir bakacağım. Gelecek ay kulağa güzel geliyor mu?"

"Eninde sonunda burada olacağınız sürece ne zaman geleceğiniz umurumda değil."

"Tamam. Yarın Layla'yla konuştuktan sonra seni ararım."

"Anlaştık. Seni seviyorum ve özledim. Benim için Layla'yı kucakla."

"Yaparım. Ben de seni seviyorum."

Konuşmayı sonlandırdım, kanepede yenik pozisyonumda hareketsiz kaldım. *Belki depresyondaydım. Belki de terapiye ihtiyacım vardı.*

Düşünmesi ne kadar berbat olsa da son zamanlarda hissettiğim her şeyin depresyon sonucu olduğunu umuyordum. Bir çeşit kimyasal dengesizlik. Her gün bir hap alabilir, hayatımı yeniden sevmeye başlayabilirim diye umuyordum.

Bunların hepsi birşarkı olabilirmiş gibi geliyordu. Daha önce dizüstü bilgisayarımı bıraktığım masanın ucuna uzandım ve bir Word belgesi açtım. Şarkı sözlerini yazmaya başladım.

Kalbimi yumruklasaydın da bir şey hissetmezdim
Beni bıçaklasaydın da ha da az hissederdim
Ama sana sevgim tükenmedi
Hayata sevgim tükendi

Sözlere bakınca da ha önce bundan da ha doğru sözler yazmadığıma emindim. Artık hiçbir şey beni heyecanlandırmıyordu, öyle görünüyordu. Hatta şarkı sözü yazmak bile. Sadece iyileştirmeye çalıştığım yaraları açıyormuşum gibi geliyordu.

Burayı satın almalıydım. Burada sonsuza kadar kalabilir, bahçeyle ilgilenebilir, bir köpek ve bir kaçkedi alabilirdik. Belki birkaç tavuk. Pansiyon olarak yeniden açabilir ve her cumartesi arka ba hçede evlenenleri izleyebilirdik.

Microsoft Word uygulamasını devre dışı bırakıp Google'ı açtım. Emlakçının web sitesine girip evi araştırdım. Listeyi favorilerime kaydetmiştim çünkü satılık olduğunu öğrendiğimden beri neredeyse her gün bakıyordum. Layla'yla burada bir hayat kurduğumuzu hayal etmek zor değildi.

Belki izole bir özel hayatım olursa kariyerimin halka yönelik tarafını geliştirmeyi kabul edebilirdim. İkisi arasında iyi bir denge kurmanın bir yolu olduğundan emindim.

Layla'nın iyileşme süreci burada muhtemelen daha az stresli olurdu, özellikle de mahremiyet için bir çit ve elektronik kapı kurdurursam. Onu tüm kötü anılarımızın başladığı şehirden kurtarmış olurdum.

Emlakçıya e-posta göndermek için e-posta simgesine tıkladım. Mülk hakkında bazı sorularım vardı ve Layla'nın kararın bir parçası olabilmesi için bizimle burada evde buluşmasını istiyordum.

Yazmayı bitirir bitirmez postayı göndermek için imleci hareket ettirdim ama tıklamadan önce dizüstü bilgisayarım kapandı –tam ellerimin üstüne.

Ne oluyordu?

Bilgisayarı kendimden uzağa fırlattım. Parke zemine çarpmasını izlemek ne kadar acı verse de fırlatmak içgüdüsel bir dürtüydü.

Bu da neydi böyle?

Ellerime baktım. Ayaklarımın bir metre ötesindeki bilgisayara baktım. Bunu açıklamak mümkün değildi. Parmak eklemlerinden ikisini de yaralayacak kadar kuvvetle kapanmıştı.

Hemen merdivenden yukarı koştum. Yatak odasına girerek arkamdan kapıyı kilitledim.

Buna neden olabilecek her şeyi düşündüm ama boşunaydı. Bu, kırık bir menteşeye, arızalı bir cihaza veya rüzgâra bağlanamazdı.

Hayaletlere inanmıyordum. Bu aptalcaydı. Çok saçmaydı.

Belki de hezeyan geçiriyordum. Buraya yapacağımız seyahate hazırlanıp toparlanmak için dün Tennessee'de sabah 4.00'te uyanmıştım. Neredeyse yirmi dört saattir uyumamıştım.

Kesinlikle bundan olmalıydı. Sadece uykuya ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Yatağa girdim, kalbim hâlâ çarpıyordu. Canavarları susturmaya çalışan korkmuş küçük bir çocuk gibi yorganı başıma çektim.

Yarın gidip bir Best Buy mağazası bulacaktım. Bilgisayarımın nesi olduğunu öğrenecektim. Hazır oradayken bir kamera da alırdım. Telefonumdan uygulamayla bağlanabileceğim bir tür güvenlik sistemi.

Şu andan itibaren bu evde olan her tuhaflık kaydedilecekti.

Sekizinci Bölüm

Sabah uyandığımda saat neredeyse dokuz olmuştu. Dün gece uykuya dalmam çok uzun sürmüştü. İçimde hâlâ saatlerce potansiyel uyku kalmış gibi hissediyordum ama Layla'dan önce kalkmak istiyordum. Dün geceden sonra ön verandada kahve içip yalnız olmak o an için tek istediğim şeydi.

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra krema aramak için buzdolabını açtım ama gözüme bir şey ilişince hemen durakladım.

Dizüstü bilgisayarım mutfak masasında duruyordu.

Dikkatle baktım –kıpırdamaya korkuyordum. *Dün geceyi rüyamda mı görmüştüm?*

Hemen kendimi sorgulamaya başlamaktan nefret ediyordum. Gerçeği hayalle hiç karıştırmazdım ama sanki karıştırmışım gibi geliyordu çünkü bu bilgisayarın dün gece Büyük Oda'da yerde olduğunu biliyordum. Elime çarparak kapandıktan sonra oraya fırlatmıştım.

Belki de ben uyuduktan sonra Layla yataktan kalkmıştı. Ama dizüstü bilgisayarımı neden kullanacaktı, bilmiyordum. Kendi bilgisayarı vardı.

Masaya gidip oturdum. Bilgisayarı yavaşça açıp çalıştırmak için dokunmatik yüzeyde parmağımı gezdirdim. Tarama geçmişine bakmak ve Layla'nın neyin peşinde olduğumu düşündüğünü görmek istiyordum.

Bilgisayar çalışınca dün gece şarkı sözlerini yazdığım Word belgesi açıldı. Google'ı açmadan önce bu belgeyi aşağıya aldığımı gayet iyi hatırlıyordum. Bu, Layla'nın ben uykuya daldıktan sonra kesinlikle bilgisayarımı kullandığı anlamına geliyordu.

Layla'nın bu belgeye yazdığım şarkı sözleriniokuduğunu fark edinceiçimi kötü birhis kaplamıştı. Onun hakkında yazdığımı mısanıyordu?

Belgeyı sımge durumuna küçültecektim ama küçültmeden önce alttaki sol köşede iki sayfa olduğunu fark ettim.

Bensadecedört cümle yazmıştım.

Bu belgede başka bir sayfa oluşturacak başka bir şey yazmamıştım.

İkinci sayfada yazmadığımdan emin olduğum kelimelereulaşana kadar aşağı kaydırdım. Sadece dört kelimeydi amakanımı dondurmayayetmişti.

Seni korkuttuğum için üzgünüm.

Laylaaşağı ınmedenönce belgeme yazılankelimelerien az yirmi kez okudum ve okudum. Mutfağa gırer girmez, "Dün gece dizüstü bilgisayarımı kullandın mı?" dedim.

Sanki aptalca bir soruymuş gi bi bana tuhaf bır bakış attı. "Hayır." Doğruca kahve makinesıne yürüdü. Artık sırtı banadönüktü ama onainandığımdan emindeğildim.

Burayısevmiyormuydu? Benikorkutup buradangıtmeye mi çalışıyordu?

Muhtemelen arama geçmişimi görmüştü ve evi satın almamdan endişeleniyordu. Belki de artık bunu istemiyordu. Ama neden bilgisayarımı taşımak için bu kadar uğraşıp sonra da bana bu dört kelimeyi yazmadığını düşündürtüyordu? Neden burada yaşamak istemediğini bana söylemiyordu?

Bıri benımle dalgageçiyordu veevde birtek Laylaolduğu için bu, o olmalıydı. Ama asıl önemli olan bu konuda yüzleşemeyecek kadarkırılgan olmasıydı. Onu banayalan söylemekle suçlarsam saldırıya uğradığını hissetmesinden, yukarıçıkıp başka bir hap alarak etraflailişiğini kesmesinden korkuyordum.

Belgeyi kapatmadan önce kelimeleri tekrar okudum ama Layla'ya konuyu açmadım. Muhtemelen bunu zaten biliyor-

du ve yazan oydu, öyle değilse de biz uyurken birisinin dizüstü bilgisayarımı taşıdığını söylersem ödü kopacaktı.

Bu sonuçların hiçbiri iyi değildi.

"Bugün bir şeyler paylaşman gerekiyor," dedi. Kahve makinesinin yanında, kahvesine Splenda tatlandırıcı karıştırıyordu. "Belki havuz başında gömleksiz bir *selfie*," dedi göz kırparak.

Şu anda kahrolası profilimi düşünemiyordum. Ya beni manipüle etmeye çalışan birinin karşısında oturuyordum ya da birinin –veya bir şeyin– benimle dalga geçtiği bir evde bulunuyordum.

Her iki durumda da bir güvenlik sistemine ihtiyacım vardı.

Google'da nerede bulabileceğimi araştırdım ama en yakın Best Buy buradan saatlerce uzaktaydı. En yakın Walmart altmış üç mil mesafedeydi. *Lanet olası kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydik.* İnternetten sipariş verebilirdim ama teslim edilmesi birkaç gün sürerdi.

"Benimle şehre gelmek ister misin?" diye sordum Layla'ya. "Birkaç şeye ihtiyacım var."

Suratını ekşitti. "Şehre mi? Leeds. *Gidebileceğimiz* bir şehir yok."

Bilgisayarımı kapattım. "Sadece bir saatlik mesafede. Seni öğle yemeğine götürürüm."

Layla kahvesini yudumlarken düşünüyor gibi görünüyordu. Ama sadece iki hafta kalmayı düşündüğümüz bir ev için güvenlik sistemi alma isteğimi sorgulayabilir diye düşündüm.

"Veya yalnız gidebilirim," dedim. "Biraz yalnız kalmak istiyorsan sorun değil."

Bir an düşündükten sonra bana mahcup bir bakış attı. "Gelmesem olur mu? Dün gece uyuyamadım. Muhtemelen birkaç saatliğine yatağa geri döneceğim."

"Peki, bebeğim. Hiç sorun değil." Onu alnından öpüp mutfaktan çıktım. "Öğle yemeğinden sonra dönerim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Görüşme

Dirseklerimi masaya dayayıp öne eğildim. Konuşmak daha az çekilmez hâle geliyordu. Belki de en zor kısmı geçtiğimiz içindi.

"Neden güvenlik sistemi aldın?" diye sordu adam. "Neden orayı hemen terk etmedin?"

Kırılmış tırnağımı didikledim. "Hiç bilmiyorum. Belki de uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissettiğim içindir."

"Ne demek istiyorsun?"

"İçim uyuşmuştu. Bir süredir öyleydi. Ama evde olup bitenler açıklanamaz olduğu kadar büyüleyiciydi. Gitmedim çünkü hastalıklı bir şekilde... sanırım bundan *zevk alıyordum*."

"Yani can sıkıntısından mı kalmayı seçtin?"

Bir an düşündüm. "Aslında can sıkıntısı değil. Layla vardı. Ama olanlardan kesinlikle korkmuyordum. İnanmadığın bir şeyi tehdit olarak hissetmek zor. Güvenlik sisteminin olup bitenleri açıklayacağını sanıyordum."

"Peki ya şimdi? Şimdi kendini tehdit altında hissediyor musun?"

Buraya geldiğimizden beri olanları düşündüm. Gitmek... tüm bunlardan kaçmak istediğim zamanlar olmuştu. Düpedüz korkunç şeyler olmuştu. Ama tüm bunlara rağmen, "Hayır" dediğimde cevabımda kararlıydım. "Kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Sempati duyuyorum."

"İnsanlar genellikle bu gibi durumlarda böyle tepki vermezler."

"Biliyorum. İşte bu nedenle seninle temas kurdum. Tehdit altında hissettiğim için değil. Yanıtlar istiyorum."

"Güvenlik sistemi bir şeyler bulmana yardımcı oldu mu?"

"İlk başta değil. Ama... sonunda. Evet."

Dokuzuncu Bölüm

Bir güvenlik kamerasını mutfağa, birini de Büyük Oda'daki kitaplığa koydum. Kameralar telefonumdaki bir uygulamaya bağlıydı, bu yüzden hareket olduğunda bildirimalıyordum.

Bu ikı gün önceydi ve şuana kadar sadece Layla ya da ben kameraların önünden geçmiştik.

Buraya Layla'yaodaklanmak için gelmiştim amadikkatimin dağıldığını söylemek yetersiz kalırdı. Hep omzumun üzerinden bakıyor, bir şeyler olmasını bekliyordum. Öyle ki geç yattığım gecelerde çalışıyordum diye kılıf uyduruyordum, oysa tek yaptığım Büyük Oda'da oturupdoğaüstü konularla ilgili web sitelerine göz atmaktı. Dün gece o kadar geç saate kadar oturmuştum kikanepede uyuyakalmıştım.

Yeni uyanmıştım. Havahâlâ karanlıktı. Saatin sabahın beşi olduğunu tahmin ettim. Hâlâ kanepedeydim ama gözlerimi açtığımdan beri yerimden kıpırdamamıştım.

Uyuyakaldığımda hangı pozi syonda olduğumu, elimde ne olduğunu, üzerimin örtülü olup olmadığını anım samaya çalışıyordum. Çünkü battaniyeyi aldığımı hatırlamıyordum. Battanıyeninkanepenin sırtındaolduğunu hatırlıyordum ama örtünmek ıçin kullandığımı hatırlamıyordum.

Dün gece bu kanepede uyuyakaldığımda –bu battaniye katlanmıştı ve kanepenin sırtındaduruyordu.

Büyük ihtımalle Laylaaşağı inıp üstümü örtmüştü ama yine de uygulamayı açmadan önce aklımda geriye doğru adımlarımı gözden geçirdim.

Layla'nın güvenlik kameralarından haberi yoktu. Ondan bir şey gizlemeye çalışmıyordum ama kameraları Lay-

la uyurken yerleştirmiştim. Birini görüp de lafını açarsa endişelenmemesi için geldiğimizde burada oldıklarını söylerim diye düşünüyordum.

Ancak uygulama tarafından kaydedilen videoları izlemek onun mahremiyetiniihlal etmekti. Gereksiz yereendişelenmesiniistemediğimiçinona kayıtlaraerişe bildiğimi söylemek istemiyordum. Ayrıca onu gözetliyormuşum gıbi hissetmesini de istemiyordum.

Ama bir bakıma öyle yapıyordum. Kameraları onu ış üstünde yakalamak için kurmuştum. Çünkü *başka* kimı yakalayacaktım? İnanmadığım bir hayaleti mi? Bir şekilde kilitli sürgüleri atlata bilen davetsız bir misafirimi?

Gözlerimı açtıktan bu yana geçen birkaç dakikada ilk kez hareket ettim. Yavaşçakanepedeoturup telefonumualdım. Uygulamayı açtım, videoyu uykıiyadaldığım âna geri alırken parmaklarımın titrediğini farkettim. *Madem Layla olduğunu düşünüyordum, nedenellerim titriyordu ki?*

Sabaha karşı saat iki gibi uyuyakalmıştım, bu yüzden videoyu o saatleri oynatacak şekildeayarladım. Battaniyeyle yarı örtülü kanepede oturmayadevamettim, görüntüleri birkaçdakikada birileri sararak dikkatleizledim.

Sa bah saatüçyirmide Büyük Oda'nın kapısında bir gölge beliriyordu.

Layla videoda hiçbir yerde yoktu ama onun gölgesi olduğunusöyleyebilirdim.

Birkaçsaniye sonra yavaşça Büyük Oda'ya girdi. Uyuıkeri bana baktı. Sonra battaniyeyle üstümü örttü.

Layla'ydı.

Aptalın biriydim. Kendi aklıma girdim. Şimdi kendimi olayların arkasında bir açıklama olmadan gerçekleştiğini düşünmeye zorluyordum.

Videoyu durdurmak için parmağımı götürdüm ama parmağım ekranın üzerinde havada kaldı çünkü Layla'nın videoda yaptığı bir şey dikkatimi çekmişti.

Üstümü örttükten sonra gözleri doğrudan Büyük Oda'daki güvenlik kamerasına kaydı.

Videoyu boğazımda bir yumruyla izledim. Layla tam on beş saniye kameraya baktıktan sonra oraya doğru ilerledi. Yüzünde meraklı bir ifadeyle odanın diğer ucuna gelip tam kameranın karşısında durdu. Kamerayı almadı. Hatta dokunmadı bile. Sanki onu görmemi istiyormuş gibi kameraya bakıyordu.

Sonra da beni kanepede uyurken bırakarak dönüp odadan çıktı.

Layla'yla kamera arasındaki tüm etkileşim çok tuhaftı, geriye sarıp tekrar izledim. Ama bu sefer videoyu Layla'nın odadan çıkmasından sonra da uzun süre izlemeye devam ettim. Kanepede iki kez dönmüştüm ama bu iki hareket dışında odada başka hiçbir şey olmuyordu.

Ta ki başka bir şey oluncaya kadar.

Sabah 4.29 civarında kamera görüntüsü aniden değişti, ardından video karardı.

Videoyu durdurup kitap raflarından birine yerleştirilmiş güvenlik kamerasına baktım. Şimdi duvara dönüktü.

Hemen kalkıp kameranın yanına gittim. Tekrar Büyük Oda'yı gösterecek şekilde ayarladım.

Bu kameranın kendiliğinden dönmesine imkân yoktu.

Kameranın kendi kendine nasıl dönebildiğini anlamak için videoyu en az on beş kez izledim ama işe yaramadı. Ve o sırada Büyük Oda'da benden başka kimse yoktu.

Odada volta atmaya başladım.

Bunu açıklayamıyordum.

Bunu *kimse* açıklayamazdı.

Ve eğer birine gösterecek olursam sahte video yapmakla suçlanırdım.

Acaba video sahte *olduğu* için miydi? Bu olabilir miydi? Acaba kamera kendi kendine hareket edecek şekilde mi yapılmıştı?

Tekrar kameranın yanına gittim. Alıp sanki kamerada kendi kendine hareketetmesini açıklayacak bir şey bulacakmışım gibi ikinci kez inceledim.

Ya uygulama şirketinin bir bilgisayarkorsanı varsa? Bunun olduğunu hayal edebiliyordum. Adamın biri bilgisayarının başına oturuyor, insanları korkutmak içinkamera açılarını ve pozisyonlarını değiştiriyordu.

Bu daha makul bir açıklamaydı ama on dakika sonra kendimimutfak masasındaki bilgisayarımda hayaletleri ve perilievleriaraştırırkenbuldum.

Paranormal birsohbet odasındasahtebirad kullanarak hesap açtım. Dışarıda güneş tamamen yükselene kadarforumdakimesajları okudum.

Her hikâyeyi gözlerimi devirerek okuyordum. Bir gölge gördüğünü, bir ses duyduğunu veya bir ışık titreşmesi olduğunu iddia eden insanlar. Tüm bunlar kolaylıkla açıklanabilirdi.

Benim yaşadığım saçmalık açıklanamazdı.

Bir kamera kendi kendine nasıl hareket ederdi? Ocak kendikendinenasıl kapanırdı? Bez, ocaktanlavaboyanasıl giderdi? Bir dizüstü bilgisayar kendine nasıl mesaj yazar, birodadan diğerine nasıl geçerdi?

Forumda kendi yazımı yazarken inançlarımaolan güvenimin sarsıldığını hissedebiliyordum. Yazıya "Şüphecı" adını verdim.

Sonra yazdım:

Hayaletlere inanmıyorum. Birazcık bile. Ama şüpheci benliğimin bile açıklayamadığı şeyler oldu. Cihazlar kendi kendine kapanıyor. Eşyalar kendi kendinehareket ediyor. Dizüstü bilgisayarım pat diye ellerimin üzerine bile kapandı. İlk düşündüğüm kız arkadaşımın bana şaka yaptığı oldu ama zaman çizelgeleri ve evdeki tutumu olanlarla örtüşmüyor. Sizlerin ne demenizi beklediğimden emin değilim. Sanırım başka bir şüphecinin benim için bu olanları açıklamasını istiyorum. Ama artı kaçık-

Inanamayacak hâle gelene kadar daha kaç olay olması gerekiyor?

Gönder tuşuna bastığımda kendimi aptal gibi hissettim. Bilgisayarımı kapatıp dikkatle baktım.

Aklımı kaybediyordum.

Garip şeyler olduğu için değildi –bu olayların açıklanamaz olduğuna kendimi inandırdığım içindi. Her şeyin bir açıklaması vardı. Sadece çözmem gerekiyordu.

"Erken kalkmışsın."

Layla'nın sesiyle tüm vücudum sarsıldı. Merdivenlerden indiğini bile duymamıştım. Eğilip beni öptükten sonra kahve makinesine yöneldi. Taze kahve yapmıştım ama bu iki saat önceydi –aptallık ettiğim ve bütün bir sabahı internette hayalet hikâyeleri okuyarak geçirmeye karar verdiğim zaman.

Artık aynı aptal değildim. Son iki dakikada olgunlaşmıştım. Aklım başıma gelmişti.

"Bugünkü planın nedir?" diye sordu Layla. Fincanından kahve yudumlarken cep telefonuna bakıyordu.

"Bilmiyorum. Biraz müzik üzerinde çalışmayı düşünmüştüm. Sen?"

Omuz silkti. "Günü havuzda geçirmeyi düşünüyorum." Telefonuyla kahveyi tezgâha bırakıp yanıma geldi. Masayla benim arama geçti, sandalyemi biraz geriye ittim, ata biner gibi üstüme oturdu. Üstünde karnını bile örtmeyen dar bir tişört ve pembe külot vardı.

Layla ne zaman bu kadar açık bir şey giyse ilk dikkatimi çeken şey bu oluyordu. Ve bir kez fark ettiğimde genellikle her ne giymişse artık üstünde olmuyordu çünkü yatakta, duşta ya da kanepede çıplak kalıyorduk.

Oysa... Bu sefer kucağıma oturana kadar onu fark etmemiştim.

Ellerimi kalçasına kaydırıp yüzümü boynuna gömdüm. Bu, geldiğimiz günden beri odağımın saptığının bir başka kanıtıydı.

"Havuzun ısıtıldığını söylememiş miydin?"

"Evet."

"Biraz ara verməli ve benimle havuz günü yapmalısın," dedi.

Aslında havuzda vakit geçirmek kulağa hoş geliyordu. Dışarıda olmak iyi bir fikirdi. Layla'yla suda vakit geçirmek o havuzda birlikte olduğumuz ilk zamanları hatırlatabilirdi ve bu gerçekten iyi bir fikirdi.

Ellerimi sırtına götürüp ona gülümsedim. "Mayolu havuz günü mü, çıplak havuz günü mü?"

"Çok aptalca bir soru." Gülümsüyordu, yüzünde uzun zamandır gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Bunu o kadar seviyordum ki bu tebessümü öptüm.

Bu tebessümü aynı zamanda aldatıcı bulmuştum. Bana neden kamerayı sormamıştı?

Belki de evin sahibine ait olduğunu düşünüyordu.

Böyle düşünmesine izin verecektim.

###

Layla bardak tutucusu ve Bluetooth hoparlörü olan büyük boy bir deniz yatağı bulmuştu, bu yüzden havuzun ortasında beraberdik. Şu an hava sıcaklığı yirmi derecenin altında olmasına rağmen karın üstü yatmış bronzlaşmaya çalışıyordu. Hatta uyuyor bile olabilirdi. Ben sırtüstü uzanmış, utanarak ve gizlice paranormal foruma göz gezdiriyordum.

Artık akşamüstü olmuştu ve bu sabah aptallık sonucu foruma yazan aynı kişi olmadığıma karar vermiş olsam da bir çırpıda bitirmemişim gibi hâlâ hızla yorumları okuyordum.

Evde ne zamandır yaşıyorsun?
Dostum, çık git oradan.
Evde kimse öldürülmüş mü?

Birkaçını tek cevapla yanıtladım:

Bu evde yaşamıyoruz. Ev satılık ama biz sadece kısa süre için kiralayarak geldik buraya. Evi almayı düşünüyordum ama şimdi o kadar emin değilim. Ve evin tarihçesini bilmiyorum. Bunu nasıl öğrenebilirim?

Gönder tuşuna basarken Layla sızlandı. "İki saattir telefonundasın," dedi. Telefonumu elimden aldı, paranormal forum hâlâ göründüğü için geri almaya çalıştım ama ekrana bakmadı. Kolunu uzatıp beni uzak tutmak için telefonu havuzun yanındaki betonun üzerine koydu.

Kendimi kötü hissettim. Layla haklıydı. Bugün telefonumu bir kez olsun elimden bırakmamıştım.

Layla sırtüstü döndü. O hareket edince yatak yukarı aşağı sallandı. Gözleri kapalıydı, kollarını tembel tembel başının yukarısına uzattı. Bir an ona baktım –tepeden tırnağa gözlerimi gezdirdim. Şu an inanılmaz seksi görünüyordu.

"Hiç havuz yatağında seks yaptın mı?" diye sordum ona.

Gözlerini açmadı. Sadece sırıttı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Ama davete kesinlikle açığım."

###

Alkolle birleşen yetersiz yemek yüzünden havuz yatağında sevişmemiz başarısız olmuştu. Yataktan üç kez düşmüştük. Ama vazgeçmemiştik. Sadece bitirmek için yakındaki şezlonglardan birine geçmiştik.

Güneş batmaya başlarken rüzgâr hızlanmıştı, su ne kadar sıcak olursa olsun, hava dışarıda kalamayacak kadar soğuyordu.

Birkaç saattir içerideydik, yatakta dinleniyorduk. Layla film izliyor, ben de dizüstü bilgisayarımda forumlara göz atmaya çalışıyordum ama Layla etrafta dolanırken ekranı onun görüş alanından uzak tutmak zor oluyordu.

Sonunda araştırmamı aşağıda yapmaya karar verdim. Uzanıp lambamı söndürdüm.

"Sen de mi uyuyacaksın?" diye sordu Layla yastığa sarılmıştı, sesi boğuk çıkıyordu.

"Bir süre bir şarkı üzerinde çalışacağım." Eğilip onu öptüm. "Piyanonun sesi çok yüksek olursa bana mesaj at."

Layla başını salladı, gözleri kapalıydı. "Televizyonu kapatabilir misin?"

Kapatıp aşağı indim.

Bugün güzel geçmişti. Layla rahatlamış görünüyordu. Memnundu. Sevişmemiz bittikten hemen sonra ona az kalsın mülkü satın almayı düşündüğümü anlatacaktım. Boynunu öpüyor, günün nasıl güzel geçtiğini düşünüyordum. Gelecek günlerin ne kadar güzel olabileceğini. Evi satın alma konusunda fikrini sormak istiyordum ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Bir ev satın almak büyük bir sorumluluktu.

Bir yıldan az süredir tanıdığım bir kızla ev satın almak *daha da büyük* bir sorumluluktu.

Bugün mükemmele yakındı. Ama sadece evde olan garip olaylarda değil aynı zamanda Layla'nın bu kadar önemli bir karar vermek isteyip istemeyeceği konusunda da hâlâ belirsizlik vardı.

Hiçbir şey söylememeye karar verdim. Yani, henüz zamanı değildi.

Büyük Oda'ya gidip piyanoya oturdum ama bu gece müziğim üzerinde çalışacak havada değildim. E-postamı kontrol etme niyetiyle dizüstü bilgisayarımıpiyanonun üstüne koydum ama yapmadım. Doğruca bu sabah yayınladığım foruma geri dönüp cevapları okumaya başladım.

Ev neden satılık? Önceki sahiplerine neden gittiklerini sormalısın.

Bu yorum merakımı cezbetmişti. Buraya ilk geldiğimizde burası satılık değildi. Ve Layla'nın, mekânı garantiye almak için Aspen'in bir yıl önceden rezervasyon yapması gerektiği hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyordum. Eğer o kadar önceden rezervasyon alıyorlarsa iş konusunda sıkıntıları olamazdı. Neden aniden kapatıp satışa çıkarmışlardı ki?

Yorumlarda gezinmeye devam ettim, ta ki kullanıcı adı İfşaA.Ş. olan birine rastlayana kadar. Profiline tıkladım ve açıklama beni güldürdü. *Hayaletler de insandır.*

Vay canına. Bu işi gerçekten ciddiye alıyorlardı.

Geri dönüp yorumunu okudum.

Hayaletinlekonuşmayı denedin mi?

Bu tek yorum, başka bir yorum dizisi başlatmıştı.

Onları okumadım bile. Hayaletlerle konuştuklarını iddia eden kimseyi ciddiye alamazdım.

O sohbet odasında onca zaman harcayan tüm insanlara acıyarak dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Hayaletler var olsa bile bunlardan biriyle nasıl *iletişim kurabilirdim* ki?

Her ne kadar kendi zekâmı o forumdaki tüm insanlarınkinden üstün görmeye çalışsam da hâlâ Büyük Oda'da etrafıma bakındığımı fark ettim. Arkama baktım, önüme baktım.

Layla'nın yanımda bir yerlerde olmadığından emin olunca fısıldadım, "Burada kimse var mı?"

Hiçbir şey olmadı.

Kimse cevap vermedi.

Çünkü *hayaletler yoktur, Leeds.*

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Artık forumdaki çılgınlarla aynı oyun alanındaydım.

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzatarak gerindim. Sanki biri gerçekten bu soruya cevap verecekmiş gibi, birkaç saniye daha bekleyerek odada etrafa bakındım.

Sonunda son birkaç gündür bu kadar saçma şeyler düşündüğüm için kafamı iki yana salladım. Kapıya gidip kapı kolunu tuttum, o sırada beklenmedik bir ses beni oracıkta durmak zorunda bıraktı.

Az önce piyano tuşlarından birinden ses gelmişti.

O kadar yüksekti ki sesi çıkaran tuşun tam olarak hangisi olduğunu anlamıştım. Do tuşuydu.

Gözlerimi kapattım.

Böyle bir şey olamazdı.

Yavaşça arkamı döndüm, gözlerim hâlâ kapalıydı, açtığımda ne bulmayı beklediğimden emin değildim. Acaba dizüstü bilgisayarım piyano tuşlarının üzerine mi düşmüştü? Nabzım çok hızlı atıyordu –boynumda hissedebiliyordum.

Bir gözümü... sonra diğerini açtım.

Piyanoda kimse yoktu. Odada benden başka kimse yoktu.

Hemen cebimden telefonumu çıkardım, güvenlik kameralarına bağlı uygulamayı açtım ve son otuz saniyenin kaydını izledim.

Uygulama piyanodan kalktığımı gösteriyordu. Geriniyordum. Gözlerimi piyanonun görüntülerinden ayırmıyordum. Kapı koluna uzandığım anda piyanoda do tuşuna hiçbir şey basmadı.

Tuş öylece... kendi kendine *çalmıştı.*

Orada hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Bunun izahını yapmak mümkün değildi.

İlk içgüdüm kaçmak oldu ama ikinci içgüdüm –bunu büyüleyici bulan tarafım– galip geldi.

"Bunu bir daha yap," dedim piyanoya yaklaşarak.

Birkaç saniye geçti, sonra aynı tuş tekrar kendi kendine çaldı.

Hızla geri adım attım.

Dizlerim çözülüyormuş gibi geliyordu. "Kahretsin." Eğilip piyanoya baktım. Yavaş yavaş derin bir nefes aldım.

Başka bir soru sormak istiyordum. Milyonlarca soru sormak istiyordum. Ama bu ânın gerçekliği kabul edemeyeceğim kadar ağırdı. Belli ki sınırım buraya kadardı çünkü kapıya doğru yürüdüm. Telaşla. Koşturarak. Merdivenlerin yarı yolunda durdum ve sırtımı duvara yasladım.

Geçmişte güldüğüm hayalet hikâyelerini düşündüm. Hiçbir zaman inanmadığım tüm peri masallarını...

Gerçekten yanılıyor olabilir miydim?

İçimde bir şüphe kaynamaya başlamıştı; belki de korkuydu. Tüm hayatım boyunca nasıl yanılmış olabilirdim? Her zaman her şeyi açıklayabilmiştim. Yaşadığım son birkaç gün hayatımda bir şeyi açıklayamadığım tek zamandı.

Ya bundan kaçmaya devam edecektim ya da yüzleşecektim. Durumu çözmeliydim. İçimi rahatlatmalıydım.

Korku filmlerinde gerektiği hâlde kaçmayan aptalları düşündüm ama şimdi onlarla empati kuruyordum. Korkutan bir şeyi çürütme ihtiyacı, getirebileceği potansiyel zarardan kaçma ihtiyacından daha fazlaydı.

Bunun korkacağım bir şey olduğuna inanmıyordum. Araştırmam gereken bir şey olduğuna inanıyordum.

Odaya geri döndüğümde kendimi içeri kapattım. Aklı başında çoğu kişinin şu anda kiralık bir arabada olacağını, buradan çekip gideceğini biliyordum. Birkaç dakika sonra benim de öyle yapmayacağımdan emin değildim.

"Kimsin sen?" diye sordum piyanoya bakarak, acil bir kaçışa ihtiyacım olur diye sırtımı kapıya dayamıştım.

Bir cevap bekliyordum ama böyle bir sorunun piyano tuşuna basarak cevaplanamayacağını fark ettim.

Biraz tereddüt ettikten sonra piyanoya yürüdüm. Arkasına baktım. Altına baktım. İçine baktım. Kablo yoktu... birinin bunu yapmasına imkân verecek hiçbir kurulum yoktu.

"Farklı bir tuşa bas."

Bu sefer, neredeyse hemen re tuşuna basıldı.

Elimle ağzımı örtüp avucuma, "Vay canına," diye mırıldandım. Rüya görüyor olmalıydım. Tek izahı buydu.

"La tuşuna bas."

La tuşundan ses çıktı.

Neler olduğunu bilmiyordum ama bu sefer içimdeki şüpheciyi tamamen bastırarak içgüdülerimle devam ettim. "Sorularım var," dedim. "Evet için do'ya bas. Hayır için re tuşuna. Cevabı bilmiyorsan la'ya bas."

Hafifçe do sesi çıktı, evet anlamına geliyordu. "Tehlikeli misin?" diye sorarken sesim biraz titrek çıkmıştı.

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. Tehlikeli bir varlık tehlikeli olduğunu kesinlikle inkâr ederdi. Hayır için re tuşuna basıldı.

"Hayalet misin?"

Bilmiyorum.

"Öldün mü?"

Bilmiyorum.

"Benitanıyor musun?"

Hayır.

Odada biraşağı bir yukarı yürümeye başladım. Bacaklarım havada süzülüyormuş gibi geliyordu çünkü artık hissetmiyordum. Heyecandan vücudum karıncalanıyordu. Yada korkudan. Bazen ikisi de bana aynı şeyleri hissettiriyordu.

"Bir piyanoyla konuşuyorum," diye mırıldandım. "Lanet olsun, neler oluyor böyle?"

Rüya görüyor olmalıydım. Şu anda uyuyordum. Ya öyleydi ya da biri beni kandırıyordu. Muhtemelen bir şaka programındaydım. Lanet olsun, muhtemelen Layla daha fazla ünlenmem için birşaka programına yazdırmıştı.

Belki de odanın dışında biri bunun keyfini çıkarıyordu. Yanımda olmadığı takdirde kimsenin cevabını bilmeyeceği sorular sormam gerekiyordu. Güvenlik kamerasına baktım. *Belki de buydu?* Güvenlik şirketinden biri bunun komik bir şaka olduğunu mu düşünmüştü? Kanepedeki kırlentlerden birinin örtüsünü kaldırdım. Kameraya atıp üstünü örttüm.

Beş parmağımı kaldırdım.

"Üç parmağımı mı kaldırıyorum?"

Hayır.

"Bir mi?"

Hayır.

"Beş?"

Evet.

Kolumu indirdim. "Deliriyor muyum?" diye fısıldadım kendime.

Bilmiyorum.

"Bu soru sana değildi." Kanepeye oturdum ve yüzümü sıvazladım. "Yalnız mısın?"

Evet.

Bir süre bekledikten sonra başka bir soru sordum. Son yarım saatte olan her şeyi sindirmeye çalıştım ama bir yandan da kendime açıklamalar yapmaya çalışıyordum.

Ben sessizce otururken hiçbir tuşa basılmadı. Adrenalinim hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Layla'yı uyandırıp ona neler olduğunu göstermek istiyordum ama buna tamamen farklı bir... *boyut* değil de başıboş bir köpek bulmuş gibi tepki veriyordum. Layla bir seferinde bunu söylemişti. Farklı boyutlar olduğunu düşünüyorum demişti. *Kahretsin. Belki de haklıydı.*

Bu ona anlatmayı daha fazla istememe neden olmuştu ama onu korkutur diye endişeleniyordum. Gitmek isteyebilirdi. Eşyalarımızı toplayıp arabaya binmemiz gerekecek-

ti ve son birkaç dakika içinde oluşan binlerce sorunun cevabını hiç alamayacaktım. Mesela bu şey neydi? *Kimdi* bu?

"Kendini bana gösterebilir misin?"

Hayır.

"İstemediğin için mi?"

Hayır.

"Nasıl yapacağını bilmediğin için mi?"

Evet.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim, ensemi tutarak duvarları kaplayan kitap raflarından birine doğru yürüdüm. Bunun bir şaka olmadığına dair daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Ömür boyu süren inançları bir günde askıya almak o kadar kolay değildi.

"Bu raflardan birinden bir kitap çek," dedim. Siber saldırıya uğramış bir güvenlik kamerası kitabı çekemezdi.

Sabırla karşımdaki kitaplığa bakıyordum.

Çok sessiz ve durgun on saniye geçti; derken odaklandığım kitap raftan kayarak gürültüyle yere düştü. İnanamayarak kitaba baktım.

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Birkaç dakika odada volta attım. Bu noktaya kadar olup bitenleri düşündüm, belki de inanmamaktan uyuşmuşumdur diye düşündüm. İnanamıyordum.

"Adın var mı? "

Evet.

"Nedir?"

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir tuşa basılmadı. Sorunun piyano tuşlarından birini kullanarak yanıtlanamayacağının farkındaydım. Kelimelerin piyano tuşlarını kullanarak hecelenebileceği bir yol bulmaya çalışırken bir ses duydum. Piyanonun üzerinde duran dizüstü bilgisayarıma baktım. Açılıyordu.

Word belgem açıldı.

Word belgesine harfler yazılıyordu.

W...i...l...l...o...w...

Bilgisayardan hızla bir adım geri çekildim.

Şimdi aşırı derecede huzursuzdum.

Daha önce bunu piyanoyla açıklamak için hâlâ küçük bir şansım olduğunu hissediyordum. Hatalı bir piyano tuşu. Piyano telleri arasında bir fare. *Herhangi bir şey.*

Ama kitaptan sonra ve şimdi de bu –gerçek bir sohbetti... *hiçbir şeyle.* Burada benden başka kimse yoktu dolayısıyla geriye tek bir açıklama kalıyordu.

Hayaletler gerçekti.

Ve bunun adı Willow'du.

Bilgisayara o kadar uzun süre baktım ki ekran kararadı. Sonra dizüstü bilgisayarım kendi kendine kapandı, hiçbir kablo bağlı değildi, hiçbir açıklama yoktu –bu çok çılgınca bir geceydi.

Odadan çıktım.

Yatak odasına çıktığımda Layla'nın tüm ilaçlarını sakladığı çekmeceyi açtım. Üç reçetesi vardı. Biri kaygısı için, biri uyumasına yardım etmek için, biri ağrı kesici ilaçtı.

Her birinden birer tane aldım.

Görüşme

"Adını söylediğinde neden çekip gittin?"

Güldüm. "Ocak kendiliğinden kapandığında neden çekip gitmedim? Ya da dizüstü bilgisayar ellerime kapandığında? Bilmiyorum. Sanırım inanmamakta kararlıydım. İnsanın tüm inanç sistemini yarım saat içinde değiştirmesi kolay değil."

Kayıt cihazı çalışmaya devam ederken, "O gece başka bir şey oldu mu?" dedi adam.

Hayır demek için ağzımı açtım ama bir gürültü duyar duymaz ikimiz de tavana baktık. Mutfaktan çıkıp yukarı koşturdum.

Layla hâlâ yatağa bağlıydı ama komodinin üzerindeki lamba devrilmişti. Sakin sakin bana bakıyordu. "Bırak beni yoksa başka bir şey kırarım."

Başımı iki yana salladım. "Yapamam."

Bacağını kaldırıp komodine tekme attı. Yerde yarım metre kadar kayınca tekrar tekmeleyerek devirdi.

"İmdat" diye bağırdı. "BANA YARDIM EDİN!"

Aşağıda birinin olduğunu biliyordu ama evde birinin olduğunu bilmesine rağmen kaçmasına yardım etmek için burada olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Buraya sana yardım etmek için gelmedi Layla," dedim. "Cevapları almamıza yardım etmek için burada."

"Cevap istemiyorum! *Gitmek* istiyorum!"

Tüm bunlar başladığından beri onun kızgın olduğunu biliyordum ama ***bu kadar*** kızgın olduğunu düşünmemiştim. Bir yanımla onu çözüp bırakmak istiyordum ama bunu yaparsam benim için sadece sorun olacaktı. Doğruca polise gidecekti. Peki benim mazeretim ne olacaktı? Bana bunları bir hayalet yaptırdı mı?

Beni tutuklamazlarsa akıl hastanesine gönderirlerdi.

Layla'nın yüzünü ellerimin arasına aldım. Sıkı tutsam da hareket etmeyi bırakmıyordu ve ben gözlerimin içine bakmasını istiyordum. "Layla. Layla, *dinle* beni."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Derin derin, titrek nefesler alıyordu. Gözlerinin beyazı ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Layla, bunun kontrolüm dışında olduğunu biliyorsun. Bunu *biliyorsun*. Videoyu gördün." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildim ama peşinden daha fazlası geldi. "Seni çözsem bile gidemeyeceksin."

"Madem gidemeyeceğim, o zaman neden bağlı kalmak zorundayım?" Sesi acınasıydı –boğazından kısık kısık çıkıyordu. "Beni çöz ve seninle aşağı inmeme izin ver. Beni sandalyeye bağlayabilirsin, umurumda değil. Artık burada yalnız kalmak istemiyorum."

Onu çözmek istiyordum. Ama yapamazdım. Aşağıdaki adama itiraf edeceğim her şeyi duymasını istemiyordum. Korktuğunu biliyordum ama burada güvendeydi. Öyle hissetmese bile.

"Tamam. Seni yanımda aşağı indireceğim." Gözleri umutla doldu ama "Birazdan," dediğimde bu umut kayboldu. "Yirmi dakikaya daha ihtiyacım var, sonra buraya geri geleceğim." Alnına bir öpücük kondurdum. "Yirmi dakika. Söz veriyorum." Komodini yatağın yanına geri çektim. Kırık lambayı üstüne koyduktan sonra mutfağa geri döndüm. Merdivenlerden inerken ayaklarım ağırlaşmış gibi geliyordu. Layla'yı iradesi dışında ne kadar bağlı tutarsam, kendimi o kadar suçlu hissediyordum ve beni affetmesi de o kadar zor olacaktı.

Buna değer miydi? Benim ve Willow'un cevapları Layla'ya yaşattıklarıma değer miydi?

"Kız iyi mi?" diye sordu adam mutfağa döndüğümde.

"Hayır, iyi değil. Yatağa bağlı." Pat diye oturdum ve yüzümü avuçlarıma bastırdım. "Şu işi bitirelim de onunla ne yapacağımı bulayım."

"Buraya neden geldiğimi biliyor mu?"

"Hayır."

"Hiçbir şey mi bilmiyor?"

"Bir şeyler biliyor. Ama her şeyin kafa travmasıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Hafıza kaybı. Kendisiyle bir ilgisi olmadığını bilmiyor."

"Onu bu evde kilitli tutman konusunda ne düşünüyor?"

"Benim bir canavar olduğumu düşünüyor."

"Neden gitmesine izin vermiyorsun?"

Bu kadar karmaşık yanıtı olmak için çok basit bir soruydu. "Çünkü belki de haklıdır. Belki de ben bir canavarım."

Neredeyse anlayışla başını salladı. Bana yargılamadan nasıl bakabildiğini bilmiyordum ama şu anda bana tam olarak öyle bakıyordu. Sanki bunu daha önce görmüş gibiydi. "Piyano olayından sonra o gece Willow'la tekrar konuştun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, uyuyakalmışım. Aldığım ilaç nedeniyle on iki saat uyudum. Uyandığımda, Layla güneş yanığına rağmen havuzda bir gün daha geçirmek istediğine karar verdi. Tentenin altında kaldı ve gölgede kitap okudu. Evden uzak durmak istediğim için ona katılmıştım. Bir gece önce olanlardan sonra tedirgindim. Ama dışarıda olduğumuz süre boyunca telefonumdaydım. Kameralardan kafam karışmıştı, başka bir şeyin olmasını bekliyordum. Forumdakilerle konuşuyordum."

"O gün Willow'la tekrar konuştun mu?"

"Öğleden sonra saat beş civarında Chad ve Aspen geldi. Willow'la iletişim kurmaya bile çalışmadım. Olanları unutmaya çalıştım ama Willow bunu imkânsız hâle getirdi."

"Nasıl yani?"

"Akşam yemeğinde bize katıldı."

Onuncu Bölüm

"Yıldönümünüz için bir planınız var mı?" diye sordum. Sohbete ayak uydurmaya çalışıyordum –kafam yemekteymiş gibi davranıyordum. Ama aklım kesinlikle yemekte değildi.

"Sadece yolculuğumuzda bebek yapma pratiği yapıyoruz," dedi Chad, Aspen'e doğru sırıtarak.

"Yapmıyoruz. Hâlâ doğum kontrolü hapı alıyorum ben," dedi Aspen.

"İşte bu yüzden *pratik yapmak* diyorum," dedi Chad. Bana baktı. "Bugün buraya gelirken yoldan saparak Hutchinson'a uğradık. Hiç Tuz Madeni Müzesi'ne gittiniz mi?"

Biramdan uzun bir yudum alarak, "Hayır," dedim.

"Madende seks yaptık," dedi Chad, Aspen'e sırıtarak.

Layla'ya baktım. Onların adına utanmış görünüyordu.

Aspen homurdanarak, "Lütfen seks hayatımız hakkında konuşmayı kes," dedi.

"Evet," dedi Layla. "Lütfen."

Ben de durması için rica etmek istiyordum ama dürüst olmak gerekirse bu konuşmaya zar zor katılıyordum. Birkaç saat önce buraya geldiklerinde Chad'e tahammül edilebiliyordu ama bu sekiz biradan önceydi.

"Balayı döneminin bitmesi için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Aspen. "Beni yoruyorsun."

Chad güldü, Aspen'in elini alıp tersini öptü. Aspen bu hareket karşısında resmen erimişti.

Layla çatalına bakmaya devam ediyor, Chad'den rahatsız görünüyordu.

"Buradaki konaklamanız şu ana kadar nasıl geçti?" diye sordu Aspen. "Burayı bu kadar boş görmek biraz garip."

"İyi geçti," dedi Layla, konunun değişmesinden rahatlamış görünüyordu. "Havuzun bize ait olması en sevdiğim kısım, gerçi içeride kalmazsam büyük ihtimalle vücudum kabarmaya başlayacak."

"Şu anda burasının satılık olması çılgınca," dedi Aspen. "Bir pansiyon sahibi olmak havalı olmaz mıydı?"

"Çok iş var gibi görünüyor," dedi Layla.

Cevaba biraz bozulmuştum, Layla'nın gerçekten böyle hissedip etmediğini merak ediyordum. Pizzasından ufak bir parça kesti. Ev yapımı bir pizzaydı –Aspen yapmıştı. Eskiden Layla da yapardı ama ameliyattan beri yemek yapmamıştı. Hamuru kalındı ve üstündeki malzemeler üç santim yüksekliğindeydi, bu yüzden elle yemek zordu. Masada çatalla yemeyen tek kişi Chad'di.

"Burada yaşamaktan nefret ederdim," dedi Chad. "İçki dükkânının ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun? Çok uzak. *Ve* biramız bitti."

Aspen masanın ortasında duran şarap şişesini alıp ona doğru itti. "Bunlardan birkaç tane kaldı," dedi.

"Bütün şarabımı içmemeni tercih ederim," dedi Layla. "Lavabonun üstünde içki dolabı var."

Chad bu sözlerle canlandı. Layla keşke bunu söylemeseydi, diye düşündüm. Chad üç bira kadar önce sınırına ulaşmıştı ama yine de ayağa kalkıp doğruca içkilere yöneldi.

Aspen kendine biraz daha şarap doldurdu.

Dikkatle Layla'ya baktım çünkü oturduğu yerde kasılmıştı. Bazen endişe yüzünden böyle oluyordu.

Ona odaklanmaya devam ettim, her hareketini izliyor, panik atak başlangıcı yaşamadığını umuyordum –ama kendini tutmaya çalışır gibi davranması beni kaygılandırmıştı.

Çatalını bırakıp pizza dilimini eline aldı. Büyük bir lokma ısırdı. Sonra bir lokma daha. Pizzayı sağ eliyle tutarak şarap kadehini alıp yudumladı.

"Çok *güzel*," dedi sesi inlemenin eşiğinde gibiydi, sanki günlerdir yemek yememiş gibi konuşuyordu. Bu herkesin dikkatini çekmişti. Pizzanın kalanını ağzına tıkıştırdı.

Aspen ona Layla'nın daha önce Chad'e baktığı gibi bakıyordu –biraz tiksintiyle. Layla sandalyesinden kalkıp pizza tepsisine uzandı, elleriyle bir dilim daha aldı.

Kendini koltuğa külçe gibi bırakıp pizzayı ağzına tıkıştırdı. Aynı şeyi yine yapıyordu –sanki hayatı buna bağlıymış gibi yiyordu. Pizza diliminin yarısını ağzına tıkıştırırken Aspen dehşet içinde ona bakmaya devam ediyordu.

"İğrenç," dedi Aspen. "Çatalını kullan."

Layla duraksayıp Aspen'e baktı; sonra dikkatini bana çevirdi. Aniden gözlerinde özür diler bir ifade belirdi. Mahcup olmuştu. Hızlı, büyük bir lokma daha aldı, ardından bir kadeh şarabın tamamını tek seferde bitirdi.

Layla bardağı bırakır bırakmaz duraksadı. Elini alnına götürdü, gözlerini sımsıkı kapatarak inledi. "Tanrım. Başım ağrıyor." Alnını ovuşturdu, sonra elini indirip gözlerini açtı ve... *çığlık attı*.

Bu beklenmedik gürültüyle hepimiz yerimizden sıçradık.

Onun çığlığı *Aspen*'e çığlık attırdı. "Ne oldu?" dedi masayı iterek uzaklaşarak. "Örümcek mi var?" Ayaklarını toplayıp koltuğunda büzüldü. "Nerede?"

Layla başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Boş yemek tabağına bakıyordu. Ayağa kalkıp masadan uzaklaştı –yüzünde katıksız bir dehşet ifadesi vardı.

"Ona biraz su getir," dedim Aspen'e ayağa kalkarken. Layla'nın yanına gittim, sırtını duvara yaslamıştı, vücudu titriyordu. Yavaş yavaş nefes alıp verdi ama gözlerini masadan ayırmıyordu.

Nazikçe elimi yanağına koyup bana bakmasını sağladım. "Layla, iyi misin?"

Başını salladı ama Aspen'ın getirdiği suyu tutarken elleri titriyordu. Hepsini içti, geri verirken az kalsın bardağı düşürüyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi ve dönüp mutfaktan çıktı.

Peşinden yukarı çıktım, odamıza varır varmaz dosdoğru şifonyere gidip el yordamıyla ilaç şişesini aradı. Elleri titriyordu, kapağı açınca hapların bir kısmı döküldü.

Eğilip yerden aldım, şişeyi ondan alarak dökülen hapları tekrar içine koydum. Ben şifonyerin çekmecesini kapatırken Layla yatağa girdi.

Yanına oturdum, Layla yatağın ortasında cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Örtüyü üstüne çekerek onu yatıştırmak için elimi saçlarında gezdirdim. "Aşağıda ne oldu?"

Başını iki yana sallayarak sorumu geçiştirdi. "Hiç. Sadece kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sence çok hızlı yemiş olabilir misin?" dedim.

Dönüp örtüyü çenesine kadar çekti. "Ben yemek *yemedim,*" dedi. Sözleri kesik kesik çıkmıştı –öfke ve şaşkınlıkla doluydu. Ona ne demek istediğini sormak istiyordum ama bir yanımla zaten biliyordum.

Şuur kayıpları yaşıyordu. Sessiz nöbetler miydi? Daha önce hastanede bir kere geçirmişti. Ama sadece bir kez olmuştu, bu yüzden ona bunun için ilaç vermemeye karar vermişlerdi. Yarın nöroloğunu aramalıydım.

Yatağın yanındaki lambayı söndürüp onu öptüm. "Birazdan gelip seni kontrol edeceğim."

Başını tamam dercesine salladı, sonra örtüyü kafasına çekti.

Fazla uyuyordu. Normalden fazla. Şuur kayıpları ve garip davranışlarla birleşince –gerçekten bir nöroloğa görünmesi gerektiğini düşünüyordum.

Ama aynı zamanda bunun kafasındaki yaralanmayla bir ilgisi olmamasından da korkuyordum.

Birkaç dakika yanında oturdum, aşağı inmekte tereddüt ediyordum. Bir yanımla onu yalnız bırakmak istemiyordum ama gidip mutfağı temizlemem gerekiyordu.

Aşağıya inerken kafamda düşünceler dönüp duruyordu.

Yanlarına döndüğümde Aspen bulaşık makinesini dolduruyordu. Chad elinde içkimsi bir şeyle yüzü masaya kapaklanmış oturuyordu. Tamamen kendinden geçmemişti çünkü anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

"Layla iyi mi?" diye sordu Aspen.

Layla'yı korumaya bile çalışmadım çünkü kafam karışık ve sorularla doluydu. "Bilmiyorum. Başının ağrıdığını söylüyor."

"Hayatının geri kalanında migreni olacağından eminim," dedi Aspen. "Ne yazık ki kafasından vurulmanın yan etkisi."

Aspen bilirdi. Ne de olsa hemşireydi. Layla'nın başından geçenlerden çok daha kötü iyileşmeler gördüğüne emindim.

Aspen son tabağı da bulaşık makinesine koydu. "Chad'i yukarı çıkarmam gerek. Bana yardım edebilir misin?"

Chad'i gözlerini açana kadar sarstım, sonra kolundan çekerek, "Hadi yatalım dostum," dedim.

Chad homurdandı. "Yatağa seninle gitmek istemiyorum, Leeds." Beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama kolunu omuzlarıma doladım.

"Seni karının yatağına götürüyorum."

Bu sözlerden sonra beni uzaklaştırmaktan vazgeçti. Başını kaldırıp odada etrafına bakındı, ta ki Aspen'i yatağın öbür tarafında bulana kadar. "Sevişemeyecek kadar sarhoş muyum ben?"

Aspen başını salladı. "Evet, bebeğim. Çok sarhoşsun. Belki yarın."

Kendinden hayal kırıklığına uğramış gibi başını eğdi ama onu sandalyeden kaldırıp ayakta durmasını sağladık.

Odasına çıkmasına yardım ettiğimiz süre boyunca yalpaladı. Onu yatağa yatırdıktan sonra Aspen beni yatak odasının kapısına kadar geçirdi. "Muhtemelen siz uyanmadan yola çıkmış olacağız. Layla'yı göremezsem ona eğlendiğimizi söyle."

"O kadar da eğlenceli değildi," dedim gülerek.

Aspen omuz silkti. "Evet, kibar olmaya çalışıyorum. Belki siz gitmeden önce tekrar uğrarız. Wichita'dan çok uzak değil."

Ona iyi geceler dileyip odadan çıktıktan sonra Layla'yı kontrol ettim. Uyumuş muydu bilmiyordum ama örtüler aynı şekilde başına kadar çekiliydi. Yatak odamızın kapısını açık bıraktım, beni çağırırsa duyabilmek istiyordum. Aşağı inip Büyük Oda'ya gittim, telefonumu çıkarıp kanepeye oturdum.

Güvenlik uygulamamda akşam yemeğinin videosunu üç kez izledim. Her seferinde tüm olayı gitgide tuhaflaştıran küçük şeyler fark ediyordum. Layla'nın duruşunda bir değişiklik vardı. Sohbete katılmaktan etrafındaki herkesi tamamen görmezden gelmeye giden bir fark. Çığlık atmadan önce başını tutma şekli. Her şey garipti.

Ama artık normal neydi ki?

Şuur kaybı olabilirdi. Sessiz nöbetler olabilirdi. Ama o iki dakika hiç son zamanlardaki Layla'ya özgü değildi. Tıpkı makarna yedikten sonra çılgına dönmesi gibi.

Onu yatırdığımda söylediği üç kelimeyi düşünmeden edemiyordum.

"Ben yemek yemedim."

Bilgisayarımı alıp mutfağa gittim. İçinde *seni korkuttuğum için üzgünüm* sözleri ve *Willow* adının bulunduğu Word belgesini açtım.

İnançsızlığımı birkaç saniyeliğine tamamen askıya alarak bir soru yazdım.

Sen miydin?

Dizüstü bilgisayarı kendimden birkaç santim uzağa itip dikkatle izledim. Neredeyse anında ekranda harfler belirdi.

Evet.

Bu dört harf karnıma, sırtıma, çeneme yumruklar atmış gibi hissettim.

Sanırım sonunda bu evin bir tür ruhla geldiğini kabul etmiştim ama ruhun Layla'nın bedenini ele geçirebileceğine inanmak tamamen yeni bir şeydi.

Bu gerçekti. Tamamen gerçekti ve artık inkâr edemezdim.

Burada geçirdiğimiz günleri düşünmeye başladım. O ilk gece –Layla karanlıkta kendine bakarken. Layla'nınki dakikada altı aydayediğinden fazla karbonhidrat yediğini görmek. *Bu gece* yemektekıdavranışları.

Hiçbirinde Layla değildi.

Layla olmadığıbaşka kaç sefer vardı?

Kalbim dahaçok çarpmayabaşladı. Aslında daha hızlı değildi –sadecedahasert ve gürültülüydü, atışları göğsümden başka yerlerde dehissediyordum. Korkmam, nabzımın kontrolden çıkması gerekiyor gibi geliyordu ama korkmuyordum. Aksine kız gındım. Bu her neyse –her kimse– Layla'yı bu şekilde kullanması hoşuma gitmiyordu.

Ama kendime de kızıyordum çünkü onu tekrar görmem gerekiyordu. Bunun Layla'nın çıldırması olmadığını bilmem lazımdı. *Benim* deliliğim olmadığını bilmem gerekiyordu.

Merakettiğimihiç bilmediğim her soruya cevap istiyordum.

Tekrar yapmanı istiyorum, diye yazdım. *Seninle gerçek bir konuşma yapabilmek istiyorum.*

Bilgisayarı kapatarak konuştuğum kişiye isteğimi reddetme şansı vermedim. Ama hareket de etmedim. Eğer bu

gerçekten oluyorsa –varlığını başka bir şekilde kanıtlamasını istiyordum. Neler olduğunu tam olarak öğrenirken Layla'daki değişimi kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Yukarı çıkmadım. Bu her kimse kendi gelsin istiyordum, bu yüzden birkaç dakika mutfakta oturdum. Beklerken kalbim gitgide daha hızlı çarpıyordu.

Bir kapının açıldığını duymadım ama merdivenden inmeye başlayan ayak sesleri duydum. Yavaş bir inişti, her basamak mutfağa yaklaşanın ağırlığı altında çatırdıyordu.

İçeri giren her kimse arkama bakmadım. Gözlerimi önümdeki masaya sabitlemiştim.

Layla'yı görmeden önce parfümünün kokusunu aldım, bu yüzden Aspen ya da Chad olmadığını biliyordum. Etrafımda yürürken omurgamdan yukarı ürpertiler tırmandı, omuzlarıma ve kollarıma yayıldı. Ona hâlâ bakmıyordum. Bunlar başladığından beri ilk kez gerçekten korkmuştum çünkü ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Gelen Layla mıydı? Garip bir şekilde kusursuz bir zamanlamayla mı aşağıya inmişti?

Yoksa Layla içeride bir yerlerde uyuyor muydu?

Sonunda oturmak için sandalyeyi çektiğinde onunla göz teması kurdum. Layla'ydı.

Ama değildi.

Onda farklı bir şeyler vardı –bana benim ona olduğum kadar o da bana yabancıymış gibi bakıyordu. Korkmuş görünüyordu. Belki de korkudan ziyade merak ediyordu.

Bir bacağını yukarı çekti, çıplak ayağını sandalyeye yerleştirip kollarını dizine doladı. Başını dizine yaslayıp bana baktı.

"Layla?" Sesim fısıltıyla çıkmıştı ama sessiz olmaya çalıştığım için değildi. Şu anda pek sesim çıkmıyordu, boğazımda havadan çok korku vardı.

Başını iki yana salladı. "Willow?"

Başıyla onayladı.

Masanınüzerine eğildim, derin bir nefes alarak alnımı ovuşturdum. *Bu da neydı böyle?*

"Kaçmayacak mısın?" diye sordu. Ses Layla'nın sesiydi ama farklı çıkıyordu. Layla'nın sesinin aksine keyifli geliyordu.

"Kaçmalı mıyım?"

"Hayır."

Bu çok garipti. Nasıl olur da Layla'ya bakarkenbana tamamen başkabirinin baktığını görüyor olabilirdim?

Resmenaklımı kaybediyordum. Erkeklerdeşizofreninin ortalama başlangıç yaşı yirmilerın başı değil miydi? Belki debuydu. Belkide sadeceşizofrendim. Bir ruhunbır vücudu ele geçirdiğine tanık olduğuma inanmaktan önce buna inanırdım. "Deliriyor mıyumben?"

Omuz silkti. "Bunu daha önce sormuştun. Cevabı hâlâ bilmiyorum." Omzunun üzerinden buzdolabına baktı. "Birazmeyve suyu alabilir miyim?"

Meyve suyu mu?

Meyve suyu mu istiyordu?

Başımı sallayaraksandalyemi geriye doğru kaydırmaya başladım ama elini kaldırdı. "Ben alabilirim." Dolaba gidip bir bardakaldı. Buzdolabını açtı, portakalsuyu şişesini çıkardı. Sadece onu izliyordum, tüm bunlardan büyülenmiş gibiydim. Layla'dan farklı bir havaya sahipti. Hareketlerinde neredeyse tuhaf bir uçarılık vardı sanki onu tutan bir parça bile endişeyokmuş gibi.

Mutfaktezgâhına dayanarakmeyvesuyunu içti. Bitirdiğindeiçini çekerekbardağı bir an yanağına bastırdı. Sanki dilindeki meyve suyunun tadına varıyormuş gibi gözleri kapalıydı. "Çok güzel bu." Bardağı yıkadı ve dolaba geri koydu.

"Bunuçokyapıyormusun?"

"Neyi yapıyor muyum?" Tekrar masaya oturup bacağını yukarı çekti. "Yiyeceklerinizi çalmayı mı?"

Başımla onayladım.

"Hayır. Bunun için bir bedene ihtiyacım var. Mecbur kalmadıkça Layla'nın bedenini kullanmaktan hoşlanmıyorum. Bu biraz tuhaf."

"Biraz mı?"

"Benim normalimle senin normalin aynı değil."

"Senin normalin ne?"

Düşünceli düşüncelitavana baktı. "Hiçbirşey."

"Nedemek istiyorsun?"

"Benimnormalim hiç bir şey değil. Ben sadece... varım. Ama yokum. Bilemiyorum –açıklamak zor."

"Hayalet misin?"

"Bilmiyorum."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Zaman tuhaf bir şey. Sanki benim için geçerli değil gibi." Parmağıyla masanınüzerindeki eski bir sıyrığın izini sürdü. "Bir seferinde duvarane kadar baka bileceğimi anlamak için oturma odasında sekiz takvim günü boyunca duvardaki saate baktım."

"Uyumuyor musun?"

"Hayır. Uyumuyorum ama hep yorgunum. Yemiyorum ama hep açım. İçemiyorum ama hep susuyorum. Bunun cehennem ola bileceğini düşünmeye başlıyorum çünküsonsuzakadar aç kalmaktan dahakötü birşey yok."

Bu gerçeküstüydü. Şu anda Layla'nın vücudundaydı ama bütün gün birlikte olduğum Layla'dan çok farklıydı. "Burada senin gibi başkalarıvar mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu evdeyok. Yalnızım."

"Buradan ayrıla bilir misin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Denemekten çok korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Belki de benim gibi başkalarından."

Kuşkuyla baktım. "Bir hayalet başka hayaletlerden mi korkuyor?"

"O kadar da olağandışı değil," dedi. "İnsanlar da diğer insanlardan korkuyor."

"Benden korkuyor musun?"

Yine tek omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Sanmam. Ama sadece Layla'nın bedeninde olduğum için olabilir, onun bazı duygularını hissedebiliyorum. Onu rahatlatıyorsun."

Bunu bilmek güzeldi. "Buraya geldiğimizde ne hissettin?"

Bacağını indirip arkasına yaslandı. "Gergin. Sizi burada istemiyordum. Emlakçıya bu evi satın almak için e-posta gönderirken bilgisayarını bu yüzden kapattım."

"Yani sen miydin?"

"Normalde böyle şeyler yapmam. Dünyalarımızı ayrı tutmaya çalışırım."

"Şu anda öyle yapmıyorsun."

"Çünkü benden bunu yapmamı istedin –seninle Layla aracılığıyla konuşmamı. Bunu yapmak istemiyorum."

"Ama yaptın. Şimdiden iki kez. Belki de üç kez. Doğru mu?"

Hüsranla nefes verdi. "Evet, ama bu sadece bazen işkence olduğu için. Elimde değil." Ayağa kalktı, dolapları karıştırmaya başladı. Bir paket patates cipsi buldu ve masaya geri döndü ama bu sefer masanın üzerine oturup ayaklarını sandalyesine koydu. Ağzına bir cips attı. "İlk başta bunu yapabileceğimi bilmiyordum," dedi. "Sizin geldiğiniz geceye kadar. Daha önce burada başka insanlar da oldu ama onların içine girmeyi hiç denemedim. Hatta *yapabileceğimi* bile bilmiyordum. Ama çok açtım." Bir cips daha yedi. "Açlığın ve susuzluğun nasıl bir şey olduğunu hiç bil-

miyorsun... Açsın... Susuzsun... Ama yiyip içemiyorsun. Ve burası çok uzun zamandır kapalıydı. Yemek kokusunu özledim ve makarna en sevdiğim yemek olmalı çünkü Layla'nın makarnasıyla oynamasını izlerken tek yapmak istediğim tadına bakmaktı. Bir anda oluverdi. Böyle olmasını istememiştim."

"Bunu kaç kez yaptın?"

"Sadece birkaç kez," diyerek parmaklarındaki kırıntıları Layla'nın bluzuna sildi. "İki kere yemek sırasında. Bir kere de sen kanepede uyurken. Ve bir kere üst kattaki yatak odasında aynada ona baktım. Göze çarpmamaya çalışıyorum ama her seferinde fark ediyorsun."

"Fark edilmez olmuyorsun. Layla'nın içine girdiğinde bariz bir değişiklik oluyor."

"Kötü bir aktrisim, ne diyebilirim ki?"

"Layla'nın içinde değilken neye benziyorsun?"

Güldü. Bu *Layla'nın* gülüşüydü ama hafiften kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. Tuhaftı –başka biri Layla'nın gülüşüyle gülüyordu. Bunu duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Hiçbir şeye benzemiyorum. Fiziksel bir formum yok benim. Aynaya baktığım zaman hiçbir şey göremiyorum. Filmlerdeki beyaz giysili hayaletler gibi değil. Ben sadece... *hiçbir şeyim*. Ben düşüncelerim. Duygularım. Ama bunlar somut hiçbir şeye bağlı değiller. Sanırım kulağa tuhaf geliyor ama tüm bildiğim bu."

Soracak daha çok soru düşünmeye çalışıyordum ama bu kadar adrenalinle doluyken bu çok zordu. Bu şekilde iletişim kurarak bir gizemi çözdüğümüzü hissediyordum. Veya belki de söylenmemiş bir kuralı çiğnemiştik.

Tüm bunların düşüncesiyle heyecanlanmak istiyordum ama yirmi beş yıllık inançsızlığı öylece bırakmak zordu.

"Layla... eğer bu bir tür şakaysa..."

Başını iki yana salladı. "*Değil.* Ben Layla değilim. Willow'um."

Layla'nın sebepsiz yere bana yalan söyleyecek kadar çaba harcaması fikri, Layla'nın bir şekilde bir hayalet tarafından ele geçirilmesinden daha inanılmazdı. Bazı cevaplar almaya çalışırken tek yapabileceğim bu kadına inanmaktı –ya da en azından *inanmış gibi* yapmaktı. "Kaç yaşındasın?"

"Bilmiyorum. Şayet bir şey ifade ediyorsa bir yaşım olduğunu bile bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, zaman benim için pek geçerli değil."

"Yani hayatının bir sonu varmış gibi hissetmiyor musun?"

"Sadece bu konuyu düşünmüyorum. İnsanların yaptığı gibi değil. Kelimenin tam anlamıyla yapabileceğim veya sabırsızlıkla beklediğim hiçbir şey... hatta yemek veya uyku bile yokken. Ya da yaşlanma ve ölüm gibi daha büyük şeyler yokken... zamanın ne önemi var ki?"

Sessiz sessiz birkaç patates cipsi daha yedi. Sonra buzdolabından bir kola aldı ve içerken tekrar sandalyeye oturdu. Her yudumda, her lokmada milyonlarca lezzetin verdiği hislerden zevk alıyor gibiydi. Bu bana şimdiye kadar tattığım her şeyi hafife almışım gibi hissettirmişti.

"Layla'nın vücudunda olmak farklı hissettiriyor mu?"

Hemen başını salladı. "Evet. Gerçekten şaşırtıcı. Bana ait olmayan hatıralar var. Bana ait olmayan duygular var. Ama mesele de bu –onun içinde olmadığım zamanlar– çok az hissediyorum ve anılarım hiç yok. Bu yüzden yanlış gelse de bunu yapmamam gerekse de onun içinde olmak bir bakıma hoşuma gidiyor."

"Yani sende onun anıları var mı?"

Başını salladı. "Evet, ama karışmamaya çalışıyorum."

"Layla'ylaaramda geçenleri hatırlayabiliyor musun?"

Kola kutusuna baktı. Utançtan yanaklarının biraz kızardığını görünce bu duyguya hangi anıların nedenolduğunumerak ettim.

"Onunla burada tanıştın."

Hatıranın doğru olduğunu belli etmek için başımla onayladım.

Gülümsedi. "Seniseviyor."

"Bunu hissedebiliyormusun?"

"Evet. Seni çokseviyor. Ama aynı zamandaendişeli."

"Ne konuda?"

"Onunseni sevdiği kadar seninonu sevmediğinden."

Bu itiraf karşısında yüzümünbiraz asıldığını hissedebiliyordum. Layla'nın böyle hissetmesini istemiyordum. Olduğundan daha az sevildiğini hissetmesini, endişelenmesini ya da korkmasını istemiyordum.

"Bu konuşmayı hatırlayacakmı? Onun bedenine girdiğini hatırlayacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yemeğini yediğim zamanları hatırlamıyor. Sadece hafıza sorunları olduğunu düşünüyor." Gözleri kısıldı. "Başına kötü bir şey gelmiş. Bu onu etkilemiş. Çoketkilemiş."

"Evet. Öyleoldu."

Yukarıda bir kapı açılınca dikkatimi çekti. İkimiz de mutfağın girişine baktık. *Kahretsin.* Aspen'le Chad'inburada olduğunu unutmuştum. "Layla'nın bedeninden çıkabilir misin? Muhtemelen ablasıdır."

Willow başını ikiyana salladı. Onda yenibir tedirginlik ifadesi vardı. "Bunun iyi bir fikır olup olmadığını bilmiyorum. Vücudunu hemen terk edersem Layla korkacaktır. Uyandığında mutfakta olacak ve burayaindiğini hiç hatırlamayacak."

Aspen kapıda belirdi. "İkinizi duyduğumu düşündüm." Layla'nın –*Willow'un*– yanına gidip cips paketini ondan

aldı. Aspen, Willow'un yanına oturdu. "Chad yatağa işedi. Çarşafları değiştirdim amaşimdi de şiltenin temizlenmesi gerekeceğinden eminim." Willow'a baktı. "Ona içkilerin yerini göstermek seninkabahatin."

Willow, Aspen'e bir şey söylemekten korkuyormuş gibi ırı ırı açılmış gözleriyle bana baktı.

Sandalyemi geriye ittim. "Ben yarın hallederim. Çok önemli değil." Willow'a baktım. "Yatmaya hazır mısın Layla?"

Başını sallayarak ayağakalkmayadavrandı ama Aspen elini tutarak somurttu. "Hayır, kal. Artık seni hiç göremiyorum ve uyuyamıyorum."

Willow önce bana, sonra Aspen'e, sonra yine bana baktı. İstemeye istemeye tekrar oturdu. Onu buradayalnız bırakmak istemiyordum, bu yüzden onunla birlikte bende oturdum. Aspenyanında birileri olduğuiçin rahatlamış görünüyordu ama Willow konuşmaktan korkuyor gibiydi –sanki Aspeno anda Layla olmadığını hemenanlayacakmış gibi.

"Pizzanın hepsini bitirdinizmi?" diye sordu Aspen.

"Hayır, buzdolabında daha var."

Aspen pizzayı almak için buzdolabına doğru yürürken Willow dirseklerini masaya dayayarak alnını kavradı. Sessizce, dudaklarınıoynatarak konuştu: *Ne yapacağım?*

Doğrusu bilmiyordum. Ve sanki tüm bunlarda deneyimim varmış gibi bana bununla nasıl başa çıkacağını sorması tuhaftı. Hakkında bildiğim tek şeyle Willow'u konudan uzaklaştırmaya çalıştım. Yemekleri seviyordu. "Pizza istermisin?"

Bir an duraksadı, ardından hafif bir sırıtmayla başını salladı. "Aslında isterim. İki parça daha. Ve birtane daha kola."

Sonraki birkaç dakikanın tamamı gerçeküstüydü. Willow'a bir tabak hazırladım, o sırada Aspen onun yanına

oturdu. Willow genellikle yemekyerken Aspen hiç durmadan konuşuyordu. Neredeyse yarısında ben konuştum ve Aspen'i konuşturmaya devam ettim, böylece Willow fazla konuşmak zorundakalmıyordu. Aspen'in yanımızailk geldiği zamandan biraz daha rahattı. Daha ziyade önündeki yemeğe odaklanmıştı.

Bu durum Aspen, "Ben pızza pişirirken neler olduğunu Leeds'eanlattın mı?" diyene kadardevam etti.

Willow'a baktım, gözleri kocaman açılmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Aspen. Elini Layla'dan bana doğru sallayarak gülmeye başladı. "Anlatsana ona Layla. Çok komikti."

Willow'un gözlerindeki korkuyu görebiliyordum –yakalanmak üzereyimişiz gibiydi. Willow'un Layla'nın anılarına erişebiliyorum dediğini biliyordum ama bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim. Ve pizza pişirirlerken Willow mutfakta değilse buna dair anısı olmayacaktı.

"Banaçoktan anlattı," dedim. Aspen'ın neden bahsettiğini hiç bilmiyordum ama Willow'u zor duruma düşürmek istemiyordum. Ayağa kalktım. "Gerçekten biraz uyumaya ihtiyacımız var."

Willow haşını sallayarakmasadan kalktı. "Evet, çok yorgunum. Ve lanet baş ağrısı devam ediyor." Eğilip Aspen'i kucakladı. "İyi geceler. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Aspenelini havada salladı. "Ciddi misin? Evlendiğimden beri seni iki kere gördüm."

Mutfaktan çıkarken Willow'u kolundan çektım. "Yarın neden daha uzun kalmıyorsunuz?"

Aspen gözlerini devirdi. "Kalamayız. Yarın akşama kadar Colorado'da olmamız gerekiyor ve Chad akşamdan kalma hâli geçene kadar yolun çoğunda arabayı bana kullandıracak." Elini merdivenlerden tarafa salladı. "Siz ikiniz gidip yatın. Ortalığı ben toplarım."

Willow hiç zaman kaybetmedi. Tekrar iyi geceler dileyerek aceleyle merdivenlerden çıktı. Onun peşinden gittim ama yatak odasına girip kapıyı kapattığımda sinirlerimi yatıştırmak için kapıya yaslanıp birkaç kez nefes almak zorunda kaldım.

Aspen'le geçirdiğim sononbeş dakika, bir hayaletinkız arkadaşımın vücudunukullanmasından dahafazla sinirlerimi bozmuştu.

"Çok gergin bir durumdu," dedi Willow odanın içinde volta atarak. "Daha dikkatliolmam gerekiyor."

"Sabah gidiyorlar, sonra yinesadeceben ve Laylaolacağız. Başka biriiçin endişelenmene gerek yok."

Duraksadı. "Siz... kalıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Evet. Gelecek çarşambaya kadar kalıyoruz."

"Bana kızgın değilmisin?"

"Ne için?"

Eliyle baştan aşağı vücudunu işaret etti. "Bunun için. Layla'yıkullandığımiçin."

Kızmalı mıydım? Bilmiyordum.

Bir bakıma Willow için üzülüyordum --ona kızmıyordum. Bu aklımın alacağı her şeyin ötesine geçiyordu, bu yüzden muhtemelen tepkilerim aslında olanlar için yeterli değildi.

"Kızgın değilim. Aslında Layla'yı etkilemezse seninle yine konuşmak isterim. Henüz senden haberdar olmasını istemiyorum. Anlayacağından emindeğilim."

"*Sen* anlıyormusun?"

Başımı iki yana salladım. "Tabii ki hayır. Yarın uyanıp bu rüyanınne kadar delice olduğuna gülecekmişim gibi geliyor."

Willow önce yatağa, sonrabana baktı. "O uykuya dalmadan önce onun içinden çıkamam. Korkmasını istemiyorum."

Başımla onayladım. "Tamam. Sen uyuyana kadar koltukta oturacağım."

"Emin misin?"

"Evet. Ama seninle tekrar konuşmak istiyorum. Belki yarın gece?"

Başını evet der gibi salladı ama başka bir şey söylemedi. Sadece yatağa girdi, örtüleri üstüne çekerek gözlerini kapattı.

Yarım saat onu izledim. Derken yavaş yavaş Layla'nın vücudu gevşedi.

Willow'un artık içinde olmadığını kanıtlayan hiçbir şey görmedim ama olmadığını anlayabiliyordum. Sadece biraz değişmişti, şimdi Layla huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu. Aynı bu gece yatağa yatırdığım Layla'ya benziyordu.

Odada etrafıma bakındım, Willow'un muhtemelen beni hâlâ görebildiğini biliyordum. "İyi geceler," diye fısıldadıktan sonra Layla'nın yanına yattım.

Sonraki bir saatı, aklımda soru üstüne soru sorarak geçirdim, Layla'nın olanlardan herhangi birini hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

Peki bu Willow için ne anlama geliyordu? Gelecek hafta Layla'yla ikimiz gittiğimizde ne olacaktı? Yine tamamen yalnız mı olacaktı?

İçimdeki korkuya da suçluluktan ziyade sempati hissederek uykuya daldım.

Görüşme

Layla'yı üst katta bıraktığımdan bu yana yirmi dakikadan fazla geçmişti. O da tekrar tekrar bana seslenerek beni bundan haberdar ediyordu.

Adam kayıt cihazını durdurdu. "Sesi kızgın geliyor."

Başımı salladım. "Onu aşağıya getireceğimi söyledim. Seninle tanışmak istiyor."

"Layla mı?"

"Evet. Sana uyar, değil mi?"

"Benim buraya gelmemle alakalı ne sebep gösterdin ona?"

"Henüz pek bir şey anlatmadım. Davranışlarında garip bir şeyler olduğunu biliyor. Ona sadece sende bazı cevapların olabileceğini söyledim."

Adam başını salladı. "O hâlde aşağı indir onu."

Layla'yı çözmek için yukarı çıkmadan önce kendime biraz daha burbon koydum.

Yatak odasına girdiğimde ipteki düğüme ulaşmaya çalışıyordu ama beceremedi. Bağlarken bunu garantiye almıştım, ancak azmine hayran kalmıştım.

Kapının kapandığını duyunca başını benden yana çevirdi. "Yirmi dakika öyle mi? *Bir saat* oldu."

"Üzgünüm." Ellerini çözerken ipleri çekiştirdiği için bandajlarını söktüğünü fark ettim. Şimdi bilekleri daha da kötü görünüyordu. Onu dizginlemek için canını yakmayan başka ne kullanabilirdim bilmiyordum. Kelepçem yoktu ve ona bu evden çıkıp kelepçe alacak kadar güvenmiyordum. "Bana aptalca bir şey denemeyeceğine söz vermeni istiyorum. Tüm bıçakları sakladım."

"Çatalları sakladın mı? Onlar da can acıtıyor."

Bu sözlere cevap bile vermedim. Layla serbest kalınca, "Önce tuvalete gitmem gerekiyor," dedi. Banyoya yönelince peşinden giderek ona göz kulak oldum.

Layla eskisi kadar korkmuyordu. Şimdi daha ziyade kızgın görünüyordu. Ellerini yıkamak için suyu açarken hareketleri öfke doluydu.

"Peki kim bu adam?" diye sordu peşimden banyodan çıkarken.

"Onu internetten buldum."

Yatak odasının kapısını açtığım sırada duraksadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ne yapmam gerekiyor Layla? Polisi arayıp yardım etmelerini mi isteyeyim?"

"Bunu çözmek için bir internet şarlatanı mı getirdin?"

Elimi sırtına götürüp odadan çıkması için yol gösterdim. "Elimden geleni yapıyorum. Uçan kuştan medet umuyorum. Tek yapabildiğim bu."

Merdivenlerden paldır küldür iniyordu, düşeceğinden korktuğum için değil kaçmaya çalışabileceğinden endişelendiğim için elimi sırtından çekmemiştim. Dışarıya açılan kapılara birkaç sürgü eklemiştim, böylece bir kapıyı açıp kaçacak zamanı olmayacaktı. Onun aşağı inmesine izin vermemin tek sebebi buydu.

Layla mutfağa girdi, adamı görünce duraksadı. Önce adama, sonra bana, sonra tekrar adama baktı. "Dedektif misin?"

"Bir bakıma," dedi adam. Tokalaşmak için elini Layla'ya uzattı. "Ben Richard."

"Randall," diye düzelttim adamı.

Adam aşağı gömleğine baktı. "Ah. Evet, Randall. Adım Randall."

Bu kötü bir fikirdi.

"Kendi adını bile bilmiyor musun?" diye sordu Layla.

"Adım Randall Richard," dedi adam yalanını kılıfına uydurarak.

Layla yavaşça başını çevirip beni buldu. Bana kuşkuyla baktıktan sonra tekrar adama baktı. "Doktor musun?"

"Bir bakıma."

Layla yarım ağızla güldü. "*Bir bakıma* dedektif. *Bir bakıma* doktor. Ya *öylesindir* ya da *değilsindir.*"

"Eskiden doktordum. Şimdi dedektifim."

"Ne demezsin," dedi Layla düz bir şekilde.

Adam tekrar masaya oturup karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Layla, "Ayakta durmayı tercih ederim," dedi. Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bu adamı buraya getirmeden önce geçmişini kontrol ettin mi?"

Ona yalan söylemedim. Başımı iki yana salladım.

Layla güldü. "İşte bu harika." Mutfağın çıkışına doğru yürüdü. "Gerçekten harika." Durup bana baktı, şimdiye dek ilk kez gözlerinde nefret vardı. "Ben *gidiyorum*. Ve bu sefer beni durdurmaya kalkışırsan biri beni duyana ya da ölene kadar çığlık atarım. Hangisinin önce olacağı gerçekten umurumda değil."

"Geçen sefer gitmene engel olan ben değildim Layla."

Yanımdan sürtünerek hızla geçerken olduğum yerde kaldım, antreden geçip sokak kapısına yürümesini izledim. Üst kilidi açtıktan sonra durdu, tereddüt etti ve kapıdan uzaklaştı.

Yüzünü bana döndüğü anda bana bakanın Layla olmadığını anladım. Bu Willow'du.

"Gerçekten kızgın," dedi Willow. Gözleri endişe doluydu. "Bence onu tekrar bağlaman gerekiyor."

Başımı salladım ve Willow'la birlikte merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odasına girdim. Yatağa oturdu, ellerini bana doğru kaldırırken yanağından bir damla yaş süzüldüğünü fark ettim.

"Kendini kötü hissetme," dedim öyle hissettiğini bilsem de. İkimiz de kötü hissediyorduk.

"Elimde değil. Ona bunu yapmamızdan nefret ediyorum. Layla aklını kaçıracağını ve senin kötü olduğunu düşünüyor."

Willow'un Layla'nın içinde uykuya dalmasına yetecek kadar kalacağını umarak ellerini tekrar iple sarmalayıp bağladım. "Başından beri alt katta bizimle birlikte miydin?" diye sordum Willow'a.

Willow başını salladı. "Evet, ama adam hiçbir tavsiyede bulunmadı. Açıklama yok."

"Biliyorum ama oraya doğru gidiyor. Ona anlatacak fazla bir şeyim kalmadı, o zaman sana nasıl yardım edeceğini tam olarak anlayabilir. İşte bu nedenle işimiz bitinceye kadar Layla'yı burada tutmamız gerekiyor. Ona ihtiyacımız olabilir."

Willow şimdi biraz daha şiddetli ağlıyordu. Gözyaşları Layla'nınkinden farklıydı. Layla öfke ve korkudan ağlıyordu. Willow, Layla'ya sempati duyduğu için ağlıyordu.

Tanrım, ne karışık bir ağ örmüştük.

Yatağın yanından bir mendil alıp yanaklarından akan yaşları sildim. Yüzünü yukarı kaldırdım. "Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum. Layla'yı uyutmaya çalışabilir misin?"

Başını salladı. Eğilip başını öptüm, sonra tekrar aşağı indim. Mutfağa girdiğimde kendimi suçlu hissediyordum ama buna son zamanlardakinden biraz daha fazla umut da eşlik ediyordu. Bu adam Layla'yı görmüştü. Willow'un neler yapabildiğini görmüştü. Ama hiçbirinden ürkmüş görünmediğinden bana da iyimserlik duygusu veriyordu. Madem bunlardan korkmamıştı, belki daha önce de böyle şeyler görmüştü. Ve eğer böyle şeyleri daha önce görmüşse belki gerçekten yardımcı olabilirdi.

"Bunu sana Willow mu yaptırıyor?" diye sordu adam benotururken.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Willow gitmemizi istemiyordu. Bunu açıkça belirtmişti. Ama ben de pek karşı koymamıştım. "Bilmiyorum. Sanırım bu karşılıklı bir ça ba maalesef."

"Neden ikiniz de Layla'nın gitmesine izin vermiyorsunuz?"

Bunacevapvermedimçünkü yanıt kendimicanavar gibi hissettiriyordu.

Adam öne eğilerek başını yan yatırdı. "Ona âşık mısın?"

"Elbette. Sadece ona göz kulak olmak istediğim için bağlıama eğer giderse bunuyapamam."

"Ben Layla'dan bahsetmiyordum."

Ne ima ettiğini anladığımda gözlerim masaya çevrildi. Göğsümdeki sıcaklığın boynuma... yanaklarıma yayıldığını hissedebiliyordum. "Hayır. Öyle bir şey değil."

"Ne gibi değil?"

"Öyle değil... Bilmiyorum. Willow'u önemsiyorum. Ama Layla'ya âşığım."

"Ama Willow'la bir ilişki geliştirdin. Willow'a yardım etmek için Layla'yı riskeatacakkadar."

"Layla'nın risk altında olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Onu burada kalmaya zorlayarak kesinlikletehlikeden uzak tutmuyorsun."

"Ama bu onu önemsemediğim anlamına da gelmiyor." Sor gulama tarzına sinirleniyordum. "Bak, Layla'yı neden burada tuttuğumun bir önemi yok. Çok fazla şey gördü. Bu başlı başına yeterli bir sebep." Elimi ona doğru salladım. "Bana başka bir şey sor."

Hafifçe gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Willow'la ikiniz Layla'nın bıl gisi dışında vücudunu ne sıklıkla kullanıyorsunuz?"

"İlk başlarda olduğu kadar değil."
"Başlangıçta ne sıklıkla oluyordu?"
"Çok fazla."

On Birinci Bölüm

İnsanın sabah uyanma şekli, hayatta bulunduğu aşama hakkında çok şey ortaya koyuyordu. Layla'yla tanışmadan önce zor uyanıyordum. Gitmem gereken bir yer olduğunda çalar saatimi beş kere ertelerdim. Eğer yoksa, vücudum ağrıyana kadar uyurdum; yataktan yük taşıyormuş gibi çıkar, duşa kadar ayağımı sürüyerek giderdim.

Layla'yla ilk tanışmamdan sonra uyanmak için can atar olmuştum. Gözlerim açılıyor, hemen onu arıyordum. Çalar saat kuruluysa ilk çaldığında durduruyordum çünkü onu uyandıracağından korkuyor, onu ben uyandırmak istiyordum. Yanağından öpüyor ya da gülümseyene kadar parmaklarımı kolunda gezdiriyordum. O beni görmeden ben onu görmek istiyordum ama aynı zamanda uyandığında ilk gördüğü kişi olmak istiyordum.

Bugün benzer ancak tamamen yeni bir şekilde uyandım –vücudum beklentiyle sinyal verince tamamen uyandım. Birden gözlerim açıldı, hemen Layla'yı yokladım ama onu uyandırmak istediğimden değildi. Tam tersini istiyordum. Yataktan fark ettirmeden sıvışmak, banyoda saklanarak dün geceki görüntüleri izleyebilmek istiyordum.

Banyo kapısını kilitledim, telefonumdan gelen gürültüyü bastırmak için duşu açarak tezgâha yaslandım. Willow'un mutfağa girip masaya oturduğu âna kadar olan görüntüleri atladım. Her şeyi rüyamda görmediğimden, tüm bunların gerçekten olduğundan emin olmak için Willow'la konuşmamı yeniden izledim.

Hiçbiri rüya değildi.

Telefon uygulamamı kapatıp banyo aynasına baktım. İki sabah önce dünya görüşüme güvenerek uyanmam ne

kadar deliceydı. Ama şimdı bu güven kaybolmuş, yerini merak, büyülenme ve bu evrende farkında olmadığım her şeyi ortayaçıkarmakiçin yeni, yoğun bir istekalmıştı.

Bu hayatta görünenden fazlası olduğunu bilmek etrafımdaki her şeyi önemsiz kılıyordu. Kariyerim önemsiz geliyordu. Layla'ya duyduğum aşk hayatımın zaman çizelgesinde iki gün öncesine göre daha az önemliymış gibi geliyordu.

Kendimiinandırdığımdançok daha fazlasının olduğunu anlayıncaartık beni stresesokan şeylerin çoğuçokönemsiz görünüyordu.

Artık *kendi* varlığımda pek önemli gelmiyordu.

Son yirmi dört saat içinde önceliklerim değişmişti ama yeni önceliğimin ne olduğunu hiç bilmiyordum. Çok uzun zamandır Layla olmuştu ama diğer insanların bizden daha kötü durumda –ama var olan diğer boyutlarda bizden de kötü durumda– olma ihtimali düşünüldüğünde Layla'yla yaşadığımız onca şey bile fazla tra vmatik gelmiyordu.

Layla'ya daimaher şeyi anlatırdım amayine de bu konuyuona açmak istediğimden emin değildim. Ama bir yanımla Layla'nın gerçeği bilmesinin bir şekilde ona yardım edebileceğine inanıyordum. Şu an içinde bulunduğumuz boyuttan başka var olan boyutlar olduğunu bilseydi, belki başımıza gelenler o kadar önemli gelmezdi. Belki de alışılmadık bir şekilde, bu benim için olduğu kadar onun için de ilgi çekici olurdu ve mücadele ettiği zorluklar konusunda yardımcı olabilirdi.

Bu beni kesinlikle son zamanlarda hissettiğim boşluktan kurtarmıştı. Şu an neyle dolu olduğumdan emin değildim, belki sadece merak ve bir sürü soruyla doluydum. Ama güne böylesi büyük bir coşkuyla uyanmayalı uzun zamanolmuştu.

Willow'la yeniden konuşmaya hazırdım.

Willow'un şu anda etrafta olup olmadığını merak ederek banyoda etrafıma bakındım. Bizi sürekli izliyor muydu? Madem uyumuyordu, bütün gece ne yapıyordu? Şu anda ne yapıyordu?

Ona soracağım çok soru vardı, duşta bile zaman kaybetmek istemiyordum. Suyu kapatıp banyodan çıktım. Layla hâlâ karın üstü yatmış uyuyordu.

Onu yatakta bırakıp mutfağa indim. Kahve makinesini çalıştırdım, Willow'un orada olup olmadığını merak ederek mutfakta etrafıma bakındım. Layla'yı kullanmadığı zaman iletişim kuracak bir yola ihtiyacımız vardı.

"Burada mısın?" diye sordum.

Bunu usulca söylemiştim çünkü bir hiçle konuşmanın normal bir şey olduğundan emin değildim.

Herhangi bir yanıt alamadım, bu yüzden tekrarladım. "Willow? Burada mısın?"

Lavabo musluğundan su damlamaya başlayınca arkama döndüm. Dönüp su damlalarının sürekli su akışına dönüşmesini, ardından güçlü bir şekilde akmaya başlamasını izledim.

Sonra su kendi kendine tamamen kapandı.

İçimde korku olması gerektiğinin farkındaydım ama şu anda tek hissettiğim şevkti. Konuşmaya bir gece önce bıraktığımız yerden devam etmek istiyordum. Mutfakta etrafıma bakındım –bunu nasıl yapabiliriz diye merak ediyordum. Elimde telefon vardı. Telefonumu kullanabilirdim. Willow dizüstü bilgisayarımı kullanabilirdi.

Dizüstü bilgisayarımı alıp mutfak masasına oturdum. "Bilmem teknoloji hakkında bir şeyler biliyor musun," dedim yüksek sesle. "Ama yazabildiğini bildiğim için mesajlaşma uygulamasını kullanabiliriz." Bilgisayarı açtım, odadaysa takip ettiğini düşünerek ekranı işaret ettim. "Ben cep telefonumu kullanacağım. Sen bilgisayarı kullanabilirsin."

Bilgisayarı sol tarafıma kaydırdım, dirseklerimi masaya dayayıp elime telefonu aldım. Dizüstü bilgisayarımın hızla, art arda birkaç harfine basılan tuşlarına baktım. Hızlı yazıyordu. Bu geçmiş yaşamında ne yaptığına dair bir ipucu olabilirdi.

Telefonumda bir mesaj göründü. *Teknolojiyle aram çok iyidir.*

Mesaja gülümsemeden edemedim.

Bu gerçeküstüydü. Hayatım boyunca olacağını hayal ettiğim her şeyden çok daha büyük bir şeydi. Evlilik, çocuk sahibi olma, bir müzik kariyeri edinme fikri –şimdi hepsi içi boş şeyler gibi geliyordu. Peki ya bir çeşit altıncı hissim varsa? Ya bununla bir şey yapmam gerekiyorsa? Ya müzisyenden başka bir şey olmam gerekiyorsa?

Bilgisayarımın tuşlarına yine basılıyordu. Başka bir şey yazıyordu.

Bazı şeyleri biliyorum –yemek yapmak gibi. Bilgisayar kullanmak. Cep telefonu kullanmak. Ama bunları nereden bildiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Ona cevap vermek için telefonumu kullanmadım. Layla yukarıda uyuduğu için sesli olarak konuştum. "Acaba bu ne kadar yakın zamanda öldüğüne dair bir ipucu olabilir mi? Ölümün onlarca yıl önce olsaydı, farklı konuşurdun ya da farklı davranırdın diye tahmin ediyorum."

Eskiden yaşadığımdan çok emin görünüyorsun. Peki ya hep buradaysam?

"Belki de öyledir ve yol boyunca bilgi edinmişsindir. Bazen televizyon izlediğini söylüyorsun, değil mi?"

Evet.

"Zaman çizelgesini saptamak için yapabileceğimiz şeyler var."

Bu senin için önemli mi? Bir zamanlar yaşayıp yaşamadığımı öğrenmek?

"Senin için önemli değil mi?"

Bilmiyorum. Pek değil sanırım. Ne fark eder ki?

"Hayatının nasıl olduğunu bilseydin, belki neden burada sıkışıp kaldığını da anlayabilirdin."

Kendimi pek de sıkışıp kalmış hissetmiyorum.

"Peki mutlu musun?"

Hayır. Sana burada olmanın nasıl olduğunu önceden söylemiştim. Layla'yla buraya gelmeniz başıma gelen en heyecan verici şey.

"Ya sana yardım etmek için buraya gelmişsem? Bunu çözmek için yardım ister misin?"

Yardıma ihtiyacı olan kişinin ben olduğumu düşünmen oldukça benmerkezci bir davranış. Ya ben sana yardım etmek için buradaysam?

Sözleri diğer tüm düşüncelerime karışırken bir an boş boş baktım. "Hiç böyle düşünmemiştim." Masanın üzerine, parmaklarım çeneme değecek kadar öne eğildim. "Belki de haklısın –belki ikimiz de ait olduğumuz yerdeyizdir. Ama durum buysa neden bu dünyaya geçiyorsun? Benim sahip olduğum şeylerin özlemini çekiyorsun. Yiyecek. Su. Uyku. Bulunduğun yerle hiç doyum hissetmiyorsun. Somut olan her şey bu boyutta ve bunları özlüyor gibisin, bu da belki geçmişte bir noktada bunlara sahip olduğun anlamına geliyor."

Dizüstü bilgisayarım masada birkaç santim kayarak tam önümde durdu. Ani hareket, irkilmeme neden olmuştu.

"Neden bu kadar geç saatlere kadar uyumama izin verdin?" diye sordu Layla. Gözlerim yerinden oynadı, mutfağın kapısında durmuş, kollarını yukarı kaldırmış geriniyordu. Esneyerek kahve makinesine yürüdü.

"O kadar da geç değil," dedim dizüstü bilgisayarımın kapağını yavaşça kapatarak.

Laylakupayakahve doldurdu. "Saaton bir."

"Günün en ölümcül zamanı," dedim takılarak.

Bana merakla baktı. "*Ne* dedin?" Kahvesini yudumlarken kupasını iki eliyle kavradı. Yanına gidip alnından öptüm.

"Sabah on bir –günün en ölümcül zamanı," dedim bana söylediği birçoksözden birini tekrarlayarak.

Şaşkınlıklagözlerini kıstı. "Garip. Geceolacağını sanırdım."

Omuzlarıma bir suçluluk katmanı çökmüş gibi geliyordu. Layla'nın hâlâ yavaşyavaş iyileştiğinidüşünerekkanıksadığım o kadar çok şey vardıki –yaptığımız konuşmalar, yaşadığımız anılar, birlikte geçirdiğimiz tüm mükemmel anlar. Sanki birisi bir makas almış, yaşamından dilimler keserekkafasındançıkarıp parçalar hâlinde masaya bırakmıştı.

Bazen yaralarının ciddiyetini anlamıyormuşum gibi geliyordu. Olaydan bu yana geçenaltı ayı, çokşey kay betmiş gi bi hissetmesini istemeyerek, bariz olanı belli etmemeye çalışarak diken üstünde geçirmiştim. Ama ya o gece hakkında konuşmak istememesine müsamaha etmem istemeden her şeyi daha da kötüleştirdiyse?

Beyin hasarı fiziksel bir yaralanmaya benzer olmalıydı. Fiziksel hir hasarda egzersiz yapılıyordu. Kaybedilen tüm gücü geri kazanmak için daha çok çalışılıyordu. Omzumdaki yara için üç ay fizik tedavi görmüştüm ama Layla'nın rahatsızlığında tam tersiniyapmıştık.

Beynini çalıştırmamıştı... Yatak istirahatine bırakmıştık.

Hasardan kaçınmıştık –her şeyin kendiliğinden iyileşmesi umuduyla hasarı ertelemiştik. Ama öyle olmamıştı. Fiziksel açıdan iyileşmişti. Ama zihinsel açıdan işe yaradığından o kadar emin değildım.

"Az önce telefonda mıydın?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"Aşağı inerken konuştuğunu duydum sandım."

"Konuşuyordum," dedim çabucak. "Kendi kendime. Telefonda değil."

Açıklamama inanarak gidip buzdolabını açtı. Raflara bakındı ama bir şey almadan kapısını kapattı.

"Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordum.

İnledi. "Bu hafta bir kilo aldım. Artık kahvaltı etmiyorum."

"Tatildeyiz. Bunu başarılı bir gezi olarak kabul etmemiz için bile daha en az dört kilo alman lazım."

Layla gülümsedi. "Çok tatlısın. Ama dört kilo daha almam artık çıplak havuz günlerinin olmaması anlamına geliyor. Kendime bakamam bile."

Yanına gidip onu kendime çektim. Böyle konuşması hoşuma gitmiyordu. Tatilde biraz kilo almak gibi basit bir şeyin onu strese sokmasından hoşlanmıyordum. İlişkimizi tekrar düşünmeye vücudunu ondan daha fazla önemsediğimi düşünmesine neden olacak söylemiş olabileceğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Ona seksi olduğunu çok sık söylüyordum ama bunu olumlu anlamda söylüyordum. Ancak belki de görünüşüne sürekli iltifat etmek buna gereğinden fazla önem vermesine neden oluyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni seviyorum Layla. Bu sevgi tartıdaki rakamlarla inip çıkmaz."

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine erişmiyordu. "Bunu biliyorum. Ama yine de sağlıklı olmak istiyorum."

"Öğün atlamak sağlıklı olmak değildir."

"Pop-Tarts veya Twinkies de değil ama bu mutfak abur cuburla dolu, başka bir şey yok."

"Bu bir *tatil,*" dedim. "Tatilde böyle oluyor. Tembellik ederken ve geç saatlere kadar uyurken ıvır zıvır yeniyor."

Onu öptüm. "Tatilimiz bitmeden tatil havasına girmelisin."

Kollarını belime dolayıp alnını omzuma yasladı. "Haklısın. Gevşeyip önümüzdeki haftanın tadını çıkarmalıyım." Geri çekildi. "Neye hayır diyemem biliyor musun? Meksika yemeği. Özellikle de tacoya."

"Tacokulağa hoş geliyor."

"Ve margarita. Buralarda taco ve margarita için nereye gidebiliriz?"

Evden ayrılmayı önerince içim tereddütle doldu. Onu buradan çıkarmak istiyordum ve taco fikrinden heyecan duyması hoşuma gitmişti ama daha Willow'a soracak elli bin sorum vardı. Eğer evden çıkarsak, araba kullanırsam ve Layla'yla fazla meşgul olursam bu soruları soramayacaktım.

"Gitmekistediğinden eminmisin? En yakınrestoranen az altmış mil mesafede."

Layla ısrarla başını salladı. "Evet. Bu evden çıkmaya ihtiyacım var." Parmak ucuna kalkıp beni öp tü."Gidip duş alayım."

Layla mutfaktan çıkınca hemen bilgisayarın başına geçtim.

"Hâlâ burada mısın?" diyesordum, bir çeşit cevap almayı umuyordum.

Dikkatle bilgisayarıma baktım ama hiçbir şey olmadı. Yukarıda duşun sesiniduyana kadar sabırlabekledım. Sorumu tekrarladım. "Willow? Hâlâ burada mısın?"

Hiçbir hareket olmadan yavaş yavaş saniyeler geçiyordu. Ama sonra tuşlara basılmaya başlandı, Willow bir şeyler yazınca rahat bir nefes aldım.

Üzgünüm. Şimdi buradayım. Layla buraya geldiğinde odadan çıktım. İkinizi izniniz olmadan izlemek garip geliyor, o yüzden izlemiyorum.

"Odadan çıktığında nereye gidiyorsun?"

Büyük Oda'daydım.

"Hiç yukarı çıkıyor musun?"

Bazen. Ama ikiniz de yukarıdayken değil.

Bu tam olarak doğru değildi. "Layla'nın içine girdiğin ve yataktan kalkıp aynaya baktığın gece yukarıdaydın."

İkinizin de uyuduğunu sanıyordum. İkiniz birlikteyken sizi gözetlememeye çalışıyorum. Yanlış geliyor. Ama zayıf yönlerim var... Yediğiniz yemeğin kokusunu aldığım zamanki gibi."

"Ama yalnız olduğumuzda bizi gözetliyor musun?"

Gözetlemek güçlü bir terim. Merak ediyorum. Yalnızım. Yani evet, bazen hayatınızı yaşamanızı izliyorum. Burada yapacak başka bir şey yok.

"Gelecek hafta biz gidince ne yapacaksın?"

Somurtacağım. Belki sekiz günlük saate bakma rekorumu kırmaya çalışırım.

Kendini küçümseyen şakasına gülmedim. Tamamen yalnız olacağını düşünmek onun için üzülmeme neden oluyordu. Bu tuhaftı –bir hayalet için üzülmek. Bir ruh. Willow her ne ise.

Çocukluğumda ters giden her şeyden sorumlu olmadığım hâlde beni bu kadar çok suçluluk duygusuna itenin ne olduğunu merak ediyordum. Layla'nın üzüntülerinin ağırlığını üstüme almıştım. Şimdi Willow'un ağırlığını üstüme alıyordum.

Belki de bu evi *almalıydım.* Layla'nın burada tam zamanlı yaşamak istemeyeceğini biliyordum ama tatil için gelebilirdik. Böylece Willow her zaman yalnız kalmazdı.

"Birazdan gidiyoruz ama bu akşam geri döneceğiz."

Nereye gidiyorsunuz?

Sanırım Layla'yla konuşalım diye burada değildi. Bir hayaletin de insanlar gibi ahlak sahibi olması komik ge-

liyordu. Onun varlığından haberdar olmasak da davetsiz misafir olmak istemiyordu.

"Layla taco yemek istiyor. Eminim biz şehirdeyken alışveriş yapmak isteyecektir. Öğleden sonra burada olmayacağız."

Taco kulağa çok hoş geliyor.

"Sana getirmemi ister misin?"

Güzel bir jest ama sanırım yemek yiyemediğimi unutuyorsun.

"Bu gece yiyebilirsin. Layla uyuduktan sonra." Biraz sessizliğin ardından tekrar yazmaya başladı.

Layla'yı tekrar kullanmam senin için uygun mu?

Bunu kabul etmemeliydim ama Layla'ya hiçbir şekilde zarar vermiyor gibiydi. Aksine, bu sayede çok gerekli bir kısım kalorileri alıyordu. "Elbette. Taco önemli. Dana etli mi, tavuklu mu istiyorsun?"

Bana sürpriz yap.

Bilgisayarı kapatıp basamakları ikişer ikişer atlayarak yukarı çıktım. Günü Layla'yla geçirmek için sabırsızlanıyordum. Ama sanırım bu gece Willow'la tekrar konuşmak için daha çok sabırsızlanıyordum.

Burada kesinlikle biraz aldatmaca söz konusuydu –bunun tamamen farkındaydım. Ama aynı dünyada bile değilken nereye sınır çekileceğini bilmek zordu.

On İkinci Bölüm

Nebraska'da; Kansas, Lebanon'a bir saat mesafedeki herhangi bir yerden daha fazla seçenek vardı, bu yüzden eyalet sınırını geçtikve Hastings adlıbır şehre gittik.

Oraya vardığımızda açlıktan ölüyordum ama Layla önce alışveriş yapmak isteyince restorana gitmeden önce birkaç butiğe baktık. Onun açısından akıllıca bir seçimdi çünkü sadece bir taco yıyıp dört margarita içmişti, bu yüzden akşam yemeğininsonunda destek almadan ayakta duramıyordu.

Neden taco sipariş etmek istediğimi sorgulamayacak kadar sarhoş değildi. Ona yemekte yeterince yemediğini, daha sonra acıkma ihtimaline karşın eve yemek götürmek istediğimisöyledim.

Bunu söylediğimde gülümseyerek beni öpmek için masanın üzerinden eğildi ama margarita kadehlerinden birini devirdi. Kadehyere düştü, Layla o kadar utanmıştı kı ortalık temizlenirken herkesten özür diliyordu. Hatta kırdığı bardaktan bile özür diledı. İşte o zaman sınırı aştığını anladım.

Dönüş sadece bir saatlik yoldu ama Layla margaritalar yüzünden tuvaletini yapmak zorunda kaldığı için iki kez durduk. Onu uyanık tutmak için hiç durmadan konuşuyordum. Lebanon'a dönüş yolculuğumuzda saat henüz oldukça erkendi, buyüzdenarabadauyumasını, sonra dageç saatlerekadar uyanık kalmasını istemiyordum.

İçimde bir suçluluk sızısı hissettim –Willow devreye girsin diye Layla'nın evde uyumasını istiyordum.

Ama onu konuşturmak için elimden geleni yapmaktan kendimıalıkoyacakkadarsuçlu hissetmiyordum.

Eve tam güneş batarken döndük. Layla dışarıda oturupizlemek istediğinden bizde öyle yaptık. Ceviz ağacının yanındaki çimlereoturmuş dünyanın güneşi yutmasını izliyorduk.

Bu acı verecekkadar ya vaş bir süreçti.

Sanki gitmem gereken bir yer varmış gibi telefonumdan saati kontrol edip duruyordum. Gideceğim bir yer yoktu, ancak Layla'nın uyumasını hiç bu kadar istememiştim. Ama hâlâ sarhoştu. Hiç sebepsiz yere her şeye gülüyordu.

Willow'a bir sürü sorum vardı ve sadece içeri girmek istiyordum ama Layla'nın başkaplanları vardı.

Güneşin sonizleri de kaybolur kaybolmaz elini göğsüme koyup beni sırtüstü itti. Üzerime eğildi, elini kotumun düğmelerine indirirken dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dilinde hâlâ ekşi limon tadı vardı.

Onu öperek karşılık verdim çünkü bunu istemem gerekiyordu. Onu arzulamam; dilini ağzımda, ellerimi vücudunda istemem, kendimi onun içine itmem gerekiyordu. Ama şu anda istediğim bu değildi. Şu anda tek hissettiğim çok büyük bir sabırsızlıktı.

Artık isteklerimi nasıl ayırt edeceğimi bilmiyordum. Buraya Layla'yla den gemizi geri kazanmakiçin gelmiştim amaiçimde burada nekadaruzun kalırsak dünyalarımızın o kadar ayrılacağına dair bir his vardı. İçinde bulunmadığımız dünya beni fazlasıyla büyülüyordu ve bu bizietkileyecekti. Bir şekilde. Henüznasıl olduğunu bilmiyordum ama yaptığının yanlış olduğunu biliyordum. Willow'un Layla'nın vücudunu kullanmasına izin vermek korkunç bir aldatma biçimiydi. Ama her sor gulamaya başladığımda kendimi haklı çıkardığım bir aldatmacaydı.

Laylaelini kotumla karnımınarasına kaydırdı. Beni tutup da şu anda buna onun kadar katılmadığımı fark edince hevesinin söndüğünü hissedebiliyordum.

"İyi mısın?" diye sordu. Normalde böyle olmazdı. Beni arzuladığı zaman tek yapması gereken beni öpmekti, bu beni sertleştirmeye yetiyordu. Ama şu anda yeterli olmamıştı. Aklım burada değildi ve gözlerinden bunun bir şekilde benim onun hakkında hissettiklerimin bir yansıması olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Öyle değildi. Sadeceçok meşguldüm.

Elimi yanağına götürdüm. "Iyiyım," dedim, başparmağımı dudaklarında gezdirerek. "Sadece sırtıma bir taş veya başka bir şey batıyor." Onu çeviripüstüne çıktım, böylece ben ona yukarıdan bakıyordum. "Belki bu akşamı daha sonra bitirebiliriz. Yatağımızda."

Layla gülümsedi. "Ya da *şimdi* yatağımızda." Beni üstünden itip uzaklaştırdı veayağa kalktı. Kalktığında yalpalıyordu, ayağakalkıp onu den geledim. Elini alnına götürdü. "Vay canına. Çok sarhoşum."

Eve geri dönmesine yardım ettim, buna yukarıda devam etmek istemeyecek kadar sarhoş olduğunu umuyordum.

Ama unutmamıştı.

Eve girer girmez beni öpmeye başladı. Ellerini kotumun içinesoktu ve beni Büyük Oda'ya doğru çekiştirdi. "Hadi kanepede yapalım," dedi.

Duraksadım, Willow'un şu andanerede olduğunumerak ediyordum. Bunu görebileceğini bilmek garip geliyordu.

Layla'yla Büyük Oda'da sevişmek istemiyordum. Şu an onunla burada sevişmek istemiyordum. Bu evde bizimle birlikte başka birinin olduğunu bilmek garip geliyordu. Layla seks sırasında yalnız olduğumuzu düşündüğü zaman gürültülü oluyordu. Ve evet, teknik olarak yalnızdık ama değildik.

Ama buradaki tatilimiz bitmemişti, seyahatimizin geri kalanında onunlaseksyapmaktankaçınamazdım. Birşeyler olduğunu anlayacaktı. Bunu kişisel olarak algılayacaktı. Veistediğimson şey,ona uçak tuvaletinde hissettirdiklerimi hissetmeye başlamasıydı.

"Hadi yukarı çıkalım," dedim onu Büyük Oda'nın kapısından uzaklaştırıp merdivenlere doğru çekerek. Suratını assa da elini tutmama izin vermişti. Merdivenlerden yukarı çıkana kadar tırabzana tutundu. Onu tutuyordum çünkü düşmesini istemiyordum.

Yatak odasına vardığımızda Willow'un aşağıda kaldığından emin olarak kapıyı kapattım.

Layla kotunu çıkarıp yatağa doğru tekmeledi. Bluzunu çıkarırken takıldı, az kalsın düşüyordu. Bluzu çıkarmasına yardım ettim. Yere attığımda gülüyordu.

İşte o zaman Layla tüm dikkatimi çekti. Keyfi yerindeydi. *Gülüyordu.* Şu anda sarhoş ve tasasızdı. Layla'nın kendini rahat bırakması artık çok nadir oluyordu. Ameliyatından beri kıkırdadığını duyduğum zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Hoşuma gitti. Bunu *özlemiştim.*

Belki de bu ev ve bu tatil bize iyi gelmeye başlıyordu.

Bu sefer onu öptüm, öpünce içim rahatlamıştı çünkü tüm arzum geri dönmüştü. Willow'u aklımdan çıkarıp elimden geldiğince Layla'ya odaklandım. Gömleğimi üzerimden çekip çıkardı, sutyenini açtığımda hâlâ yatağın yanında duruyorduk. Vücudunu vücuduma bastırdı, öpüşmeye başladık, ta ki vücudu sağa eğilince dengesizleştiğimizi hissedene kadar.

Onu döndürüp yatağa eğdiğimde soluk soluğaydı. Soluklarını bir kıkırtı izledi, *Aman Tanrım, bu sesi nasıl da seviyordum.* Külotunu bile çıkarmadım. Kenara çektim, acele etmezsem bu duygunun geçeceğinden korkar gibi kendimi onun içine ittim.

İnliyordu, çok yüksek sesle inliyordu ve bu gece gürültü çıkarmasını istemiyordum. Onu becerirken elimi götürüp ağzını örttüm. Çıkardığı tüm sesler avucumun içinde boğuluyordu.

Boşalırken tek bir ses bileçıkarmadım.

Sonra onu sırtüstü çevirip bacaklarının arasına uzandım, bir yandan ona dokunurken bir yandan sürekli öpüyordum.

Willow aklımın gerisinde olabilirdi ama bu onun hâlâ aklımda olduğu anlamına geliyordu ve her ne sebeple olursa olsun şu anda bunları duymasını istemiyordum.

İşimiz bittiğinde kuvvetle soluyarak üstüne yığıldım. Layla tırnaklarını sırtımda gezdiriyordu ama gözlerim kapalıydı, yüzümü yatağa bastırmıştım.

Doymuş olmam gerekirdi ama içim hâlâ sabırsızlıkla doluydu.

Aşağı inip Willow'la konuşmak istiyordum.

Bu konuyu düşündüm –Layla'yı ona odaklanabilmek için buraya getirmiştim ama odak bulanıklaşmaya başlıyordu.

Layla'nın bu evde etrafında neler olup bittiğini bilmeye hakkı vardı. Willow'un varlığından habersizdi. Gecelen vücudunukullandığınıbilmiyordu . Bu durumdakisuçluluğumdan bihaberdi.

Oysa bunları değiştirmekiçin hiçbir şey yapmıyordum.

Layla beni sırtüstü döndürene kadar göğsümden itti. Üstünü başını temizlemek için banyoya gitti. Sırtüstü uzanarak tavana baktım, Layla'nın uyumasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Saat çok geç değildi. Normalde dört margarita erkenden uyuması için yeterli olurdu ama bu sabah saat on bireka daruyumuştu.

Banyoda duşun sesini duyunca inledim. Layla sarhoş olduğunda duş onu iyice uyandırıyordu. Sanki ona yeni bir soluk getiriyordu. Muhtemelen duştan çıkacak ve tek seferde tüm sezonunu bitireceği bir Netflix dizisi izlemek isteyecekti. Uykuya daha saatler sürebilirdi.

Kotumun düğmelerini ilikleyip şifonyere yürüdüm. İlaç şişelerini inceleyerek normalde uyumasına yardımcı olsun diye hangisini aldığını anlamak için isimleri okudum.

Ambien'in kapağını açıp salladım, elime bir tane alıp şişeyi şifonyere geri koydum.

Layla'ya bir kadeh şarap hazırlamak için aşağı indim. Şarap margaritalarla birleşince daha fazla uykusunu getirirdi. Uyku ilacı da bunu pekiştirecekti. Zaten her gece kendisi alıyordu. Ben sadece süreci hızlandırıyordum.

Bir kaşığın arkasını kullanarak tezgâhın üzerinde hapı ezdim. Tozu toplayıp şarap kadehine koydum, iyice karışana kadar karıştırdım.

Mutfaktan çıkmak için döndüm ama fazla uzağa gidemedim.

Bardak elimden kurtulup fırladı ve mutfak zemininde, birkaç adım ötemde parçalandı.

Önce boş elime, sonra beyaz dolapları lekeleyerek yere akan şarap damlalarına baktım.

Her yer şarap olmuştu. Tamamen şok içinde kıpırdamadan durdum. Anında pişman olmuştum. Bardak mutfak zeminine fırlayacak kadar kuvvetle elimden kurtulmuştu ve bunun tek bir izahı vardı.

Willow ne yaptığımı görmüş ve belli ki bu onu kızdırmıştı.

Yapmak üzere olduğum şeyin ciddiyetini nihayet idrak etmiştim. Tavana bakarak yüzümü sıvazladım.

Ne düşünüyordum ben?

Mutfaktan ayrılıp Willow'un bunu görmesinden utanarak yukarı çıktım. Daha çabuk uyuması için Layla'ya kendi ilacını gizlice vermekten utanıyordum.

Willow'la konuşma arzum anında sönmüş, şimdi yerini büyük bir utanç almıştı. Yatak odasının kapısını açtığımda Layla havluya sarınmış banyodan çıkıyordu. Yerde ayaklarımın dibini işaret etti. "Tişörtünü atsana bana."

Tişörtü yakalayıp başından geçirirken havluyu düşürdü. Bluzun eteği uyluklarının yarısına kadar inince giysilerimin

içinde kaybolduğunu fark ettim. Ufak tefekti ve şimdi zar zor yemek yediği için muhtemelen normalde olduğundan daha zayıftı; oysa ben onu nasıl etkileyeceğini bilmeden, daha fazla alkolle birlikte bir doz uyku ilacı vermek üzereydim. Ayrıca bunun yanı sıra her zamanki gece hapını almış olabilirdi.

Ben bu değildim.

Layla'ya sarılıp onu kendime çektim, herhalde hiç itiraf etmeyeceğim, az kalsın yapacağım bir şey için sessizce özür diliyordum. Gözlerimi kapatıp yüzümü nemli buklelerine bastırdım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi, sözleri tenimde boğuk boğuk çıkıyordu.

Onu uzun süre bu şekilde tuttum. Birkaç dakika, sanki bir şekilde beni suçluluğumdan arındıracakmış gibi.

Öyle olmadı. Sadece daha kötüleşti.

Layla göğsümde esneyerek geri çekildi. "Çok yorgunum," dedi. "Sanırım çok içtim. Ben yatıyorum."

"Ben de," dedim. Tişörtümü çıkarmadan örtünün altına girdi. Pantolonumu çıkarıp eşofman giydim. Normalde iç çamaşırımla uyurdum ama bu gece Willow'un gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Gelirse diye hazır olmak istiyordum.

###

Onunla yatağa girdiğimde yorgun değildim ve yatağa girdiğimizden bu yana bir saat geçmesine rağmen hâlâ uyanıktım. Gözlerimi bile kapatmamıştım. Uyurken Layla'yı izleyerek Willow'un devralmasını bekliyordum ama hâlâ yapmamıştı.

Bana kızgın olabilirdi. Ya da belki Layla'nın uykusu derinleşinceye kadar beklemesi gerekiyordu. Bilmiyordum. Kuralları bilmiyordum. Kurallar *var* mıydı onu da bilmiyordum.

Davranışlarımı Willow'a açıklamak istiyordum ama o, Layla'nın içine sızmadan bunu yapamazdım, buradan da yapamazdım çünkü onunla iletişim kurmak için dizüstü bilgisayarım gerekiyordu.

Layla'yı uyandırmadan yataktan çıkıpaşağıya, mutfağa indim.

Kapıda durdum, gördüklerim karşısında şoke olmuştum. Ya da aslında *görmediklerim.*

Daha önce olanlardan geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Dökülen şarap temizlenmişti. Cam kırıkları yok olmuştu. Sanki hiçolmamış gibiydi.

Çöp kutusunun yanına gidip kapağını kaldırdım. Çöpün içinde bir saat önce her yeri kaplayan cam kırıkları vardı.

Ben Layla'ylayukarıdayken Willow herşeyi temizlemişti.

Mutfak masasına oturdum ama bilgisayarımı açmadım. Önce telefonumdaki güvenlik uygulamasını açtım. Geriye alıp şarap kadehinin hiçbir şey tarafından elimden düşürülmesini izledim. İleri sardım, videoda yukarı çıktıktan yaklaşık on dakikasonraçöp kutusunun kayankapağı görülüyordu.

Mutfağın hiçbir şey tarafından yavaş yavaş temizlenmesini büyülenerek izledim. Şaraplekeleri kayboldu. Cam kırıkları yerden çöp kutusuna gitti. Sonunda kapak tekrar çöp kutusunun üzerine kondu ve kırık bardağın tüm izleri yokoldu.

Uygulamayı kapattım, telefonumu masaya yüzüstü koydum.

Buraya geldiğimizden birgün sonra etrafımdaki dünyayı anlamaktan vazgeçmeye çalıştım. Bu noktada mutfağı temizleyen bir hayaletin kasetini izlemek bile beni ürkütmüyordu. Enazındanbu atmosferde.

Bu benim hakkımda ne anlatıyordu bilemiyordum.

Ayrıca az kalsın Layla'ya haberi olmadan ilaç vereceğimin de hakkımda ne anlattığını bilmiyordum.

Belki de bu ev kafamı karıştırıyordu. Ahlaki değerlerimin iplerini çözüyordu.

Willow'la konuşmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Konuşmaya *nasıl* başlayacaktım ki? Özür mü dileyecektim? Willow'un kız arkadaşına uyuşturucu verecek tipte biri olduğumu düşünmesini istemiyordum ama... o engelleme den önce tam da bunu yapmak üzereydim.

Yaptıklarımdan hoşlanmadığı için mi yoksa Layla'nın vücudunu uyandırmak çok zor olacağı için mi engellemişti?

Willow'un davranışlarının özverili mi yoksa bencilce mi olduğunu bilmiyordum ama kendi eylemlerimin tamamen bencilce olduğunu düşünürsek, gerçekten yargılayacak durumda değildim.

Yatak odası kapımızın açıldığını duydum.

Sırtım kasıldı ve hemen yerimden kaktım. Şu anda merdivenlerden Layla mı yoksa Willow mu iniyor bilmiyordum ama kimin gözlerine bakarsam bakayım aynı derecede utanacaktım.

Aniden nasıl doğal davranacağımı ya da ellerimi ne yapacağımı bilemedim. Arkamdaki tezgâha tutunarak yaslandım, gözlerimi girişe diktim.

Köşeyi döndü. Willow olduğunu anında anladım. Layla'nın şortlarından birini giymişti, üzerinde hâlâ benim tişörtüm vardı. Banabakış şeklinden –sanki yapacak çok açıklamam varmış gibi– Willow olduğunu anlayabiliyordum.

"Özür dilerim," dedim hemen.

Elini havaya kaldırdı, sonra bir sandalye çekip oturdu. "Daha değil. Layla gerçekten sarhoş, biraz oturmaya ihtiyacım var." Başını ellerininarasına aldı. "Banabir bardak sukoyar mısın?"

Arkamı dönüp dolaptan bır bardak aldım. Buz ve suyla doldurup ona verdikten sonra masaya oturdum. Hepsını içıpmasada önünekoydu.

İki eliyle tuttuğu bardağa bır an sessızce baktı. "Neydi o öyle?"

"Neneydı?" diyesordum açıklamasına gerekduyarak.

Bakışlarını bana çevirdi. "Şara bına ne tür bır hap koydun?"

Çenem seğirdi. Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ambien. Uyku hapı. Ben hiç... bunu daha öncehiç yapmamıştım. Sadeceuyumasını istiyordum."

"Neden? Benimle konuşa bilmekıçınmı?"

Başımı evetanlamında salladım.

"Bu çok tehlikeli, Leeds. Sarhoştu. Ya senin ona verdiğinin üstüne bir hapdaha alsaydı?"

Öne eğilerek elimi saçlarımdan geçirdim. Enseını tutarak ofladım. "Biliyorum. Düşünmedim bile. Sankıdürtüyle hareket edıyor gi biydim."

"Benimlekonuşma ihtiyacın böyle bir dürtüyle hareket etmene neden oluyorsa artık bunun o kadar iyi bir fikir olduğundanemın değilim."

Bunason vereceği düşüncesiyle göğsümsıkıştı. Daha bir sürü sorum vardı. "Layla'yı bilerek incitecek bir şey asla yapmam. Bir daha olmayacak."

Willow'un gözleri gözlerımde gerçeği arıyordu. Gördüğüher neyse ka buletmiş olmalıydıçünkü başınısalladı ve, "İyi," dedi. Sonra öne eğilip elini guruldayan karnına bastırdı. "Layla hiç yemek yemıyor mu? *Tanrım*. Her zaman aç."

Tacoları hatırlayarak ayağa kalktım. "Sana taco getirdım." Gidip buzdola bındaki kutuyu getirdim. Bir araya getirip ısıtmak kolayolsun diye taco lavaşlarıyla garnitür ve etlerı ayrı ayrı koydurmuştum. "Restoranda sadece bir

taco yedi ama muhtemelen dört margarita içtiği içindir." Willow masada otururken yemeği ısıttım. "Ne içmek istersin?"

"Su iyidir. Layla'nın vücudunun şu anda bundan daha güçlü bir şeyi kaldırabileceğini sanmıyorum."

Suyunu yeniden doldurduktan sonra tacoları hazırladım. Önüne koyduğumda âdeta gözleri parladı. Tacolardan birini alıp bir lokma ısırdı.

"Vay canına," dedi ağzı dolu dolu. "Bunlar çok güzel." Aynı beden olmasına rağmen ikisi arasında yemek yeme biçimleri gibi küçük farklılıkların bu kadar belirgin olması ne tuhaftı. "Layla neden götürmek için taco aldığını sordu mu?"

"Ona yeterince yemediğini söyledim." Başımı yan yatırarak Willow'un sorusunu düşündüm. "Layla'nın içindeyken onun anılarına sahip oluyorsun, değil mi? Orada olmadığın hâlde yemekte olduğumuzu hatırlamıyormusun?"

Willow peçetesini alıp ağzını sildi. Bir yudum su içti. "Eminim yapabilirdim ama bunu yaparken çok çaba harcamam gerekiyor. Onun düşünceleri gerçekten... çok dağınık. İçindeyken aklının dışında kalmaya çalışıyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Willow hafifçe öne eğilip sanki biri bizi duyabilirmiş gibi sesini alçalttı. "Kitap okumak gibi. Hani tüm bir sayfayı okuduktan sonra aklın tamamen başka bir yerde olduğu için okuduklarından hiçbirini anlamadığını fark etmeye benziyor. Onun zihninde olmak böyle bir şey. İstersem daha çok odaklanıp kasıtlı olarak tüm bilgileri alabilirim. Ama ben dikkatimin başka tarafta olmasını tercih ediyorum." Bardağı alıp kalan suyunu içti. "Aklı bazen eğlenceli bir yer olmuyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Willow omuz silkti. "Olumsuz bir şey kastetmiyorum. Hepimizin asla dillendirmek istemediğimiz düşünceleri vardır. Bu düşünceleri görmek tuhaf, bu yüzden onlara bakmamayı tercih ediyorum. Onun içindeyken başka şeyler düşünüyorum."

Ona Layla'nın dillendirmediği düşüncelerinin ne olduğunu sormak istiyordum ama sormadım. Bu gece Ambien'le pek çok sınırı aştığımı hissediyordum. Şu anda aştığım sınır da –Willow'un taco yiyebilmesi için Layla'nın vücudunu kullanmasına izin vermek– cabasıydı. Taco pek çok kötü kararı mazur gösterebilirdi ama bedeniniele geçirmeyi mazur gösterecek kadar önemli olduğundan hiç emin değildim.

"Yüzmeye gidebilir miyiz?" diye sordu Willow.

Soruya hazırlıksız yakalanmıştım. "Dışarı mı çıkmak istiyorsun? Evden çıkmadığını sanıyordum."

"Bunu hiç söylemedim," dedi. "Mülkten hiç ayrılmadığımı söyledim. Bu fikir beni geriyor ama kendimi bildim bileliyüzmeye gitmek istiyorum."

Bu gece ne beklediğimdenemindeğildimama Willow'un yüzmeye gitmek isteyeceğini kesinlikle beklemiyordum. Ama havuz sıcaktı, o hâlde neden olmasındı ki? "Tabii," dedim, olayların gidişatı onu eğlendiriyordu. "Yüzmeye gidelim." İki taco yemiş, birini tabakta bırakmıştı ama doymuş gibi tabağı iterek uzaklaştırdı. Tabağı alıp yemeği çöp kutusuna attım. "Layla'nınyukarıdabirkaç mayosu var." Tabağı tezgâha bıraktım, peşimde Willow'la yukarıya yatak odasına çıktım.

Şifonyerin üçüncü çekmecesini açıp kendime bir mayo çıkardım. Layla iki mayo getirmişti ve her ne kadar yüzsek de ikisini de giymemişti. "Han gisini istersın? Kırmızıyı mı, siyahımı?"

"Fark etmez," dedi Willow.

Ona siyah mayoyu verdim. Kırmızı kadar açık değildi. Önemli olduğundan değildi –daha önce görmediğim ya da dokunmadığım hiçbir yeri yoktu.

Ama yine de önemliydi. O, Layla değildi, bu yüzden vücuduna içinde Willow olmadığı zamanki gibi bakmamam gerekiyor gibi hissediyordum.

Ben üstümü odada değiştirirken Willow banyoda değiştirdi. Dışarı çıktığında elinde iki havlu vardı. Gözlerimi vücudunda gezdirmekten kendimi alamadım –ama onun bedeni olmadığı hâlde bir şekilde kendine ait kılmasından büyülenmemek elde değildi. Adımları daha uzundu, yürürken omuzlarını daha geriye atıyordu. Başını bile farklı tutuyordu.

Göz göze gelince hemen boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. "Hazır mısın?"

Kapıdan çıktım, aşağı indim ve havuza kadar tüm yol boyunca onunla bir daha göz teması kurmadım.

Havuza varır varmaz derin taraftan havuza atladım, odak noktamı yeniden ayarlamak için canlandıran suya ihtiyacım vardı. Biraz suyun altında kaldım, Willow'un ayaklarını suya soktuğunu görmeye yetecek kadar.

Bacaklarını derin uçtaki çıkıntının üzerinden sarkıtmıştı. Suyun üstüne çıktım, Layla'yla ilk kez konuştuğumda oturduğum yerin yakınında oturuyordu.

O zamanlar hayatın en zor kısmının tahammül edemediğim kısmen başarılı bir grupta gitar çalmak olduğunu düşünüyordum.

O zamandan beri çok şey olmuştu. Bir insan olarak birçok yönden değişmiştim. *Bu, başka birinin hayatını üstlenmek zorunda kalınca oluyordu.*

Kendime bunları fazla düşünme izni vermedim. Yapmam gerekeni yapmıştım ama ne kadar haklı olursam olayım yine de bu suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıyordu.

Düşüncelerimin o geceye geri dönmesinden hiç hoşlanmayarak tekrar suya daldım. Bunu düşünmek istemiyordum. Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Sadece Willow'un suyu ilk kez hissetmenin keyfini çıkarmasını istiyordum.

Kendimi havuzun dibinden yukarı itip yüzeye çıktım. Aynı yerde oturmuş, baldırlarını sarmalayan suya bakıyordu. "Suya girecek misin?" diye sordum.

Bana bakıp başını salladı. "Evet ama biraz korkuyorum. Ya yüzemezsem?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var." Biraz daha yakınına yüzerek elimi uzattım. "Hadi. Sana yardım edeceğim."

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra elimi tuttu. Yavaşça suya girdi, çenesine kadar batınca ciyaklayarak diğer eliyle omzuma tutundu. Suyun üstünde kalmak için ayaklarını oynatmaya başladı ama beni bırakamayacak kadar korkuyordu.

Gerçi gülümsüyordu, bu yüzden korkmadığını anladım. Sadece bu onun için yeni bir şeydi. Omzumu bırakıp kolunu oynatmaya başladı ama elimi tutmaya devam ediyordu.

"Anladın mı?" diye sordum.

Başını salladı, başını suyun üzerinde güçlükle tuttuğu için kazara su yuttu. Suyu geri tükürerek, "Sanırım," dedi. Sersemlemiş bir hâlde soluk soluğaydı. İlk kez yüzmeye çalışan bir çocuğu izlemek gibiydi. Elini bıraktım ama yanında kaldım. Hemen suya batmayınca heyecandan gözleri kocaman açıldı. "Yapıyorum!" dedi. "Yüzüyorum!"

Duyduğu gurur beni güldürdü. Kollarını öne uzatarak suyu yardı. Belki de yüzmek hayaletler için bile doğal bir içgüdüydü, ayağıyla duvarı iterek havuzun ortasına kadar tek başına köpekleme yüzdü. Dönüp geriye bile yüzdü. Şimdiden kavramıştı, bu da daha önce yaptığını kanıtlıyordu.

"Bisiklete binmek gibi," dedim.

Güldü. "Bilmiyorum. Onu da hiç yapmadım."

"Muhtemelen yapmışsındır –sadece hayatta olduğunu hatırlamıyorsun."

Sözlerimle gülümsemesi kay boldu.

Aynı noktada duruyor; suyun üstünde kalmakiçinkollarını, bacaklarını oynatıyordu. "Gerçekten öldüğümü mü düşünüyorsun?"

Kırgın değil meraklı bır ifadeylesormuştu. "Hayaletlerle ilgiliteoriler doğruysa bundan önce bır hayatın ola bılirmiş gibi geliyor. Sadece hatırlamıyorsun."

Bir süre bana baktıktan sonra havuzun kenarına doğru yüzdü. Kenara tutundu. "Ölümle öbürdünya arasında sıkışıp kalınış, basmakalıp bir hayalet olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Başkaneden buradaolacağından emin değilim. *Sen* ne düşünüyorsun?" diyesordum.

"Bilmiyorum. Sen buraya gelip beni anlamayaçalışana kadar bunu hiç düşünmedim."

"Hiç gelmemiş olmamı ister miydin?"

Cevap vermedi.

Onun yerine gözlerini benden kaçırarak sırtını beton çıkıntıya dayadı. Başını yıldızlara bakacak kadar geriye yatırdı. "Neden burada olduğumu öğrenmektenkorkuyorum. Bu yüzden cevapları ya da benim gibileriaramak için bu mülkten hiç ayrılmadım. Çünkü ya sen haklıysan? Ya yaşamla ölüm arasında sıkışıp kalmışsam?" Gözleri tekrar gözlerimi aradıama bu sefer göz göze geldiğimizde korkmuş görünüyordu. "Ya cevapları bulursam ve o zaman sona ererse?"

"Ve o zaman *ne* sona ererse?"

"Bu. *Ben*. Ya bu varoluştan ayrılmanın bir yolunu bulursam, ondan sonra da hiç bir şeyin olmadığını keşfedersem? Ya sadece... yok olursam? Ebedıyen?"

"Bu seni üzer mi?" diye sordum. "Sefil bir varoluşmuş gibi konuşuyorsun."

Bana uzun uzun baktı. Sonra, "Eskiden öyleydi," dedi. Bunu söyler söylemez suyun altına dalıverdi.

Tepkisi beklediğimden ağır olmuştu.

Yeniden su yüzeyine çıktığında bana daha yakındı. Merakla omzuma baktı, uzanıp dokundu. Parmağını altı ay önce aldığım yara izinin üstünden geçirdi. "Vurulduğun yer burası mı?"

"Evet." Garip gelmişti –yarama dokunması. Layla hiç dokunmamıştı. Bir kez bile. Ne zaman sevişsek, ellerini kasten etrafında, yakınında gezdiriyor ama dokunmuyordu. Hep kötü anıları mı hatırlatıyor yoksa dokunursa canının acıyacağından mı korkuyordi yemerakediyordum.

"Kim vurdu seni?"

"Sable. Layla'yı da vuran kız." Elini kaldırıp Layla'nın başındaki yara izine götürdüm. "Bunu hissediyor musun?" Willow, Layla'nın yara izine parmak uçlarıyla dokundu, parmaklarını ileri geri üzerinde gezdirdi. Sonra elini tekrar omzuma götürüp parmağını yaramın üzerinde gezdirdi.

"Seninki iyileşmiş gibi. Onunki öyle değil."

"Layla yara izini çok kurcalıyor," dedim.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Aklında olan sensin. Sen söyle."

Bir süre bana baktı, Layla'nın anılarını araştırdığını düşündüm. Layla'nın ne hatırladığını sormak istiyordum ama onun izni olmadan Willow'u zihnine girmek için kullanmak istemiyordum. Layla'nın bedeniyle yaptıklarımız yeterince yanlıştı.

Willow uç tarafa geri yüzerek yaslandı. Çenesini kollarına dayayıp arka bahçeye baktı. Onun yanına yüzüp aynı şeyi yaptım. Onu izliyordum ama bana bakmadı. Layla'nın aklında ne gördüğünü –ya da bir şey görüp görmediğini–

bilmıyordum ama ses sizliği içimde bir huzursuzluk uyandırmıştı.

Yanağını koluna dayayıp bana baktı. "Layla sana bu havuzda âşıkolmuş.''

"Öylemi?"

Willow başını salladı ama hatırlarken bu baş sallamaya bir gülümseme ya da sevgi dolu bır bakış eşlik etmemişti. Sadece, "Evet," dıye fısıldayarak yüzünü benden başkatarafa çevirdi. Koluna diğeryanağınıdayayarak başkatarafa baktı. Etrafından yüzdüm, yüzündeki ifadeyı görmekistiyordum. Göz göze geldiğimizde gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sorun nedir?"

Güldü, utandı ve gözlerini sildi. "Sadece kafa karıştırıyor. Onun içindeyken onun duygularını yaşıyorum. Sanırım şu anda üz gün."

"Gözyaşlarının sana ait olmadığını nereden biliyor sun?"

Willow bana sert bir ifadeyle baktı. "Sanırım bilmiyorum." Suya daldı, tekrar suyun üstüne çıktığındasuyla bir likte gözyaşlarınısildi.

Kendimi çelişkili hıssediyordum.

Willow, Layla'nın bedenindeydi ve şu anda üzgün olan Layla'ysa onuteselli etmek istiyordum. Onu kendime çekmek, öperek üzüntüsünü dindirmek istiyordum.

Ama Layla değildi, bu yüzden onuteselli etme isteği ve bunu yapamayacağını bilmek kendimi bomboş hissettiriyordu. Bıraz özlemduymak gibiydi ve bu duygu hoşuma gıtmiyordu. Tüm bunlar yüzüme gözüme bulaşmaya başlıyordu.

"İçeriye dönmeliyız," dedim. "Kullanıldığını fark etmesin diye mayosunu uyumadan önce yıkayıp kurutmam gerekecek."

Willow henüz yüzmeyı bırakmaya hazır değilmiş gibi görünse de ka bul etti. Havuzun kenarına yüzerek sudan

çıktı. Bir havlu alıp sarındı, arkası bana dönüktü. Eve doğru yürürken onu takip edip etmediğimi hiç kontrol etmedi. Hâlâ havuzun ortasındaydım, kapının kapanmasını ve içeride gözden kaybolmasını izledim.

Derin bir nefes alıp havuzun dibine daldım, artık tutamayana kadar nefesimi tuttum.

###

Yatak odasına döndüğümde Willow'un üstünde benim tişörtüm vardı, ama bu sefer şort yoktu. Oda kapısını kapatırken bir an gözlerim uyluklarına takıldı.

"Şortunu aldığım çekmeceye geri koydum," dedi Willow. "Uyurken üstünde olmayan bir şey için kendisini sorgulamasını istemiyorum."

"Tamam," dedim. "Mayo nerede?"

Banyo kapısını işaret etti. "Duş kapısına astım."

Banyoya yürüdüm ama içeri girmeden önce durdum. Willow'un Layla'nın bedeninden çıkmaya hazır olduğundan emin değildim. "Ben duş alırken televizyon seyretmek ister misin?"

Başını evet anlamında sallayınca uzaktan kumandayı alıp yatak odası televizyonunu açtım. Kumandayı yatağa atıp banyoya girdim.

Uzun uzun duş aldım –Willow'dan kaçmaya çalıştığım için değil kafamı boşaltmak için zamana ihtiyacım vardı. Bütün bunlar yanlış geliyordu ama bir hayaletle nasıl düzgün etkileşime girilirdi ki? Yaptığımın ahlaken yanlış olup olmadığını söyleyebilecek bir el kitabı ya da birileri yoktu.

Kime sorabilirdim? Psikiyatrist şizofren olduğumu söylerdi. Doktor beni psikiyatriste gönderirdi. Annem tüm bunların yaşadığım şeylerin stresinden başıma geldiğini söyleyerek eve dönmem için yalvarırdı.

Layla uyurken neler olduğunu bilse muhtemelen beni terk ederdi. Kim etmezdi ki? Eğer bana hayatındaki boşluğu doldurmak için farklı bir boyuttan bir ruhun vücudumda yaşamasına izin verdiğini söyleseydi, onu bir yere kapatır, sonra da arkama bakmadan kaçardım.

Bu konuda konuşabileceğim tek kişi bile yoktu.

Ama bu aynı zamanda bana yaptığımın yanlış olduğunu söyleyecek kimsenin olmadığı anlamına da geliyordu.

Artık saat gece yarısını geçmişti ve sadece bir mayo için çamaşır makinesinin programı bitene kadar uyanık kalmak istemiyordum, bu yüzden lavaboda yıkayıp çamaşır odasına inerek kurutma makinesine attım. Aşağıdayken mikrodalgada bir torba mısır patlattım.

Ona götürdüğümde Willow battaniyeyle yarı örtülü, yanında bir bardak daha suyla yatakta oturuyordu. Patlamış mısırı görünce çok sevinmişti. Oturuşunu dikleştirdi ve ben daha yatağa oturmadan kâseyi elimden kapıvermişti.

"Ne izliyorsun?" diye sordum.

Üç parçayı ağzına tıkıştırdı. "*Hayalet.*" Kuşkuyla bakmam onu güldürdü. "Biliyorum. Ben *Hayalet* filmi seyreden bir hayaletim. İronik."

"Hiç izlememiştim."

Gözleri irileşti. "Nasıl oldu da bu filmi hiç izlemedin?"

Omuz silkerek bir avuç patlamış mısır aldım. "Ben doğmadan önce vizyona girmiş." Sözlerim bunun bir ipucu olup olmadığını merak etmeme yol açmıştı. Eğer Willow bu filmi daha önce görmüşse ne zamandır bu evde, etrafta kimse yokken film izliyordu? "Sence kaç yaşındasın?"

"Sana bilmediğimi söylemiştim. Neden?"

"Genç görünüyorsun. Konuşma şeklin. Bilgisayar kullanmayı bilmen. Ama kalkıp otuz yıl önceki bir filmi izlememiş olmam çılgınlıkmış gibi davranıyorsun."

Willow güldü. "Bunun bir ipucu olduğunu sanmıyorum. Bu film bir geçiş töreni gibi, dünya üzerindeki hemen

hemen herkes izlemiştir. Sen hariç herkes. Şaka gibi, ben bile izledim ve ben var olmaktan çok uzağım değilim."

"Bunu söyleyip durma."

"Neyi?"

"Var olmadığını. Bunu tanıştığımızdan beri en az üç kere söyledin."

"Bana *ölü* demenden daha kötü değil." Ağzına biraz daha patlamış mısır tıkıştırdı, arkasına yaslanarak yeniden filme odaklandı. Biraz onu izledim ama durumumuz fazlasıyla ironikti.

"Bu çok tuhaf," dedim.

"Film mi? Yoksa bir hayaletle *Hayalet* adında bir film izlemek mi?"

"Hepsi."

Onaylamayarak bana baktı. "Ne daha da garip olurdu biliyor musun?"

"Ne?"

"Başka bir hayalet ortaya çıkarsa," dedi sırıtarak. "O zaman başkasının bedeninde *Hayalet* filmi izleyen hayaleti izleyen bir hayalet olurdu."

Bir an onu inceledim, sonra birkaç patlamış mısır alıp yüzüne attım. "Çok garipsin."

Tişörtünün her tarafında, saçlarında patlamış mısır taneleri vardı. Üzerinden bir mısır alıp yedi. Arkama yaslanıp televizyona baktım çünkü ona bakmak içimde bir şeyleri kıpırdatmaya başlıyordu. Normalde Layla komik bulduğum bir şey söylediğinde güler, sonra da onu öperdim.

Vücudunu kullanırken Willow'un Layla olmadığını unuttuğum anlar oluyordu.

Ona Layla'ya verdiğim şekilde tepki veremezdim. İçgüdüsel olarak elini tutmak ya da öpmek istiyordum. Ama sonra âşık olduğum kız olmadığını hatırlıyordum ve bu kafamı karıştırıyordu.

Belki de kendimi böyle durumlara sokmamalıydım. Yatak odamızdaki yatakta oturduğum tanıdık durumlara... Bu herşeyi tehlikeli bir şekilde bulanıklaştırıyordu.

Willow'u filmi bitirmesi için bırakarak aşağı inip kurutmamakinesini kontrol ettim. Mayo kurumak üzereydi, bu yüzden beş dakikaya ayarlayıpmutfağa gittim. Masaya oturup bilgisayarımı açtım, doğruca paranormal foruma girdim. Willow'unneden burada olduğuna cevap vere bilecek başka bir şey söyleyenolmuş mu diye merak ediyordum.

Aslında grubu bir hayaletle konuştuğumdan hiç ha berdar etmemiştim. Onları kesinlikle Laylaaracılığıylailetişim kurduğumdan ha berdaretmemiştim. Bu iki konuparanormal bir forumiçin bile fazlasıyla inanılmaz görünüyordu.

Ekranımınsağ üst köşesinde bir bildirim gördüm. Özel mesajı açtım, forum üyesi İfşaA.Ş.'den okunmamış bir mesajım vardı. Üzerine tıkladım.

Hayaletinle hiç iletişim kurdun mu?

Mesajına cevap vermedim. Bu noktada kimsenin bana inanacağından emin değildım. Sil tuşuna bastım, gelenkutum tekrar boş kalsa da o sırada bir bildirim aldım ve ekranımınsol köşesinde birkutu belirdi. Aynı kullanıcıadından geliyordu.

Bir güncelleme bekliyordum. Gönderin ilgimi çekti.

Mesaj canlıydı, az önce bir sohbet kutusunda gönderilmişti. Küçültmek için faremi çarpının üzerine götürdüm ama küçültmedim. Bu forumda isimsizdim, o hâlde bu adamla konuşmanın ne zararı olacaktı ki? Yazmaya başladım:

Artık kuşku duymuyorum diyelim.

Gönder tuşuna bastım ve hemen bir şeyler yazdığını gördüm. Bir sonraki mesajı gelene kadar sohbet kutusunu izledim.

Yani iletişim kurdun mu?

Evet.

Hâlâ o evde misin? Yoksa oradan ayrıldın mı?

Hâlâ buradayım.

Kalmaya karar vermenin bir sebebi var mı? Çoğu kişi senin durumunda olsa giderdi.

Tehlikeli biri gibi görünmüyor.

Umarım. Genellikle değillerdir.

Bir an yazdıklarına baktım. Bu kişi benimle konuşurken hiç tereddüt etmemişti. Bu her kimse benim gibi bir deneyim yaşamış olabilir miydi? Başka bir soru yazdım:

Hayatına dair hiçbir anısı yok. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Yardım istediğinden bile emin değilim...

Hayaletlerin belirli anıları muhafaza etme kapasitesi yoktur. Sadece duyguları muhafaza ederler, yani bu olağandışı değil. Ancak cevaplara olan isteksizliği, onun oldukça yeni bir ruh olabileceğinin göstergesi olabilir. Bir süre sonra etkisini gösterir. Genellikle etrafta ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar yollarına devam etmeye hazırlardır Dünya onlar için pek eğlenceli bir yer değil.

Yanıtı tekrar okudum, bu kişinin neden bahsettiğini bildiğine inanmak istiyordum ama burası internetti. Muhtemelen konuşmanın diğer ucundaki kişi benim saflığıma gülüyordu.

Hayaletin cevapları bulması nayardım etmek isteri m. Yaptığı m iş bu.

Cevap yazmaya yeltendim ama parmaklarım klavyede hareketsiz duruyordu. Bu kişi, hayaletin nerede olduğu veya benimle nasıl iletişimkurduğu gıbikişisel bil gıleri vermeme gerek kalmadan nasıl yardımcı olabılirdi? Tamamen yabancı birine kim olduğumu söyleyemezdim. Dersimi almış, mahremıyetin kıymetli ve kırılgan bir şey olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Kurutma makinesinden gelen uyarı sesiyle tüm vücudum sarsıldı. Çabucak bilgisayarımı kapattım, gidıp Layla'nın mayosunu aldım ve tekrar yukarı çıktım.

Filminsonunda isimler geçerken Willow gözleriyaşlarla dolu televizyonabakıyordu. Arkamdan kapıyı kapatırken gözlerini televizyondanayırmadı bile. Layla'nın mayosunu şifonyere geri koyduktan sonraboş patlamışmısır kâsesini Willow'unelindenaldım. Sonunda gözleriniayırdı, kâseyi komodine koyarken gözleriyle beni takip etti. "Ne korkunçbir son," diye mırıldandı. "Sonunun ne kadar kötü olduğunu hep unutuyorum."

"Nasıl bitiyor?"

"Çıkışı buluyor ve cennete gidiyor," dedidudakbükerek.

Güldüm, bununneden kötübır son olduğunuanlamamıştım. "Eğer cennetvarsa hayaletin bunu istemesi gerekmez mi?"

Öfkeyle kolunu televizyona doğru salladı. "Peki ya Molly? Artık yalnız. Kocasının ebediyette gününü gün ettiğını bilirken hayatının gerikalanındayine çalışmak, faturaları ödemek ve... *yaşamak* zorunda."

Yaşamayı sanki çok kötü bir şeymiş gibi söylemişti. Yatağa oturdum. "Doğru anladığımdan emin olmalıyım. Sen insaniçinmi üzülüyorsun? Hayaletiçin değilmi?"

"*Tabii ki* insana üzülüyorum. Vay be, *ne harika bir son*, hayaletdahada ruhanibir hayaletoldu," dedi alaycı bir ifadeyle. "Boş versene, filmin başından beri öldüğünü biliyorduk.

Ama bu *karısını* ne durumda bırakıyor? Kocasının öldüğüne dair kanıt edindi, sonra öldüğüne dair *daha da* fazla kanıt edindi. Bunun neresi romantik? Kadın *iki kez* yas tutmak zorunda kaldı! Bu şimdiye kadar izlediğim en kötü filmdi."

"Daha önce izlediğini sanıyordum."

"İzledim ama kırılabilecek bir kalbi ve akacak gözyaşları olan bir bedenin içinde değilken. Daha önce seyrettiğimde tüm bunları hissetmemiştim. Bu *berbat* bir şey." Kendini yatağa bırakıp Layla'nın yastığına sarıldı. "Bu duyguların hiçbirinden hoşlanmıyorum."

Kumandayı televizyona doğrultup tuşuna bastım. Oda karanlık oldu. Kumandayı komodine koyup yatağa uzandım ve örtüyü üzerime çektim. Willow yüzünü bana çevirip ellerini yanağının altında kıvırdı. "Patrick Swayze öldü, değil mi? Gerçek hayatta?"

"Evet."

"Sence artık gerçek bir hayalet mi olmuştur? Sence o da benim gibi olabilir mi?"

"Belki. Ama sen buradan hiç ayrılmadın, dışarıda ne olduğunu nereden bilebilirsin? Ya da dışarıda başka *kimin* olduğunu?"

Sırıttı. "Patrick Swayze için bu mülkten ayrılırdım."

"Belki de yapman gereken budur. Gitmek. Seyahat etmek. Gidip senin gibi başkalarının olup olmadığını görmek."

"Ama burada kalmam gerekiyormuş gibi geliyor."

"Neden?"

Omuz silkti. "Sadece her zaman böyle hissediyordum. Kuşkusuz bu ıssız yerdeki bilinmeyen evde olmamın bir sebebi var."

"Belki de eskiden burada yaşadın. Belki burada öldün."

Bunu biraz düşündü. "Ama burası yuvammış gibi gelmiyor. Sanırım hiçbir yer de hissettiremez gerçi."

"Ya nereli olduğunu öğrenmenin bir yolu olsaydı? Kim olduğunu? Bunu yapar mıydın?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Dedektif tutmak gibi birşey mi?"

"Öyle bir şey. Birinitanıyor olabilirim."

Güldü. "Birini mı *tanıyorsun*?" Bu çok imkânsızmış gibi gözlerini devirdi. Ama doğrusu artık bana da pek mümkün gelmiyordu. Ağzını örterek esnedi. "Layla gerçekten yorgun. Yarın uyandığında akşamdan kalma olacak."

"Yarın gece görüşecek miyiz? Cevapları bulmana nasıl yardımcı olabileceğimi birazdaha konuşmak istiyorum."

Willow başının altındaki yastığı düzeltti. "Aslında yardım istemiyorum Leeds. Bukonuyu her açtığındabana Dr. Kevorkian* duygusu veriyorsun."

Güldüm, şaşırmıştım. "Ne?"

"Ben *sana* varlığından uzaklaşman gerektiğini söylesem sen ne hissederdin? Bu beni intihara teşviketmek gibi bir şey."

Vay canına.

Sırtüstü dönüp ellerimi göğsümde kenetledim. "Senin bakış açından düşünmemiştim. Konuyu durmadan gündeme getirdiğim içinözür dilerim."

"Sorun değil," dedi. "Ve günün birinde yanıtları aramaya karşı değilim. Sadece benüz bu adımı atacak kadar cesur olduğumu düşünmüyorum. Şimdilik sadece seninle takılabileceğim son haftanın tadını çıkarmak istiyorum."

Ona bakmadım ama bana baktığını hissedebiliyordum. *Benimle takılmaktan keyif alıyordu.* Söylemesi uygunsuz değildi ama içimden bu sözlereverdiğim tepki uygunsuz olabilirdi.

Ona cevap vermedim. Kendimi en suçlu hissettiğim zamanlar aramızdaki sessizlik anlarıydı.

Sessizlik tüm hataların gerçekleştiği zamandı.

Dönüp gözlerimi kapattım. "İyi geceler Willow."

* Dr. Kevorkian: Murad Jacob Kevorkian, Ermeni asıllı Amerikalı patolog, ressam, besteci, enstrümanist, ötanazi savunucusu ve uygulayıcısı. (ç.n.)

Görüşme

Adam kayıt cihazını durdurdu.

Bu konuşmanın gidişatından huzursuzluk duyarak başımı arkaya yatırdım. Ona karşı dürüst olmak istiyordum ama ortaya çıkacak hakikat beni pek iyi biri gibi göstermiyordu.

Bu gece söyleyeceğim başka hiçbir şey beni iyi gösteremezdi.

"Kullanabileceğim bir tuvaletin var mı?" diye sordu adam.

Koridoru işaret ettim. "Sağdaki üçüncü kapı."

Kalkıp odadan çıktı. Gidip Layla'yı kontrol edecektim ama üst kat nihayet sessizleşmişti. Bir süre böyle devam edeceğini umuyordum. Willow'un odada bizimle birlikte olup olmadığını anlamak için dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Burada mısın?" diye sordum.

Bilgisayarı yanımdaki boş sandalyeye koydum ve hemen bir yanıt yazdı.

Evet.

"Ne düşünüyorsun?"

Tüm konuşma boyunca burada değildim çünkü Layla'nın uykuya dalmasını istedim, bu yüzden ona ne söylediğini ya da adamın ne önerdiğini bilmiyorum.

"Ona hemen hemen her şeyi anlattım ama şu ana kadar tek yaptığı dinlemek oldu."

Hemen hemen her şeyi mi? Neyi eksik bıraktın?

Başımı çevirip kollarımın üzerine kapandım. "Ona Layla'yla vurulduğumuz gece olanları anlatmadım."

Leeds...

"Biliyorum. Bu konuya geleceğim. Ben sadece..."

Adamodayageri dönünce ağzımı kapatıp cümlemi bitirmedim. Masaya otururken dikkatle bana baktı. "Demin Willow'la mı konuşuyordun?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Nasıl?"

"Dizüstü bilgisayarımdan. Onunla sesli olarak konuşuyorum, Willow bilgisayarı kullanarak cevap veriyor."

Adam düşünceli düşünceli bana baktı. "Büyüleyici," dedi.

Bilgisayarı ona doğru çevirdim. "Bunu yaparken onu izlemek ister misin?"

Başını ikiyana salladı. "Görmeme gerekyok. Sanainanıyorum." Öne eğilip kayıt cihazının tuşuna bastı. "Peki, ertesi sabah ne oldu?"

On Üçüncü Bölüm

Yumurta kokusuyla uyandım. Döndüğümde Layla yatakta değildi. Yastığının yanında bir patlamış mısır tanesi vardı, çabucak alıp banyoya götürdüm ve çöp kutusuna attım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra aşağıya indim, ne bekleyeceğimden pek emin değildim. Layla artık pek yemek yapmıyordu ama yemek yapan *birisi* vardı.

Mutfağa girdim, üstünde dün gece yatağa girdiğimizde Willow'un üstündeki tişört vardı ama hâlâ Willow olup olmadığından emin değildim.

İlk defa kimin kim olduğunu anlayamamıştım. Willow, Layla olarak mı uyanmıştı?

Kapıdan sessizce onu izledim. *Willow beni kandırmak için Layla gibi davranır mıydı?*

Bunu aklıma bile getirdiğim için hemen kendimi kötü hissettim. Willow, Layla'yı koruyordu. Dün gece şarap kadehini elimden düşürmüştü. Onu tanıdığım için şimdi aldatıcı bir şey yapacağından kuşkum vardı.

Ocaktan başını kaldırdı, onunla göz göze gelir gelmez Layla olduğunu hemen anladım. Uykudan mahmurlaşmış sesiyle, "Günaydın," diye mırıldandı. Göz kapakları hafifçe kapanıyordu. Yorgun görünüyordu. Akşamdan kalmaydı.

Yanına gidip yanağından öptüm. "Günaydın." Tavaya baktım, bir çatalla çırpılmış yumurtaları karıştırıyordu.

"Biraz ister misin?" diye sordu. "Yumurtanın akşamdan kalanlara yardımcı olduğunu okumuştum."

"Hayır, böyle iyiyim." Kendime bir fincan kahve hazırlayıp tezgâha yaslanarak Layla'yı izledim. Dün geceyle alakalı bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum.

"Kaçtakalktın?" diyesordum.

"Beşte. Tekrar uyuyamadım. Berbat bir şekilde akşamdan kalmayım." Arkasına dönerek, "Tuhaf bir şey bilmek istermisin?" dedi.

"Ne?"

"Uyandığımda dişime patlamış mısır parçası sıkışmıştı."

Söyledıkleriyle sırtım kasıldı. Başımı başka tarafa çevırip kahveme krema koydum. "Evet, dün gece yatakta film ızledik. Epey sarhoştun."

Layla güldü ama acı bir gülüştü. Arkamı döndüğümde alnına dokunuyordu. Yüzünü buruşturarak, "Vay be. Bunu hiç hatırlamıyorum," dedi.

Birparça kızarmış ekmek üzerine birdoluyumurtakoyarak yemek ıçın masaya oturdu. Gözlerıne bakmaktan kendimi alamadım. Gözbebekleri koyuve genişti --gözlerinin yeşilini iki sıyahbilye kaplamış gıbiydı.

Çatalla yumurtasından ve kızarmuş ekmeğinden bir lokma aldı, sonra çiğnerken çatalını tekrar tekrar masaya vurdu. Garip bır şekildeiçkının etkisiepey bastırılmışasabi bir enerjiyle birleşmış gıbi, dizlerini bır aşağı bir yukarı sallıyordu.

"Bugün ne kadarkahve içtin?"

Lokmasını yutup peçeteyle ağzını sildi. "Şimdiden dört fincan. İçkı sersemliğine faydası olurdiye düşündüm."

Bu davranışını açıklıyordu. Yeniden Willow olabileceğini düşünmeye başlamıştım ama değildi. Layla gibi yemek yiyordu. Hep çatalla, küçük lokmalarla. Willow şimdiye dek tabaktakileri silipsüpürmüşolurdu.

"Belki bugün dinlenmelisın," diye önerdim. "Havuzda bır gün daha geçirebilirsin."

Mutfak penceresını işaret etti. "Yapamam –fırtınalı olacak gibi."

Pencereye gidip perdeyi kenara çektim. Tüm gökyüzü inişli çıkışlı masmavi tepelere benziyordu. Telefonumdan hava durumu uygulamasını açtım, önümüzdeki iki gün yağmur beklendiğini söylüyordu. Tekrar Layla'ya baktım. Kızarmış ekmeğiyle yumurtasının sadece yarısını yemişti ama tabağını şimdiden itip uzaklaştırmış, telefonunu kurcalıyordu. "O hâlde bugün ne yapmak istersin?" diye sordum.

"Gerçekten yeni bir sosyal medya içeriğine ihtiyacın var," dedi. "Uçaktaki fotoğrafından beri hiçbir şey paylaşmadık. Yağmurda seksi fotoğraflarını çekebilirim. Bu gerçekten harika bir albüm kapağı olabilir."

Aslında kulağa kâbus gibi geliyordu. Layla yüzümden fotoğraflara poz verecek havada olmadığımı görebiliyordu.

"İşi düşünmek istemediğini biliyorum ama bu ev çok büyük. Fotoğraflar için çok fazla potansiyel arka plan var. Bana kamerayla iki saat ver, sonra seni çarşambaya kadar bu konuda rahat bırakayım."

"Neden çarşamba?"

"O gün gidiyoruz."

Sesi narindi ama bu sözler istemeden kesin ve sert çıkmıştı. Sadece birkaç gün içinde Willow'u burada yalnız bırakacaktık. Willow yanıtları bulmaya hazır olana kadar gitmek istemiyordum çünkü nedense o cevaplara gerek duyuyordum. Bu evde olup bitenlere bir şekilde anlam kazandıramazsan gerçek dünyada hayatıma devam edebileceğimi sanmıyordum.

Layla'nın karşısına oturdum. "Biraz daha kalmaya ne dersin?"

Hafifçe omuzları düştü. "Cidden mi?"

"Evet. Bir sürü şarkı hazırlıyorum. Biraz daha zamanım olursa muhtemelen albümü burada bitirebilirim."

"Piyanoyu bir kez bile duymadım."

"Piyanoya gerek duymadım. Şarkı sözü yazıyordum," diye yalan söyledim.

İçini çekerek telefonu masaya bıraktı. "Kabalık etmek istemem ama burası çok sıkıcı Leeds. Dört duvar arasında keçileri kaçıracağım. Ve sıkıntı beni yoruyor. Kendimi her gün bitkin hissediyorum. Sanki tek yaptığım uyumak."

Yorgunluğun benim hatam olduğunu biliyordum ama yine de pes etmedim. "Bir anlaşmaya ne dersin?"

Kuşkuyla baktı. "Anlaşmaya bağlı."

"Bugün ne kadar fotoğraf çekmek istersen, nasıl poz vermemi istersen sana bunun için üç saat vereyim. Sen de bana albümüm üzerinde çalışmak için üç gün daha ver."

Bu anlaşmayla ilgilenmiş görünüyordu. "Sana yağmurda bile poz verdirebilir miyim?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

İçki mahmurluğunun içinde bir tebessüm göründü. "Anlaştık." Masanın üzerinden eğilip beni öptü. "Buna pişman olmayacaksın."

Yanılıyordu. Şimdiden pişman olmuştum. Geldiğimizden beri onun adına aldığım her karardan pişmandım.

Ama yine de... kendimi durdurmak için hiçbir şey yapmıyordum.

###

Layla dün gece *belki* dört saat uyumuştu. Bunu üç saatlik bir fotoğraf çekimi, içki sersemliği ve bugün yediği azıcık yemekle birleştirince üst kata çıkıp yığılmadan önce saat sekize kadar nasıl dayandı bilmiyordum.

Artık saat neredeyse on olmuştu ve Willow'dan hiç belirti yoktu. Burada olup olmadığını sormaya çalışmıştım ama cevap vermemişti. Hatta dizüstü bilgisayarla bile.

Son bir saatimi yeni şarkı sözleri üzerinde çalışarak geçirmiştim. Madem Layla'ya yalan söyleyecek, beni bu evde

tutan müzik diyecektim, en azından söz konusu müziği yaratmam gerekiyordu.

İki hafta kadar önce "Boş Yer Yok" adlı bir şarkı yazmaya başlamıştım, bu yüzden bu gece zamanımın çoğunu sözleri yeniden düzenleyerek geçirmiştim.

Dört saattir fırtına vardı. Hava tahminleri yağmuru üç güne çıkarmıştı ki bu beni endişelendiriyordu. Layla günlerini havuzda geçirdiğinde hâlinden memnun görünüyordu ama üç gün bu eve tıkılıp kalmak onu nasıl bir ruh hâline sokacaktı bilemiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Yerimden o kadar şiddetle sıçradım ki sandalyem iki metre geriye kaydı. Willow'un kapıda durduğunu görünce oflayarak göğsümü tuttum. Gök gürültüsü yüzünden merdivenlerden indiğini duymamıştım, beklenmedik gelişine verdiğim tepki onu güldürdü.

"Hayalet görmüş gibisin," dedi göz kırparak. Doğruca buzdolabına yürüdü. "Cidden, Leeds. Kız arkadaşında yeme bozukluğu var. Onun için endişeleniyorum." Daha önce pişirdiğim akşam yemeğinden kalan yemeklerden bir tabak aldı. Tabağına fırında patates ve Sezar salatası doldurdu. Layla sadece salata yemişti, bu yüzden fırında patatesi Willow için saklamıştım.

Önce belgemi, sonra da bilgisayarımı kapattım. Willow tabağı mikrodalga fırına koyduktan sonra bana döndü. "Bugün olanlar neydi? Foroğraflar değişik anlamsız o pozlar?"

Bugün Layla bana zorla poz verdirirken Willow'un nerede olduğunu düşünmüştüm. Bizi izleyip izlemediğini merak etmiştim. İzlemediğini umuyordum.

"Hiç." Layla'yla yaptığım anlaşmadan bahsetmek, özellikle de Layla her gömleksiz fotoğrafımı paylaştığında müziğimin iki katı kadar indirilmesinin verdiği utançtan söz etmek istemiyordum.

"Model falan mısın sen?" Willow'un sesi şakacıydı ama yine de bu konuda konuşmak istemiyordum. Sırf ona açıklama yapmak zorunda kalmamak için Layla'nın düşüncelerine dalmasını tercih ederdim.

"Hani var ya... sosyal medya."

"Sosyal medyanın ne olduğunu biliyorum," dedi Willow.

"Elbette biliyorsun. Her neyse. Layla oradan para kazanmak için uğraşıyor."

"Yani fenomen misin sen?"

Şaşkın şaşkın arkama yaslandım. "Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun sen?"

"Televizyon izliyorum. Bir sürü şey biliyorum. Ünlü müsün?"

"Hayır."

"Amaolmak mı istiyorsun?" Mikrodalga zamanlayıcısı kapandı. Willow tabağını alıp masayagitti.

"Layla müzik kariyerimin sıçrama yapmasını umuyor, ben de ona ayak uyduruyorum. Ona ilgileneceği bir şey veriyorum."

"Peki ya bakbysa? Yaünlü olursan?" dedi Willow.

"Ben de bundan korkuyorum."

Lokmasını aldıktan sonra çatalını havada salladı. "Burada kalmayı böyle mi karşılıyorsunuz? Sosyal medyadan gelen parayla mı?"

"Hayır. Sadece üç şarkım çıktı. Ama param var. Miras."

Bu konuda bir yorum yapmasını bekliyordum ama Willow bir an merakla bana bakıp. "Kendi hâline mi bırakıyorsun, yoksa müzik kariyerinin başarılı olmasını gerçekten mi istemiyorsun?"

"Kararsızım. Müzik yapmayı, insanların dinlemesini seviyorum ama beraberinde gelen her şeye uygun olup olmadığımı bilmiyorum."

"Görünüşüniyi."

"Kesinlikle fiziğim nedeniyleünlü olmak istemiyorum."

"Peki ya sandığınkadar yetenekli değilsen? Ya takipçilerin olmasının tek nedeni seksiolmansa?"

Dobralığına güldüm. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Daha önce aynada görmüşsündür." Telefonumu işaret etti. "Şarkılarından birinidinlemek istiyorum. Tanıştığınız gece piyanoda Layla'ya çaldığın parçayı çal. Sanırım adı "Bıraktım".

"Layla'nın anılarına bakmadığını sanıyordum."

"Yapmamaya çalışıyorum. Ama bu anıdan sakınmak zor. Zihninin tam merkezinde."

Layla'nın bu anıyı tercihetmesi hoşuma gitmişti. Benim de favorilerimden biriydi.

Müzik uygulamasını açıp Willow'a şarkıyı çalmakiçin tuşa bastım. Ama sonra müziğimi dinlediğini görmezden gelmek için bilgisayarımı açıpona odaklandım.

Kendi müziğimi dinlemekten nefret ediyordum. Willow üç şarkının her birini dikkatle dinlerken ben e-postalarla meşgul olmaya çalıştım. Hepsi bitince telefonumu masanın üzerinden bana geri ittirdi.

"Sesin akılda yer ediyor," dedi.

"Bir hayalete göre iyi mi, kötü müyer ediyor?"

Sırıttı. "Sanırım ikisi deolabilir." Keyfi yerindeydi. Hemen hemen her zaman keyifli oluyordu, hatta kız arkadaşıma az kalsın ilaç vereceğim ya da neden burada olduğunu öğrensindiye sürekliısrar ettiğim için banakızdığında bile. Kendinikülçe gibi ağır hisseden Layla'dan rüzgâr gibiesen Willow'a geçmekkamçı darbesi gibiydi.

"Layla'nın içindeyken kaygısını hissedebiliyor musun?" diye sordum.

"Şu anda hissetmiyorum. Muhtemelen tetikte olmadığı içindir –endişeleneceği bir şey yok."

"Ama sevgisini hissedebiliyorsun. Ve üzüntüsünü. Daha önce öyle demiştin."

Willow başını salladı. "Belki sana karşı olan duyguları kaygısından daha güçlüdür. Sana karşı çok şey hissediyor."

Bunu bilmek güzeldi. "Ona evlenme teklif edeceğimi düşünüyor mu?"

"Edecek misin?"

"Muhtemelen."

Willow bir yudum su içip yuttu. Bir an düşünceli düşünceli tabağına baktı, Layla'nın duygularını ayrıştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Evlenme teklif edeceğini *umuyor* ama bu kadar yakında beklediğini sanmıyorum."

"Nasıl bir yüzük istiyor?"

"Farkeder mi? Çoktan satınalmadın mı? Aptal gibi üst katta ayakkabının içinde saklıyorsun." *Nişan yüzüğünü biliyor muydu?* "Kızlar tazı gibi böyle şeylerin kokusunu alırlar. Daha iyi saklamazsan yüzüğü bulacaktır."

"Yani yüzüğü gördün mü? Sence beğenir mi?"

Willow gülümsedi. "Plastik bile olsa ona vereceğin her yüzüğü beğeneceğini hissediyorum. Seni daha fazla seviyor..." Cümlesini bitirmeden sesi kesilmişti.

"Neyden daha fazla?"

Willow başını ikiyana salladı, birden bakışları ciddileşmişti. "Boş ver. Onun düşüncelerini seninle paylaşmamalıyım. Yanlış geliyor."

Willow yemeğini bitirdi ama tavrındaki ani değişikliğin nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum. *Ne söylemek üzereydi?*

Masayı toparlayıp mutfağın girişine yürüdü. Omzunun üzerinden bana baktı. "Gel de bana bir şarkı çal Leeds."

Tereddüt ettim çünkü isteyip istemediğimi bilmiyordum. Büyük Oda'da Layla'ya şarkı çalmanın hatırasını seviyordum. Bu hatırayı burada başka biriyle yaratmakistediğimden emin değildim. İhanetmiş gibi geliyordu.

Willow çoktan Büyük Oda'ya gitmişti. İçeride beni bekliyordu. Birkaç saniye duraksadım ama sonunda mutfaktan çıkıp koridordan geçtim.

Büyük Oda'nın kapısında duraksadığımda Willow kuyruklu piyanonun kapağını indiriyordu. Sonra üstüne tırmanmaya başladı. Piyanonun üzerine yüzüstü uzanıp kollarını uzattı. Şaşkınlıkla ona baktığımı gördü. Hafifçe gülümseyerek, "Sesi hissetmek istiyorum," dedi. "Bedenim olmadan hiçbir şeyi hissedemiyorum. Bu çok güzel."

Layla'yla bu odaya ilişkin hatıramı ne kadar korumak istesem de Willow için şarkı çalmamak aynı derecede bana kendimi kötü hissettiriyordu. Ne de olsa benim dışımdaki insanlarla iletişim kuramıyordu. Yalnızlık bu olsa gerekti.

İstemeye istemeye piyanonun taburesine oturdum. "Ne çalmamı istersin?"

"Daha önce bilgisayarında yazdığını çal."

"Bilgisayarımın başında yokken orada olmadığını sanıyordum. Seninle konuşmaya çalıştım."

Yanağını piyanodan kaldırdı. "Yazmayı bırakmanı istemedim, bu yüzden orada değilmişim gibi davrandım."

Nedense orada olabileceğini düşünmüş tüm. Bazen sanki odada yanımda olduğunu hissedebiliyordum ama bu ev de olduğunu bildiğim için mi yoksa hissettiğim gerçekten varlığı mıydı bilmiyordum.

Willow yanağını tekrar cilalı ahşaba dayamış sabırla bekliyordu.

Piyano tuşlarına baktım, şarkının nasıl başladığını hatırlamaya çalışıyordum. "Henüz şarkıyı bitirmedim."

"O zaman elinde ne varsa onu çal."

Tuşlara basmaya başladım, tekrar ona baktığımda gözlerini kapatmıştı. "Bunun adı 'Boş Yer Yok'," dedim usulca. Sonra onun için şarkı söyledim.

Zengin görünürkenkendimi fakir hissediyordum
Kapıyı açtılar ama çalmadım
Gözlerimi delipgeçerekattılartaşlar
Sırtımdaküçük kusurlar bıraktılar
Kraliyettik biz amatahtsız
Evgıbı değildikalemiz
Yankılandı "Seni seviyorum" nidaları
Gömüldü sözlerimizduvarlara
Gidemeyelim diye aldım anahtarını bu otelın
Düşündüm kizamanınandırırbeni
Başlangıççizgisinegeri götürseydim bizi
Asla geçemezdikbitiş çizgisini
Kızıla çalmaya bilir ellerim
Kanadığını hissediyor ama kal bim
Ruhumda neonbir ta bela asılıolsaydı
Boş Yer Yok yazardı
Ruhumdaneon bir ta bela asılı olsaydı
Boş Yer Yok yazardı

Yazdığım şarkıyı baştan aşağı çalıp bitirdiğimde başımı piyanonun tuşlarından kaldırıpbaktım. Willow'ungözleri hâlâ kapalıydı.

Piyanoya yaslanmış duruyordu, hissettiklerinin bitmesini istemiyormuş gibiydi. Üzgün görünüyordu... biraz pişman gıbıydi. Biz gidince bunu özleyip özlemeyeceğini merakettim. Gecelerikonuşacak kimseolmadan, onamüzik çalacak, zamanını geçireceği bir şeyler verecek kimse olmadan buradayapayalnız kalacak, sadece hiçliğiniçinde dolaşıp duracaktı.

Sonunda gözlerini açtı ama kıpırdamadı.

Göz göze gelince göğsümün sıkıştığını hissettim çünkü yine onu teselli etmekistiyordum. Ama bu dürtünün sebebi, Layla'yakarşı duygularımın belli belirsiz iziylekarıştığı için değildi –sadece *onu* teselli etmek istıyordum.

Willow.

"Bu kadar yalnız olduğun için çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Gülümsedi ama te bessümü hüzne boğulmuştu. "Bu şarkı sözlerini yazan sensin. Senden daha yalnız değilim."

Yavaş yavaş odayı kaplayan sessizlik bizi sımsıkı kavradı.

Ama bunu bozacak bir şey söylemedim. Sadece tadını çıkardım. Willow'un tadını çıkardım. Başka hiç kimse bunu yapamayacaktı ve buonun adına beni üzüyordu.

"Sana gerçekten âşık," dedi Willow.

Bununeden söyledi bilmiyordum. Tıpkı benim Layla'ya dokunmak ve onu öpmek istediğim gibi, bazen o da bana karşı Layla'nınduyduğu dokunma ve öpmedürtüsünü hissediyor muydu? Layla'nın içindeyken benim gibi onun da kafası karışıyor muydu?

"Vücudu bu gece gerçekten yorgun. Uyumasına izin vermeliyim." Willow piyanonun üzerinde doğrulup oturdu. "Yatağa geliyor musun?"

Gelmek istiyordum.

Işte tam da bu yüzden yapmamalıydım.

Boğazıma takılan evet sözcüğünü yuttum ve piyano tuşlarına baktım. Parmaklarımı tuşların üzerine koydum. "Sen git."

Bir an dikkatle bana baktı ama ona dönmedim. Şarkıyı tekrar çalmaya başlayınca odadan çıktı. Yukarı çıkıpyatak odasının kapısını kapattığını duyunca şarkıyıkestim. Başımı piyanoya eğdim.

Ne yapıyordum ben?

Ve neden durmak istemiyordum?

On Dördüncü Bölüm

Bu gün tüm dikkatımi Layla'ya vermeye kararlı olarak uyanmıştım. Belki de suçluluk duygusuydu. Tüm dikkatimi ona vermek zor değildi. Günün büyük kısmında yanımdaydı çünkü dışarıdaki hava bize yapacak pek bir şey bırakmamıştı.

Neredeyse gece yarısıolmuştu ve Layla hâlâ uyumamıştı.

Fırtına yüzünden olabilirdı. Gök gürültülü sağanak sırasında fırtınanın orta yerinde olma fikrinden hoşlanmıyordu ama ben hava durumundan gözümü ayırmıyordum. Hiçbir fırtına uyarısı yoktu... sadece bol miktarda şimşek ve yağmur. Ve evi her sarstığında onu tedirgin eden gök gürültüsü.

Normalde böyle bir havayı huzur verici bulurdum ama şu anda Layla'yı uyanık tuttuğuiçin rahatsızoluyordum.

Büyük Oda'da benimle kanepede uzanmış, sosyal medya paylaşımlarını karıştırıyordu. Ayakları kucağımdaydı. Altı ay önce başladığım kitabı –casus olduğunu iddia eden yarışma sunucusuyla ilgili olan– bitirmeye çalışıyordum ama gözlerim sadece ekranı inceliyordu. Okuduğumu bile anlamıyordum çünkü Willow'u düşünmekten kendimi alamıyordum. Layla bana bu evde birkaç gün daha vermeyikabul etmişti ama eninde sonunda gitmemiz gerekecekti.

O zamanda Willow yalnız kalacaktı.

Onu durup dururken ziyarete gelemezdim –burası kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi. Uçak seyahati, kiralık araba ve saatlerce araba kullanmak gerekiyordu. Yol tam bir gün sürüyordu.

Cevap bulmasına yardım etmek istiyorsam eninde sonunda bu evebir teklif vermem gerekecekti. Layla burada

yaşamak istemese bile evi bir başkasının satın alması hiç hoşuma gitmeyecekti. Burayı işletecek başka birini tutabilirdim –tekrar pansiyona çevirebilirdim, böylece Willow yalnızkalmazdı. Sürekli gelip giden yabancılardan birdöngü olurdu. Boş bir evde yalnız oturmaktansa bundandaha fazla keyif alabilirdi.

Ve burasının sahibi olursam, ara sıra gelmek içinbana bir bahane olurdu. Layla'yı kuşkulandırmadan Willow'u ziyaret ederdim.

Bu duygusal aldatma mı demekti?

Willow bir hayaletti. Layla'ylaaramıza girecekdeğildi.

Ama sanırım bir bakıma öyle olmuştu.

Willow'la bir aradayken ra hatediyorduk... Onunarkadaşlığını Layla'nınkine tercih etmeme sebep olacak kadar hem de Bununla gurur duymuyordum. Layla benim için çokşey ifade ediyordu amaönemli olan tek hayatın bu hayat olmadığı fikri beni büyülemişti –hatta *takıntı* hâline getirmiştim. Bunun beni bu hayatındaha da önemli olduğunu hissettireceği düşünülebilirdi, ancak kendimi esasolan dünyadan uzaklaşmış hissediyordum. Willow'undünyasınaçekiliyordum, belkide o benimkineçekiliyordu. Her iki şekilde de bir birimizin dünyasına ait değildik; ama şimdi dünyalarımızı birleştirmeninkolay bir yolunu bulduğumuza göre, etrafımdaki diğer hiçbirşey ilgimi çekmiyordu.

Bu, Layla'nın hatası değildi. Layla'nın yanlış yaptığı birşey yoktu. O tüm bunlarda kurbandı. Farkında olmasa da altı ay önce de şimdi de kur bandı. Layla'nıntek hatası bana âşık olmaktı.

Bu seyahatin onu iyileştireceğini düşünmüştüm. Bu evde Willow'un varlığını keşfetmeseydim belki işe yarayabilirdi. Ama şimdi Willow'un büyüsünün benimle hayatım arasında da ha da büyük bir uçurum yaratmasına izin vermekten başka bir şey yapmıyordum.

Ama Layla tüm bunlardan habersiz görünüyordu. Aramızın gayet iyi olduğunu düşünüyor olabilirdi. Ancak bunun tek nedeni, her detayı ve ben onun bakıcısı olmadan önce ilişkimizin ne kadar harika olduğunu hatırlamıyor olmasındandı.

Başka bir seçim yapacak değildim. Fakat onunla ilgilenmemin ardındaki sebep ister sevgi ister iyi niyet olsun, iyileşme süreci sadece iyileşen kişiye değil etrafındaki herkese zarar veriyordu.

"Ne okuyorsun?" diyesordu Layla.

Onaşöyle bir baktım, cep telefonunu göğsüne indirmişti. Başını yana eğmiş, saçları başınınaltındaki yastığayayılmıştı. Üstünde hemen hemen hiçbir şey yoktu - -göbeğini bile kapatmayan ipekli transparan bir üst ve buna uygun krem rengi bir külot. Telefonumu kanepenin koluna koyup Layla'nın ayak bileğini kavradım. Elimi yavaşça dizine doğru kaydırdım. "Hâlâ aynı kitabı bitirmeye çalışıyorum."

"Hangi kitap?"

"Suikastçı bircasus olduğunudüşünenyarışma sunucusuyla ilgiliolan."

Hafifçe başını iki yanasalladı. "Tanıdık gelmedi."

Tam "*Sana bundan bahsetmiştim,*" diyecektim ama bunun vurulmasından önceki son konuşmalarımızdan biri olduğunu hatırladım. Ne o günü ne de ondan sonraki haftayı hatırlamıyordu. O gün vurulmasına kadar geçen konuşmalarımızdan hiçbir şey hatırlamıyordu. Bazen onun için boşlukları dolduruyordum ama şu anda bu konuda konuşmak istemiyordum. Endişesini tetikleyecek bir şeyi gündeme getirirsem kendimi kötü hissedecektim.

"Alelade bir roman işte," dedim, kanepede kendimi ayarlayarak yanına uzandım. Bana sokulup boynuma bir öpücük kondurdu. Şampuanının kokusunu içime çektim. Tropikal –mango ve muz karışımı– bir kokuydu ve bana Kansas, Le banon dışındakiyerleri hatırlatıyordu. Layla muhtemelen burada olmaktansa heryerde olmayı tercih ederdi.

Bu evi satın alırsam ne düşünecekti?

Burayı almalı mıydım?

Yoksa çoktan aştığım sınırlar tırmanamayacağımız kadar yüksek bir duvar hâline gelmeden buradan toparlanıp gitmeli miydik?

###

"Leeds."

Layla'nın sesi uzaktan bir fısıltı gibi geliyordu, uykumdan sıyrılıp ona sessiz takip etmek isteyip istemediğimin mücadelesini verirken havada asılı kaldı.

"Leeds, uyan."

Birbirimize sokulmuşken elini yanağıma koymuştu. Hâlâ kanepedeydik. Willow'la uyanık geçirdiğim onca gece düşünüldüğünde uyuyakalmamız şaşırtıcı değildi. Ben de Layla kadar az uyuyordum.

Elimi ipek bluzunun arkasından içeri sokup avucumu teninde gezdirdim. Bunu yaptığımda elleriyle göğsüme öyle kuvvetle bastırdı ki kendini geriye itip yere düştü. Ani hareketini takip eden gürültüyle gözlerim kocaman açıldı. Kanepeden eğilerek ona baktım. Sırtüstü yatmış bana bakıyordu.

Bu, Willow'du. Layla değildi.

"Benim hatam," dedim yerden kalkmasına yardım etmek için çabalayarak. "Seni Layla sanmıştım."

Ayağa kalkıp üzerindekilere baktı –daha önce Layla'nın giydiği giysilere. Yada olmayan giysilere.

"Gidip üstünü değiştirsen iyi olur," derken sesim sert çıkmıştı. Boğazımı temizleyip mutfağa girdim, Willow merdivenlerden yukarı koşturdu.

İkimize kahve hazırladım çünkü Willow, Layla'nın içindeyken onun bitkinliğini hissediyordu. Ben de epey yorgundum. Geç olmuştu, ihtiyacım olan son şey kahveydi.

Bir de uyanık kalıp Layla olmayan biriyle sohbet etmek için bir bahane.. Ama Willow aşağı inip mutfağa girdiğinde onu görür görmez rahatladım ve bunun ne kadar yanlış olduğunu hemen unutuverdim.

Üstüne bir tişört giymiş, altına da Layla'nın pijamalarından birini geçirmişti. Başıyla kahveyi işaret etti. "İyi fikir."

Kaynaması bitince iki fincana kahve doldurup birini ona doğru uzattım. Tezgâhta yanımda duruyordu. Omuz omuza duruyorduk, ben kahveme krema koyarken Willow da fincanına şeker koyup karıştırdı.

"Eski Arap kültüründe bir kadının kocasını ancak kahvesini beğenmediği takdirde boşayabileceğini biliyor muydun?" diye sordu Willow.

Tezgâha yaslandım. "Doğru mu bu?"

Başını salladı, tezgâhta yanıma yaslanıp bana baktı. Fincanından yavaş yavaş yudumlayarak, "Büyük Oda'daki kitaplardan birinde okudum," dedi.

"Kaç kitap okudun?"

"Hepsini."

"Başka ne gibi bilinmeyen gerçekler öğrendin?"

Bardağını bıraktı, kendini tezgâhın üzerine çekti. "Dünyanın en pahalı kahvesi Endonezya'da yapılıyor. Bu kadar pahalı olmasının sebebi de bir kedinin bu çekirdekleri kahve yapmadan önce yiyip sindirmesi ve sonra da dışkılaması."

Böyle bir gerçek beklemiyordum. Kahveme bakıp yüzümü ekşittim. "Ne yapıyorlar? Kedi pisliğini eşeleyip sindirilmiş çekirdekleri mi çıkarıyorlar?"

Başını evet anlamında salladı.

"İnsanlar kedi pisliğinden yapılan kahveye *daha fazla* mı para ödüyor?"

Willow sırıttı. "Zengin insanlar tuhaftır. Bir gün sen de olabilirsin. Ultra lüks yatında kedi pisliği kahvesi içersin."

"Umarım asla olmaz."

İki elini de yanındaki tezgâha bastırdı. Biraz geriye yaslanıp bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. "Annen nasıl biri?"

Bu soru bende şok etkisi yapmıştı. "Annem mi?"

Başını salladı. "Bazen onunla telefonda konuştuğunu duyuyorum."

Gün içinde Willow'un Layla'nın bedeninde değilken nerede olduğunu merak ettiğim çok zaman oluyordu. Etrafta beni mi takip ediyordu? Bütün gün Büyük Oda'da mı takılıyordu? Hiç Layla'yı takip ettiği oluyor muydu?

"Annem iyi bir insandır. Bu konuda şanslıyım."

Willow yavaşça nefes aldı, sonra sallanan ayaklarına bakıp sallamayı bıraktı. "Ara sıra annem nasıl biriydi diye merak ediyorum."

Şu anda yaşadığı hayattan önce gerçek bir insan hayatı yaşamış olabileceğini ilk kez kabul ediyordu. Bu da bana fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettirmişti. Belki de geçmişini araştırmak istiyordu.

"Bu ev için teklif vermeyi düşünüyorum."

Willow bu sözlerle canlandı. "Bu eve mi? Gerçekten satın alacak mısın?"

Başımla onayladım.

"Layla burada yaşamak istiyor mu?"

"Büyük ihtimalle hayır. Ama bunu ona bir iş yatırımı olarak sunabilirim. Böylece seni ziyarete gelmem için bir sebep olur."

"Burayı neden sevmiyor? Burayla alakalı geçmişteki anılarına baktığımda, hepsi iyi görünüyor."

"Tanıştığımızdan beri çok şey oldu. Sevmediğinin özellikle burası olup olmadığını bilmiyorum. Sadece hastaneden taburcu edildiğinden beri bir yere yerleşme şansı bulamadı. Birlikte bir yer bulana kadar hiçbir yerin evi gibi hissettireceğini sanmıyorum ve bu kadar izole bir yerde yaşamak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Daha önce Şikago'da yaşıyordu, değil mi? Sence oraya geri dönmek ister mi?"

Willow'a dikkatle baktım, Layla'nın bunu istediğini bilerek mi, yoksa sadece ima olarak mı söylüyordu, merak etmiştim. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Willow başını iki yana salladı. "Artık onun aklını kurcalamak istemiyorum. Daha önce de dediğim gibi düşünceleri karmaşık."

"Karmaşık derken neyi kastediyorsun?"

"Emin değilim," dedi Willow omuzlarını silkerek. "Anılarının çoğunu kaybettiğini söylüyorsun ama bana göre onun zihninde üzerinde düşünülmesi gereken çok şey var. Sanki hepsi üst üste binmiş gibi, bu yüzden oraya göz atmak benim için gerçekten zor. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bu zaten benim haddime de değil, dolayısıyla onları çoğunlukla göz ardı ediyorum."

"Muhtemelen en doğrusu da bu."

Yarım ağız güldü. "Sanırım bir süre önce doğruyla yanlış arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdık."

Bunu söyledikten sonra ikimiz de bir süre konuşmadık. Zor bir durumdaydık çünkü yanlış olduğunu biliyorduk ama sanırım ikimiz de diğerinin buna bir vermeyeceğini umuyorduk. Belli ki birbirimizin arkadaşlığından zevk alıyorduk, aksi hâlde bunu her geceyi böyle iple çekmezdik.

Willow düşünceli düşünceli bana baktı. "Layla'yla vurulduğunuz gece ne oldu?"

Duruşumu dikleştirip ağırlığımı diğer bacağıma geçirdim. "Sırf bunun için zihnine bir göz atamaz mısın? Bu gerçekten bahsetmekten hoşlandığım bir şey değil."

Willow birkaç saniye sessiz kaldı. "Yapabilirdim... ama senin açından duymak istiyorum."

Bundan bahsetmek hoşuma gitmiyordu. Polise her ayrıntıyı anlattıktan sonra, Layla sormadıkça bu konuyu bir daha asla konuşmayacağıma yemin etmiştim.

Willow bir şeyler söylememi bekliyordu. Cevap vermek için tam ağzımı açmıştım ki gök gürledi, yakında bir yerlere yıldırım düştü. Willow irkildi ve elektrikler gitti.

Mutfak ışıkları titreşmemişti bile –evdeki diğer tüm elektronik aletlerle birlikte hemen kapanmıştı.

Gök gürültüsü evin içinde gümbürdemeye devam ederken Willow, "Leeds?" dedi.

Korkmuşa benziyordu.

Karanlıkta onu buldum, artık tezgâhta oturmuyor, mutfağın orta yerinde duruyordu. Güven verici bir şekilde kollarını sıvazladım. "Sorun değil. Sadece elektrikler kesildi. Muhtemelen hemen gelir."

Willow geri çekilerek, "Neler oluyor?" dedi. Sözleri çabuk çabuk ve titrek çıkıyordu. "Neredeyiz biz?"

Birden patlayan şimşekle mutfak aydınlandı, karanlığın ve parlak ışıkların arasında ona baktım. Gözleri korku doluydu. Artık Willow'a bakmadığımı hemen anladım. "Layla?"

"Ne oluyor böyle?" dedi, bir adım geri çekilirken sesi daha yüksek çıkmıştı. Yanındaki tezgâha tutundu, çıldırmışçasına mutfakta etrafına bakınıyordu. "Neden mutfaktayım ben?"

Hemen Layla'yı tutup kendime çektim. Elimi başının arkasına bastırdım. "Sorun yok," dedim buraya nasıl geldiğimizi hatırlamadan neden mutfağın ortasında durduğuna dair bir bahane bulmaya çalışıyordum. "Elektrikler kesilince biz de uyandık."

"Bunu neden hatırlamıyorum? Biz nasıl mutfağa–" Konuşmayı kesti.

Derin bir iç çekti.

Gevşediğini hissettiğimde kontrolü hemen Willow'un devraldığını anladım çünkü kollarımda farklı duruyordu. Göğsümden uzaklaştı.

"Üzgünüm," dedi Willow. "Yıldırım beni ürküttü, yanlışlıkla içinden çıkmış olmalıyım." Gözlerinde daha önce

olmayan yeni bir endişe vardı. Willow başparmağını ağzına götürüp kemirmeye başladı. "Yarın bunu hatırlayacak. Burada uyandığını hatırlayacaktır." Willow'u endişeli görmekten Layla'yı endişeli görmekten hoşlanmadığım kadar hoşlanmamıştım. "Hey," dedim elini sıkarak. "Sorun değil. Bunu sanki kâbus görmüş ya da yarı uykuluymuş gibi geçiştiririm."

Willow başını salladı ama ifadesindeki gergin enerjiyi hâlâ görebiliyordum. "Tamam." Elleriyle yüzünü örttü. "Tanrım, çok üzgünüm."

"Önemli değil Willow."

Yine başını salladı ama hâlâ ikna olmadığını görebiliyordum. Ben de öyle hissediyordum.

"Layla ertesi günü hatırlıyormuydu?"

Başımı salladım. "Evet. Uyanır uyanmaz ilk iş bunu sordu. Elektrikler kesildiğinde yarı uykuluymuş gibi numara yaptım, bu yüzdenyanımda mutfağagötürdüğümü ve yıldırım düşene kadar tam olarak uyanmadığını söyledim."

"Ve buna inandı mı?"

"Evet. Kolay bir aldatmacaydı. Aklı otomatik olarak bir hayalet tarafından ele geçirilip geçirilmediğini sorgulamaya başlamadıkça herkes sersemlemiş veya uyurgezer olduğuna inanır."

Adam bir baş hareketiyle kabul etti. "Willow bundan sonra vücudunu kullanmaya devam etti mi? Böyle bir aksılikten sonra bile?"

Belli belirsiz başımısalladım. Bundangurur duymuyordum çünkü yaptıklarımız için hiç bir mazeret yeterli değildi. Hatta bizimkikadar önemli bir mazeret bile.

"Layla hiç bir şeyden şüphelenmedi mi?"

"Neden hep bu kadaryorgun olduğu konusunda endişeliydi. Willow gecelerivücudunukullanıyordu, bu yüzden sandığı kadar fazla uyumuyordu. Çok erken yattığı hâlde nasıl geç saatlere kadar uyuduğuna şaşarak uyanıyordu. Kafa travmasıyla alakalı olduğunu düşünmeye başlamıştı."

"Ona aksini söylemedin mi?"

Sorusuna nefes alıp verdiktensonra cevapverdim. "Hayır. Onun bu fikrini destekledim. Nöroloğa görünmesi için randevuayarladım."

"Nörolog ona ne dedi?"

"Randevu gelecek haftaya kaldı."

"Onu götürecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Şimdi yapamam. Son birkaç gündür ona yaptıklarım için beni asla affetmeyecek." Öne eğilip avuçlarımı alnıma bastırdım. "Bunun kontrolden çıkmasınaizin verdim ve nasıl tersine çevireceğimi bilmiyorum."

"Layla'yı etkilemeye başladığını fark ettiğinde neden Willow'a durmasını söylemedin?"

"Durmasını istemedim."

"Willow'a yardım etmeye çalıştığın için mi?"

Keşke evet diyebilseydim ama başımı iki yana salladım. "Sanırım bunu bir rutin hâline getirmiştik. Günlerce devam etti. Layla geceleri uyuyor, Willow devralıyordu. Filmler izliyorduk. Ona yemek yapıyordum. Ben müzik üzerinde çalışırken Willow kanepede kitap okuyordu. Bunu yapmamız için iyi bir neden yoktu... Birlikte geçirdiğimiz vakti cevapları aramakiçin kullanmıyorduk. Sadece birbirimizin arkadaşlığından zevk alıyorduk."

Adam başını salladı. "Willow bu işte oynadığı rol hakkında ne düşünüyor?"

"Kendini çok kötü hissediyor. İkimiz de öyle."

"Yinede yapmaya devammı ediyorsunuz?"

Sorgulaması giderek sinirlerimi bozuyordu.

"Willow'a bir şeyler hissetmeye başladığın için bunun devam ettiğini söyleyebilirmiyiz?"

Ağzımdan bir evet cevabı bile çıkmadı. Sadece başımı salladım.

On Beşinci Bölüm

İki gün içinde buradan çıkıp Tennessee'ye dönmemiz gerekiyordu. Layla bundan çok memnundu.

Ben değildim.

Piyano taburesine oturmuş, parmaklarımı bir aşağı bir yukarı tuşlarda gezdiriyordum. En sevdiği oyuncağını atmak zorunda kalan bir çocuk gibi bütün gün içten içe üzülmüştüm.

Dün geceden beri Willow'la pek konuşmamıştım. Başka bir film izleyerek geç saatlere kadar oturmuştuk. Son birkaç gecedir tekrar eden bir sahne fark etmiştim. Hayaletler, ölümden sonra hayat, paranormal konularda filmler izliyorduk. Willow da her film bittikten sonra, sanki bu dünyanın hangi versiyonuna inanmak istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi sorular soruyordu. Dün gece *Aşkın Gücü* filmini izlemiştik ve Willow filmde ağlamıştı.

Film bittiğinde hiç soru sormamıştı. Sadece yan dönmüş ve üzgün üzgün bana bakmıştı. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, "*Geri dönmek istemiyorum*," demişti.

"*Nereye?*" dedim.

"*Hiçliğe. Layla'nın içinde olmayı seviyorum. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Vücudunu terk etmek her seferinde daha da zorlaşıyor.*"

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum, bu yüzden elini alıp ikimiz de uyuyana kadar tuttum.

Geceleri Layla'yı terk etmek zorunda kalmasını izlemek, kocaman ve ıssız bir evde minimum düzeyde bir varoluşa geri döneceğini bilmek zor gelmeye başlamıştı. Ve Layla'yla gideceğimiz gün yaklaştıkça, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda ikimiz de daha somurtkan oluyorduk.

Piyanoda ince notalı tuşlara basıyordum ki –parmağımla tekrar tekrar dokunuyordum– kalın notalı bir tuş kendi kendine çalıverdi.

Willow dikkatimi çekmeye çalışıyor olmalıydı.

Mutfağa gidip dizüstü bilgisayarımı açtım, hemen yazmaya başladı.

Kötü haberlerim var.

"Ne?"

Layla yüzüğü buldu.

Gözlerim hemen üst kattaki yatak odasına çevrildi. "Eşyalarımı mı karıştırıyor?"

Evet.

"Bulduğunda ne yaptı?"

Nefesi kesildi. Sonra yerine geri koydu ve hemen Aspen'e mesaj atıp anlattı.

"Kahretsin," dedim derin bir nefes alarak.

Buna hazır değildim. Son iki buçuk haftayı Layla'yı bu şekilde kullanarak geçirdikten sonra olmazdı. Bu noktada evlenme teklif etmek sahtekârlık olurdu.

Masaya oturup başımı ellerimin arasına aldım. Willow tekrar ekrana bir şeyler yazmaya başladı.

Hangi gün evlenme teklif edeceğini bilmiyor, bu yüzden hâlâ ona sürpriz yapabilirsin. Bunun seni üzmesine izin verme.

"Mesele o değil," dedim. "Sadece hazır olduğumu sanmıyorum ama şimdi düşüneceği tek şey bu olacak."

Madem hazır değilsin, yüzüğü neden yanında getirdin?

"Yanımda getirdim çünkü bu seyahat..." Sandalyemde arkama yaslandım. "Bu seyahatin bizi birbirimize yaklaştırması gerekiyordu. Ama şimdi geldiğimiz günden daha da uzak hissediyorum."

Benim hatam mı?

"Hayır. Tüm bu yaptıklarımızın elbette bir etkisi oldu ama bu senin hatan değil."

Buraya bu yüzden geldiğinizi bilmiyordum. Şimdi kendimi öyküye dahil ettiğim için suçluluk hissediyorum. Buna bir son verebilirim. Bu son iki günü Layla'yla geçirmek istersen... ortadan kaybolabilirim ve burada olduğumdan haberin bile olmaz.

Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı. Buradaki son iki günü Willow'suz geçirmek istemiyordum. "Bunu yaparsın diye korkuyordum, Willow. İstediğim şey bu değil." Bilgisayarı kapattım çünkü bu konuşmaya devam etmek istemiyordum. En azından bilgisayar aracılığıyla istemiyordum. Gidip Layla'yla konuşmam gerekiyordu. Ruh hâlini anlamak için. Belki de yüzük onu ürkütmüştü. Belki o da hazır değildi. Belki de aramızda çoktan yapılmış olması gereken konuşmayı bu sefer yapabilirdik.

Yukarı çıktım, duşun sesini duyabiliyordum. Banyoya girdiğimde Layla dişlerini fırçalıyordu. Bunu hep yapıyordu. Suyu ısıtmak için duşu açıyor, sonra her geceki rutini dişlerini fırçalamak, yüzünü yıkamak ve kaşlarını almak için on dakika lavabonun başında durmak oluyordu. O zamana kadar da neredeyse tam bir duş almasına yetecek sıcak suyu kalmıyordu.

Ben banyoya girer girmez sırıttı. Diş macununu lavaboya tükürüp ağzını çalkaladı. Ardından yanıma gelip sarılarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Şu anda gündüzleri büründüğü o yorgun hâliyle arasında çok büyük bir fark vardı. Evlenme teklifi için gerçekten heyecanlanmıştı. Sanki ona yeni bir hayat vermişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sesi rahatsız edecek kadar neşeliydi.

"Çalışıyorum."

Avuçlarını göğsümden aşağı kaydırdı. "Bir ara vermelisin. Benimle duş al."

Sanki gitmem gereken bir yer varmış gibi omzumun üzerinden baktım. "Bu sabah duş aldım."

Ona tekrar baktığımda gözlerini devirerek ellerini eşofmanıma indirdi. "Tamam o zaman *ben* duş alayım." İç çamaşırıma uzanırken dudaklarını çeneme değdirdi. "Seninle işim bittikten sonra."

Daha onu durduramadan beni banyo kapısına itip diz üstü çöktü. Üç gündür seks yapmamıştık. Duygularını incitmeden oral seksi reddedecek kadar iyi bir bahane bulabileceğimi sanmıyordum.

Şu anda bu seyahat bir evlilik teklifiyle sonlanacağı için sevinçten havalara uçuyordu. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi düşünüyordu –ben ve Layla dünyaya karşı.

Belki de öyle yapacaktık. Bunu bile bilmiyordum. Ama Layla bunu konuşabileceğimiz durumda değildi çünkü henüz sertleşmemiş olsam da beni ağzına almıştı. Aşağı ona baktım, kafamdaki kargaşa yüzünden bu durum beni hemen harekete geçirmese de Layla'ya baktığımda Willow'u düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bazen Layla'ya baktığımda *keşke* Willow olsaydı diyordum. Kahvaltıda baş ağrısından şikâyet eden Layla yerine, kahve içerek neşeli neşeli çene çalan Willow olmasını dilediğimi fark ediyordum. Gün içinde Willow'la bilgisayarda sohbet ederken Layla'nın içine girmesini ve onunla yüz yüze konuşabilmeyi dileyerek zaman geçiriyordum.

Ve şimdi... Layla dilini üzerimde boydan boya kaydırırken bunu yapan keşke Willow olsa diye düşündüm.

Bu düşünceyle sertleştim.

Layla'yı Willow'muş gibi düşünmek kolaydı çünkü Willow'u düşündüğümde bağdaştırabileceğim tek yüz Layla'nın yüzüydü. Elimi Layla'nın saçlarına sokup bir an ona baktım... Şu anda Layla'nın içinde Willow olsaydı nasıl

olurdu diye merak ediyordum. Willow dilini böyle kullanır mıydı? Layla'yla aynı sesleri çıkarır mıydı?

Dudaklarını bana doladı ve olabildiğince içine aldı. Başım arkaya, kapıya dayandı; inleyerek kafasının arkasına baskı yaptım artık durmasını istemiyordum.

Bir eli ağzıyla ritim tutturmuş boydan boya aşağı yukarı hareket ediyordu. Diğer eli karnıma kaydı. Tutup sıktım, Willow'u düşünerek göğsüme bastırdım.

Willow'un öpmesinin nasıl olacağını hayal ettim. Layla'nın öpüşmesiyle aynı mı hissederdim? Willow'la seks, Layla'yla seksten farklı mı gelirdi?

İçine girdiğimde Layla'nın yaptığı gibi sırtını geriye büker miydi?

"*Kahretsin.*" Layla'nın elini bırakıp iki elimle başının arkasını kavradım. "Gelmek üzereyim," dedim onu uyararak. Bunu söylediğimde her zaman durup eliyle devam ederdi.

Soluk soluğa geri çekilip fısıldadı, "Bu sefer ağzımda bitirebilirsin."

Beni yeniden ağzına alırken gözlerinde bir pırıltı vardı – bir heyecan– ve bunun henüz gerçekleşmemiş evlilik teklifi için bana bir teşekkür olduğunu biliyordum. Çoktan patlamanın eşiğinde olmasaydım, muhtemelen buna bir son verirdim çünkü aklının nerede olduğunu biliyordum.

Şu anda olup biten her şey yanlıştı. Layla müstakbel nişanlısını memnun ettiğini düşünürken ben Layla'ya yavaş yavaş âşık olduğum Willow'muş gibi davranıyordum.

Bu şimdiye dek yaşadığım en garip boşalmaydı.

Zevk bile almıyordum.

Ağzı hâlâ üzerimde ona sunduğum her aldatmacayı yutarken bacaklarım titriyordu. Hiç ses çıkarmadım. Sadece gözlerimi kapatarak durmasını bekledim.

Sonunda beni bıraktığında, ona bakmaya bile içim el vermedi.

Tek düşünebildiğim, tanıştığımız ilk gece ona hayatımda yaşadığım en iyi seks olduğunu söyledikten sonra bana söylediği sözlerdi. "*Bunu yaşarken hep böyle düşünürüz. Ama sonra yeni biri ortaya çıkar, daha önce ne kadar iyi diye düşündüğümüz kişiyi unuturuz ve döngü yeniden başlar.*"

Layla benim için bu kadar mıydı? Sonsuz bir ilişki döngüsünün parçası mıydı?

Aradığımın o olduğundan emindim. Bunu iliklerimde hissetmiştim.

Şimdiyse tek hissettiğim vicdan azabıydı çünkü on saniye öncesine kadar başka bir döngüye geçtiğimi fark etmemiştim.

Dünyam Willow olmuştu.

Uyandığımda konuşmak istediğim Willow'du. Gözlerimi kapamadan önce Willow'u görmek istiyordum. Gün içinde tüm zamanımı Willow'la geçirmek istiyordum.

Artık neredeyse her bakımdan Willow'u Layla'ya tercih ediyordum ve bunu fark etmek ağır, ürkütücü ve utanç verici bir histi.

Banyo lavabosunda suyun aktığını duydum. Gözlerimi açtığımda Layla tekrar dişlerini fırçalıyordu. Suyu ağzında çalkalayıp lavaboya tükürdü. Elinin tersiyle ağzını sildi ve gururla gülümsedi. "Nutkun mu tutuldu?" dedi gülerek.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. *Üzgünüm* diyemezdim.

"Çok yoğundu." Bu yalan değildi. Yoğunluk mutlaka iyi bir şey değildi ve artık Layla'ya yalan söylemek istemiyordum. Bu hoşuma gitmiyordu.

Bana doğru dönüp eşofmanımı yukarı kaldırdı. Eğilip hafifçe yanağımdan öptü, ağzını tenimden ayırmadan, "Çalışmana geri dön," dedi. "Bu iyiliğin karşılığını yarın akşam verirsin." Geri çekildi, sırıtarak bluzunu çıkardı ve nihayet duşa girdi.

Bunca zamandır su akıp duruyordu.

Yatak odasına girip yatağımıza baktım. Layla'ya ilk âşık olmaya başladığımda yattığım yataktı.

Ona âşık olmak bir tüy gibi hafifti, kemiklerimde rüzgâr esiyordu sanki.

Aşkı yitirmekse çok ağırdı, ciğerlerim demirden oyulmuş gibi geliyordu.

Gidip kendimi yatağa bıraktım. Aşağı inmedim. Bu gece Willow'la yüzleşemezdim. Hatta Layla'yla da yüzleşmek istemiyordum.

Sadece uyumak istiyordum.

On Altıncı Bölüm

"Sence neden bir şeylere dokunabiliyorum?"

Sesi beni derin bir uykunun pençesinden koparmıştı. Gözlerimi açtım, Willow yan yatmış bana bakıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama dışarısı hâlâ karanlıktı.

Avuçlarımın kenarıyla gözlerimi ovuşturdum. "Ne demek istiyorsun?" Sesimde hâlâ uyku mahmurluğu vardı.

"Layla'nın vücudunda olmadığım zaman eşyaları hareket ettirebiliyorum," dedi. "Eşyalara dokunabiliyorum. Ama beni göremiyorsun, hatta ben bile kendimi göremiyorum, yani bir cismim yok. Bu hiç mantıklı değil."

"Belki de enerjiden yapılmışsındır. Ve bir şekilde bu enerjiyi madde kadar yoğun bir şeye kanalize ediyorsundur."

İçini çekerek sırtüstü döndü. Yatağın üzerindeki ahşap kirişe baktı. "Öyle olsaydı şimdiki kadar güçlü olmazdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyük eşyaları da hareket ettirebiliyorum. Bir kere yaptım. Gecenin bir yarısı Büyük Oda'daki her bir mobilyayı taşıdım."

"Canın sıkıldığı için mi?" diye sordum.

"Hayır. Wallace Billings'ten nefret ediyordum ve onu korkutmak istedim."

Şimdi tüm ilgimi çekmişti. Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Wallace Billings de kim?"

Yüzünde muzip bir sırıtmayla gözünü gözüme dikti. "Buranın sahibi. Mülkü birkaç ay önce satışa çıkarmasının sebebi benim."

Yaptıklarıyla gurur duyuyor gibiydi. Gözlerinde bir pırıltı vardı ve bunu büyüleyici buluyordum. Buranın neden satışa çıkarıldığını merak etmiştim.

Oturdu, yorgana sarınarak örtündü. "Nezamandır burada olduğumu hatırlayamadığımı biliyorsun, öyle değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Pekâlâ, burasının ben ortaya çıkmadan hemen önce Wallace'amıras kaldığını biliyorum. Sadece ondanduyduğum konuşmalara dayanarak. Sahibiannesiymiş ve ölünce ona geçmiş, burayı ne yapacağını bilmiyordu. Açık mı tutmalıydı, satmalı mı yoksa buraya taşınmalı mıydı emin değildi. Bir süre sonra ailesini buraya taşımayı düşünmeye başladı. Bunun korkunç olduğunu biliyorum amaona katlanamıyordum. İnsanlara karşı tam bir pislikti. Karısına, çocuklarına, telefonda konuştuğu herkese karşı. Burada her nekadar kalacaksam, burayıonunla paylaşmayı hayal bile edemiyordum."

"Ne yaptın? Musallatmı oldun ona?"

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. Ama sonra başını kaldırıp sağ tarafa baktı. "Dur. Sanırım yaptığım şey musallat olmak diye *tanımlanabilir.* Kendimi hiç bir zaman gerçekten hayalet olarak tanımlamadım, bu yüzden bana göre ona şaka yapıyordum."

"Ne yapıyordun?"

Çenesini hafifçe göğsüne eğip biraz utanarak bana baktı. "Beni yargılama."

"Yargılamıyorum."

Biraz rahatladı. "İlk başta küçük şeylerdi. Kapıları çarpıyor, ışıkları söndürüyordum. Tipik hayalet tecrübeleri. Tüm bunları açıklamayaçalışmasını izlemek eğlenceliydi. Ama onun pislik davranışlarına ne kadartanık olursam, o kadar büyük şakalar yaptım. Bir gece, onu buevde bir gün daha istemediğime karar verince Büyük Oda'daki tüm eşyaları taşıdım. Kanepeyi karşıdaki kitaplığa taşıdım. Piyanoyu odanın diğer tarafına götürdüm. Hattakitapları bile bir raftan diğerinetaşıdım."

"Ertesi gün her şeyin taşındığını gördüğünde tepkisi ne oldu?"

Willow dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Yüzünde süklüm püklüm bir ifadeyle başını bir yandan diğerine oynattı. "Şey... Mesele de bu," dedi. "Eşyaları o, odadayken taşıdım."

Adam için bunun –koca bir piyanonun odanın içinde kendi kendine hareket ettiğini görmenin– nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım.

"Evi o gün satışa çıkardı ve o zamandan beri geri dönmedi."

"Vay be," dedim gülerek. "Bu satma telaşını açıklıyor."

Kendini tekrar yastığa bıraktı, gururla gülümsüyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Onunla birlikte gülümseyerek kendi yastığıma yattım.

Bu, buraya ilk geldiğimde olan birkaç şeyi aklıma getirdi. Willow beni mutfağı yakmaktan kurtarmıştı. Dökülen şarapları temizlemişti. Bu pek musallat olmak sayılmazdı.

Onunla yüz yüze gelene kadar başımı çevirdim. "Ben geldiğimde neden bana musallat olmaya çalışmadın?"

Willow'un tebessümü kayboldu, hafifçe bana döndü. "Çünkü. Sen bir pislik değilsin. Ve sana acıdım."

"Bana acıdın mı? Neden?"

Omuz silkti. "Üzgün görünüyordun."

Üzgün mü görünüyordum?

Üzgün müydüm?

Bakışlarımı ondan ayırıp tavana baktım.

"Hep üzgün müydün?" diye sordu.

"Üzgün derken ne demek istediğini anladığımdan emin değilim. Bir örnek ver bana."

"Çoğunlukla Layla odadan çıktığında oluyor," dedi Willow. "Gözlerindeki bu uzak bakışla uzun uzun kapıya bakıyorsun. Bazen onunlayken bile üzgün görünüyor-

sun. Bilemiyorum. Bu sadece benim algıladığım birduygu. Muhtemelen yanılıyorum."

Başımı iki yana sallamamalıydım ama yaptım. "Yanılmıyorsun."

Örtüyü göğüslerinin üzerine çekerek tekrar doğrulup oturdu. Yastıkta başımı yana yatırıp ona baktım.

"Onunla olmaktan hoşlanmıyor musun?" diyesordu.

"Eskiden hoşlanıyordum. Ama şimdi... karmaşık." Alçak sesle söylemiştim çünkü her nedense usulca söylersem dahaaz gerçekmiş gibi geliyordu. "O geceden bu yanaaramızda çok şey değişti. Vurulma olayından beri. Başlangıçtakiyleaynı çift değiliz. Fiziksel olsun, duygusalolsun, ruhsal olsun çok şey yaşadı. Ve ta bii ki ondan asla vazgeçmem ama..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilemedim. Bunların hiç birini sesli olarak itiraf etmemiştim.

"Ama ne?" diye sordu Willow.

Derin bir nefes aldım. "Bazen merak ediyorum, onunla bugün tanışsaydım... şimdiki hâliyle... acaba ona başlangıç ta olduğum kadar kolayca âşık olurmuydum? Bilemiyorum. Bir yanımla belki de onun bu versiyonuna âşık olamayacağımı düşünüyorum. Ve böyle düşüncelerim olduğunda... kendimi berbat hissediyorum. Çünkü onun böyleolmasının sebebi *benim*. Şu anda bu kadar mutsuz olmasının sebebi benim. Çünkü onu korumayı başaramadım."

Willow'unifadesi anlayışlıydı. Neredeyseüzgündü; sanki bu işi daha da karmaşık hâle getirmek istemezmiş gibi. Sessiz odada hafifçe nefes alıp verdi. "Belki de enında sonunda ikiniz arasındaki her şey tam olarak başlangıçtaki hâline döner. Eğer bir teselli olacaksa şu an o kadar üzgün görünmüyorsun. Burayailk geldiğinizdekigi bideğilsin."

Anlamlı anlamlı ona baktım. "Bunun Layla'yla alakası yok, hepsi seninle alakalı," diye itiraf ettim.

Willow buna gözleri dışında hiçbir şeyle tepki vermedi. Gözlerini bunu söylememi beklemiyormuş gibi kırpıştırdı.

Bunu söylememeliydim. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Ama söylemiştim, söylemiştim çünkü doğruydu. Willow'la geçirdiğim bu anları Layla'yla geçirdiğim zamandan çok daha büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum.

Nasıl birine dönüşmüştüm ben böyle?

Oturdum, ellerimi yüzümden, sonra da saçlarımdan geçirdim. Elimi enseme götürerek konuyu tamamen değiştirdim. "Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Willow sanki sözlerimi sindiriyormuş gibi kıpırdamadan bana bakıyordu. Ama sonra başını salladı ve zarafetle yataktan çıkarak örtüyü geride bıraktı. Kendinden emin hâlde dolaba yürüdü, Layla'nın bluzlarından birini aldı. Bluzu başından geçirirken izlediğimi fark etti. Bu sefer gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Daha önce görmediğin bir şey yok," dedi sakin sakin. Odadan çıktı, merdivenlerde yitip giden ayak seslerini dinledim.

Birkaç dakika bekledikten sonra ben de aşağı indim. Willow'un çıplak görüntüsünden Layla'nın penisimi ağzına almasından çok daha fazla etkilendiğimi utanarak fark ettim. Ve bu çok saçmaydı. Her iki şekilde de Layla'nın vücuduydu.

###

Kızarmış peynirli tost yaptım. Layla akşam yemeğinde sadece salata yemişti ve Willow bu gece açlık sancılarının yoğun olduğunu söylemişti, bu yüzden ona iki tane hazırladım.

Sırf beslenmesine yardımcı oluyor diye Willow'un Lay-

la'nın bedenine girmesi içimi rahatlatıyordu. Kızarmış peynir pek de besleyici değildi ama Layla'nınvücuduna çok az kalori almasından daha iyiydi ve Laylakesinlikle bile isteye kızarmış peynir yemezdi.

Diyet takıntısı bir süredir beni endişelendiriyordu ama bunu gerçekten bir öncelik hâline getirmemiştim çünkü son altı aydır Layla'yla ilgili başka pek çok şey dikkatimi çekmişti. Yeme meselesinin kendiliğinden çözüleceğini düşünüyordum.

Öyle olmamıştı ama en azından Willow daha az endişelenmemi sağlamıştı.

İkinci tostunu da yiyordu, ona tabağını uzattığımdan beri ikimiz de konuşmamıştık. Ben bilgisayarımın başında evin kayıtlarına bakıyordum. Ne yapacağım konusunda hâlâ kararsızdım.

Willow'u yalnız bırakmak istemiyordum ama Layla'nın burada kalmak istemediğini de biliyordum. Willow'dan bizimle gelmesini isterdim ama bu gerçekten bir seçenek değildi. Layla'nın vücudunu kullanmaya devam etmesine izin veremezdim. Bunun Willow'la iletişim kurmamız için bir geçici bir çözüm yolu olması gerekiyordu. Ama gel gör ki Layla'ya zarar veriyordu.

Bana zarar veriyordu.

Aklıma gelentek çözüm burayı satınalmaktı. Bunu yaparsam Layla'yla ziyarete gelebilirdik. Willow yılda birkaç kez buraya geldiğimizde tekrar Layla'nınvücudunukullanabilirdi. Bu arada onun için cevaplar bulmaya çalışa bilirdik. Ne zaman kendini hazır hissederse.

Emlakçıyae-posta göndererekistenen fiyatın on bindolar üzerinde bir teklif yaptım ama kapanış işlemleri sırasında mülkte kalmaya devam etme seçeneği istediğimi de kendisine bildirdim.

Layla'nın daha da uzun kalma konusunda ne diyeceğini bilmiyordum ama o konu kararımı etkilemiyordu. Kararımı vermiştim ve sonuçlarıyla uğraşmaya hazırdım.

Emlakçıya mesajı gönderdikten sonra, gelen kutumdaki açılmamış birkaç mesajı kontrol ettim. Tanımadığım bir adresten geliyordu.

Leeds,

Seni forumda görmeyeli uzun zaman oldu. Sana forumun ötesinde ulaşmam rahatsız ettiyse özür dilerim, ancak sapla samanı ayırma konusunda yetenekliyimdir. Sana inanıyorum ve umarım sen de bana inanırsın.

Hayaletine yardım edebilirim.

E-postaya eklenmiş bir isim yoktu, ancak e-posta adresindeki başlığı tanıyordum: İfşaA.Ş.

Beni nasıl bulmuştu? Forumda gerçek adımı bile kullanmamıştım.

Profilimi kontrol etmek için hemen foruma girdim, bilgilerimi bir şekilde Facebook'tan alıp almadığını merak ediyordum. Ama tüm ayarlar gizli olmasına rağmen oturumu kapatmadan önce bir sohbet mesajı beliriverdi.

E-postamı aldın mı?

Masanın karşısından Willow'a baktım, hâlâ yemek yiyor, benimle ilgilenmiyordu. Sandalyemde kıpırdandım ve yanıt verdim.

Evet. E-posta adresimi nasıl buldun?

Anonim kalmak istiyorsan kesinlikle biriyle cep telefonu aracılığıyla iletişim kurma. Ama ben seninle veya kim olduğunla ilgilenmiyorum, dolayısıyla endişelenmene gerek yok. Hayaletinle ilgileniyorum. Onunla alakalı bir şey buldun mu?

Hayır.

Hâlâ pansiyonda mısın?

Sandalyemde arkama yaslanıpürkerek mesaja baktım. Neredeyaşadığımı biliyor muydu? Kalbimküt küt atmaya başlamıştı. En son birisi nerede kaldığımızı öğrendiğinde sonu pek iyi olmamıştı. Hemen masadan kalkıp kilitli olduğundan emin olmak için dış kapıya gittim.

Alarm sisteminin yanından geçerkençalıştığındanemin olmak için iki kez kontrol ettim. Evdeki her pencerenin yanı sıra diğer kapıları da kontrol ettim. Biraz zaman alınıştı çünkü ev çok büyüktü ve bir sürü pencere vardı, bu yüzdenmutfağa geri döndüğümde Willow'unyemeğini bitirdiğini görünce şaşırmadım.

Bilgisayarıma baktığını görünce *şaşırdım.*Bana sanki onaihanet etmişim gibi bakarak ekranı işaretetti.

"Bu da ne?"

Kızgın olup olmadığını anlayamamıştım. Başımı iki yanasallayarak bilgisayarımı kapatmaya çalıştımamatekrar açmaya zorladı. "Kim bu adam?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Beni nereden biliyor?"

"Sadece forumda tanıştığım biri. Anonim olduğunu düşünmüştüm ama benimle nasıl temas kuracağını bulmuş."

Willow'un çenesi kasıldı. Ayağa kalkıpmutfakta dolandı. "Bu yüzden mi ben yemek yerken endişeli görünüyordun?"

"Endişeli değilim."

"Öylesin. Bütün pencereleri ve kapıları kontrol ettin çünkü o adam herkimsenerede olduğumuzu biliyor."

"Merak etme. Artık çok dikkatliyim. Her yer kilitli."

Willow'un omuzları gerildi. Layla'nın içindeyken onu ikinci kez stresli görüyordum. Dolanırken durdu, "Neden

konuşuyorsun onunla? Beni bu evden çıkarmak mı istiyorsun?" dedi.

"Hayır. Onunla konuşuyordum çünkü bu ilk başladığında çıldıracağımı sandım."

"Neden hâlâ konuşuyorsun?"

"Benimleiletişimkurmayaodevam ediyor. Hiçbirşey saklamıyorum Willow. Sadece sana yardım edebileceğinde kararlı amaşu anda bunuistemediğin içinteklifinikabul etmedim."

Sinirli bir şekilde hızla nefesalıp verdi. Sonra gidip dondurucuyu açtı, kocaman bir kaptaki dondurmayı çıkardı. Bir kaşık alıp içine daldırarak büyük bir lokma aldı.

"Bir hayalet için cevapların ne anlama geldiğini ikimiz de biliyoruz," dedi, çikolata parçalı naneli dondurma lokmaları arasında. "Burada işim bitecek demek oluyor. Burada sıkışıp kalmamın sebebi her ne olursa olsun, şayet bu adam haklıysa serbest kalacağım. Artık burada olmayacağım. Tüm filmleri izledin. Patrick Swayze o filmde iki kez ölmek zorundakaldı. *İki kez!*"

"Onlar sadece film, Willow. Hollywood'da hayal güçlerini kullanmaları için para ödenen insanlar tarafından yazıldı. Gerçekte daha sonra ne olacağını bilmiyoruz."

Dondurma kabını göğsüne dayamış volta atarken bana kaşığını salladı. "Belki bilmiyoruz ama çoğunluğun fikri bu. Her hayalet hikâyesinin konusu bu. Her hayalet bir şeyler ters gittiği için bir hayalettir. Geçmiş yaşamlarında ya kötülerdir yayarım kalmış işleri vardırya da affedilmeleri gerekiyordur. Ya da *affetmeleri.*" Masadaki bir sandalyeye külçe gibi oturuverdi. Tüm enerjisi kaşlarını çatmaya odaklanmıştı. "Ya öğrendiklerimi beğenmezsem? Ya bundan sonra olacakları beğenmezsem?" Kaşığı baş aşağı tutarakbir lokmadahaaldı, sonrakaşığı ağzında asılı tutarak öne eğildi, dirseklerini masaya dayayarak ellerini başının arkasında kenetledi.

Kaşık hâlâ ağzından sarkıyordu.

Kesinlikle onu üzmek istememiştim.

Layla'yla ikimiz gelmeden önce Willow'un böyle endişeleri yoktu. Kendini hayalet olarak bile görmüyordu. Hangi boyuttaysa sadece varlığınısürdürüyordu vebengelene kadar bununla yetinmişti. Bu boyuta geçmesinden iyi bir şey çıkmamıştı.

Bu durum sadece Layla'nın yorgunluğunun artmasına neden olmuştu.

Beni yalancı yapmıştı.

Willow'a daha önce var olmayanbirkorku aşılamıştı.

"Willow," dedim usulca. Banabaktı, kaşığı ağzından çıkardı. "Sence yaptığımız şey yanlışmı? Layla'yı bu şekilde kullanmamız yanlış mı?"

"*Tabii ki* yanlış. Bunuyapabiliyor olmamız, yapmamız gerektiği anlamına gelmez."

Haklı olmasını ne kadar istemesem de öyle olduğunu biliyordum. Başından beri biliyordum ama bencil tarafım bunu mazur görüyordu çünkü kendime Willow'a yardım ettiğimisöylüyordum.

Ama ben buraya gelmeden önce Willow yardım bile istemiyordu. Layla'yı sırf yemeğin tadına bakmak istediği için de vralmıştı. Ve bu bile normal olabilirdi ama sonra işin içine çok fazla karışmıştım. Hastalıklı bir şekilde Layla'yı riske atacak kadar büyülenmiştim. Hatta belki Willow'u da riske atacak kadar.

Bir hayaletle nasıl uğraşılacağına dair birkitapolmayabilirdiama doğruylayanlışarasındakifarkı anlamak için bunu okumam gerekmiyordu. Willow dondurmayı buzdolabına geri götürdü. "Yor gun görünüyorsun," dedikayıtsızca.

"Öyleyim."

"Yatmaya gidebilirsin," dedi merdi venleri işaret ederek. "Ben filmizleyeceğim."

Film izlemesini istemiyordum. Artık Layla'nın vücudunu kullanmasını istediğimden emin değildim. "Layla da yorgun. Uyumaya ihtiyacı var."

Willow sözlerim üzerine kasıldı. Kararlı ifademden ahlaksızlık eşiğime ulaştığımı görebiliyordu. Sadece sessiz sessiz, üzüntüyle bana baktı. "Ondan çıkmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Başımı evet anlamında salladım, sonra dönüp yukarı çıktım çünkü Willow'un yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum.

Benden çok geride değildi. Bir dakikasonra gözleriyerde yatak odasına girdi. Bana bakmadan yatakta Layla'nın tarafına gitti. Üstünde önceden Layla'nın dolabından aldığı bluz vardı.

"Layla yattığında üstünde giysi yoktu."

Willow bluzu başından çekip çıkarttı, dolaba geri götürerek astı. Yatağa dönerken örtünme zahmetine girmedi ama onun vücuduna bakmıyordum bile. Yüzündeki ay ışığı yansımasına ve göz pınarlarındaki yaşlara bakıyordum.

Yatağa girip örtüleri boynuna kadar çekti. Arkası bana dönüktü ama ağladığını duyabiliyordum.

Onu üzmektennefretediyordum. Üzülmesini istemiyordum ama bununla başkanasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum. Oyardım istemeyen bir hayaletti. Ben onu bırakmak istemeyen biradamdım. Bu şekilde kullanmaya hakkımızın olmadığı birkız aracılığıyla iletişim kuruyorduk.

Bu ayrılık gibi geliyordu ve o kadar yakın bile değildik.

Sanki gözyaşlarıyla savaşmakta çok zorlanıyormuş gibi kısa, sığ vekesik kesik nefesler alıyordu. Onu teselli etme isteğim çok yoğundu, özellikle de ona bunu yaşatan ben olduğum için. Başımıonun yastığınakoydum, örtününaltında onu bularak kolumu karnına doladım.

Kolumu tutup destekleyici bir şekildesıktı. Bu, kararımı anladığını bildirme yoluydu. Ama anlamak işi kolaylaştırmıyordu.

Layla üzgün olduğunda, acısını veya rahatsızlığını iyileştirecek herhangı bir ilaçla hemen hemen her zaman düzelebilirdi.

Ama Willow üzüldüğünde bu kadaryakınken bile ulaşılamıyordu. Kendi dünyasında hissettiği yalnızlığı gideremezdim. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezdim çünkü öyleolacak mı bilmiyordum. Bu ikimiz için deeşi benzeri olmayan bir yolculuktu.

"Yarın o adama mesaj atmanı istiyorum," dedi. "Bana gerçekten yardım edebileceğini düşünüyor mudiye sor."

Gözlerimi kapattım, sonunda bu konuda bir şeyler yapmaya istekli olduğu için rahatlamıştım. Sonsuza dek amaçsız yaşayacağı düşüncesi iç karartıyordu. Başının arkasından öptüm. "Tamam," diye fısıldadım.

"Artık Layla'yı kullanmamı istemiyor musun?" diye sordu.

Hemencevap vermedim çünkü bu basit bir evet ya da hayır değildi. Kuşkusuz Layla'yı kullanmasını istiyordum çünkü onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Ama aynı zamanda durmasını da istiyordum çünkü çok ileri gitmiştik.

Sessizliğimi, artık bunu yapmasını istemediğimin teyidi olarakalmıştı.

Yüzümü saçlarına gömdüm amahâlâ konuşmuyordum. Bu noktada söyleyeceğimher şey, Layla'ya ettiğim ihanetlerlistesine eklenen yenibir madde gibi geliyordu. Tıpkıev için verdiğim teklif gibi. Willow'a söylememiştim bile. Şu anda evi almamı isteyeceğinden bile emin değildim.

"Ev için teklif verdim."

Willow dönüdü. Göğüsleri koluma değiyordu, göz ardı etmeye çalıştım ama hiç olmadığımız kadar mahrem bir pozisyondaydık. Yüzüm yüzünden sadece iki santim öte-

deyken ve yaşlarladolu gözleriyle banaumutla bakarken göz ardı etmek zordu.

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak elimi belinden çektim. Alnına götürüp gözlerinin üzerine düşen bir tutam saçı kaldırdım. "Evet. Devamlı burada olamam ama ziyarete gelebilirim. Sana yardım etmek istiyorum."

"Peki ya Layla?" diye sordu.

Bilmiyorum dercesine omuz silktim çünkü Layla'yla ne olacağını bilmiyordum. Bir daha buraya gelmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Buradan ayrıldığımızda nerede olacağımızı bilmiyordum. Willow resme girdiğinden beri Layla'yla işler farklılaşmıştı.

Ama aynı zamanda, Layla'nın bedenini kullanmazsak burayıtekrar zıyaret etmenin başka bir işkence şekli olacağını da biliyordum. Elbette iletişim kurabilecektik. Ama bunu birbirimize bakmanın bir yolu olmadan yapmanız gerekecekti ve bu işkence gibi geliyordu.

Oda sessizdi. O kadar sessizdi ki Willow'un göğsündeki kalp atışlarını duyduğuma yemin edebilirdim. Bana özlem ve hüzün karışımıylabakıyordu. Ben de ona aynı şekilde bakıyordum.

Bu evialmakbileiçimi rahatlatmayacaktı. Buradaolmadığım zamanlarda günün herdakikasında onudüşünecektim.

Layla'yı her öptüğümde yine Willow'muş gibi davranacaktım.

Gözlerim Willow'un dudaklarına kayınca Layla'yı ilk kez öptüğümde kalbimin çılgınca atışını hatırladım ama şimdi dahaküçükbirbam ve çokdahabüyük bir GÜM'dü.

Birisinekarşı o gece hissettiklerimden fazlasını hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şu anda... bu dünyada hissedebileceğim her şeyi Willow'un dünyasında hissedebileceğim her şeyle birlikte hissediyordum.

Elimin tersini çenesinde gezdirip yüzünü benimkine biraz daha yaklaştırdım. Yavaşça başımı eğip dudaklarımı dudaklarına değdirirken gözlerini açık tutmaya devam etti. Dudaklarımız çok az hareketle birbirine kayarken ikimiz de tereddüt ediyorduk. Sanki ikimiz de bunun geleceğimiz için ifade edeceklerinden korkuyorduk.

Onu öperek fiziksel sınırı aşmak onu daha çok arzulamama neden olacak mıydı? Hiç gitmek istemememe neden olacak mıydı? Kararlılığımı Willow'un istediği zaman Layla'yı ele geçirmesine izin verecek kadar zayıflatacak mıydı?

Doğrusu o esnada umurumda değildi.

Şu anda umursadığım tek şey bencil, doyumsuz Willow'u öpme arzumdu. Bu tüm insanlık için bir kargaşaya neden olsa bile umurumda değildi.

Ellerimi saçlarının arasına kaydırıp dilimi ağzına soktum ve bunu hiç de nazikçe yapmadım. Onu içimde gömülü olduğunu bile bilmediğim bir arzuyla öptüm.

Ağzımın içinde inleyince beni daha da fazla arzuyla doldurdu. Onu neden biri bu ânı bizden çalabilirmiş gibi öptüğümü bilmiyordum.

Aynı şekilde karşılık verdi. Parmaklarını saçlarımdan geçirip vücudunu benimkine doğru biraz daha yana eğdi. Göğüslerini göğsüme bastırınca içimi heyecan veren bir gerilim kapladı. Onun üstünde, içinde olmak istiyordum. Dudaklarım her yerini kaplasın istiyordum. Çıkarabildiği her sesi duymak istiyor ve bu seslerden ellerimin ve dilimin sorumlu olmasını istiyordum.

Öpüşme sadece birkaç saniye sürmüştü ama içimde bir sızının doğmasına ve öpüşmenin acı verecek hâle gelmesine yetmişti.

Hüzünlü bir hâl almıştı.

Daha önce hiç tek bir öpüşmeyle bu kadar çok duygu yaşamamıştım ama en az istediğim duygu beni tüketene

kadar bedenimin ve zihnimin sahip olduğu her duyguyu yaşadım.

Her yerim sızlıyordu ama en belirgin olanı göğsümdeydi. O kadar canım yanıyordu ki ondan uzaklaşarak nefes almak zorunda kaldım çünkü kalbim sıkışıyor gibi geliyordu.

Sırtüstü dönüp nefes almaya çalıştım ama bu dünyada bu hissi hafifletmeye yetecek kadar hava yoktu.

Willow'un elini bulup tuttum ama tek yapabildiğim buydu. Onu tekrar öpemezdim. Hayatımın geri kalanında yanımda tutabileceğim biri olmadığını bilirken onunla bunları tekrar yaşayamazdım.

Bunu yapmamalıydım. Artık gitmek istemiyordum. Şu an benim için önemli olan tek şey Willow'un bu evde bir gün daha yalnız kalmak zorunda olmamasını sağlamaktı.

Onun neden kendi dünyasında sıkışıp kaldığına dair cevaplar bulmak için çok yoğun bir istek duyuyordum çünkü umutsuzca benim dünyama takılıp kalmasını istiyordum.

Başımı yana eğip ona baktım ve anında bakmamış olmayı diledim. Sadece durumu kötüleştirmişti çünkü kalbi kırılmış bir ifadeyle bana bakıyordu. Bana döndü, başını boynumun kıvrımına gömerek sarıldı. "Vücudunu her terk etmek zorunda kaldığımda bir ceza gibi geliyor. Her gece, tekrar tekrar. Bu bir işkence."

Kollarımı ona doladım, onun için her şeyi düzeltebilmeyi istiyordum. Ama yapamıyordum.

Sadece her şeyi daha da kötüleştirmiştim.

On Yedinci Bölüm

Uyandığımda yatak boştu. Layla'nın yastığına dokundum, sanki Willow hâlâ orada yatıyormuş gibi elimi üzerinden geçirdim. *Belki de öyleydi.*

Saate bakmak için doğrulup oturdum ama telefonumu bulamadım. Yere baktım. Yatağa baktım. Burada değildi.

Layla mı almıştı?

Onu bulmak için korkuyla aşağı koşturdum, telefonumu neden aldığını ve ne görebileceğini merak ediyordum. Willow'la olan bir konuşma, güvenlik sistemi uygulaması. Aceleyle mutfağa girdim ama Layla orada değildi. Büyük Oda'yı, alt kattaki yatak odalarına baktım. Arka kapıyı açtım ama dışarıda havuz kenarında da değildi.

Koşup ön kapıyı açtım.

Layla verandanın basamaklarında oturmuş ön bahçeye bakıyordu. Elinde sigara vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Dönüp bana bakmayınca ne bulduğunu merak ettim. Pek çok şey vardı. Kameralar, bilgisayarımdaki konuşmalar, dün geceki öpüşme.

Tereddütle merdivenlere doğru yürüdüm, Layla'nın sigarasını yavaş yavaş içine çekmesini izledim. "Sigara içtiğini bilmiyordum," dedim.

Dumanı üfledi. "İçmiyorum. Ama stresli olduğum zamanlar için çantamda birkaç tane bulunduruyorum." Omzunun üzerinden göz ucuyla bana baktı. Yüzündeki ihanet ifadesine neyin neden olduğundan emin değildim ama kesinlikle bir şey bulmuştu.

Sakin konuşmaya çalışarak, "Sorun nedir, Layla?" dedim.

Bakışlarını tekrar benden başka tarafa çevirdi. Tekdüze bir sesle, "Bu evi satın aldığını neden bana söylemedin?" dedi.

Başımı geriye yaslayıp sessizce bir oh çektim. Güvenlik görüntülerini bulmuş ola bilir diye düşünmüştüm. Bunu açıklayamazdım.

Ama bukonuda kızmasını bekliyordum.

Hatta bunu öğrenmesine memnun olmuştum. Zaten bugün ona söylemeyi planlıyordum. "Nasıl öğrendin?"

"Az önce emlakçı uğradı." Layla sigarasını yanındaki ahşap basamaktaezdi, bu bir hakaret gı bı gelmıştı. "Kontrat mutfak tezgâhında. Gün sonuna kadar geri istiyor."

Onu hiç bu kadar kız gın görmemiştim. Sözleri ger gindi ve gözlerime bakmıyordu. "Layla. Sürpriz olması gerekiyordu."

"Eminim öyledır," dedi. Ayağa kalktı, sürtünerek yanımdan geçipeve girdive yukarı çıktı.

Peşinden gittim, bu derece öfkeli olmasına biraz şaşırmıştım. Sevinmesini beklemiyordum ama bu kadar kızmasını da beklemiyordum. "Layla," dedım merdivenlerin tepesinevardığımda. Tamadını söylerken odakapısı yüzüme kapandı. Kapıyı açtım ve yatağın altından boş bir bavul çekip çıkardığını gördüm. Bavulu yatağın üzerineattı, açtı ve şifonyereyürüdü. "Buna neden bukadar kızdın?"

Şifonyer çekmecesindeki her şeyi alıp bavulun ıçıneattı. "Bu *hıçlığın ortasında* yaşamak ıstemiyorum. Biz bırçıftiz. Böyle konularda benimle konuşman lazım ama sen konuşmak yerine benim arkamdan iş çevirdin." Dola ba gidip birkaç bluzunu aldı.

"Bunu saklamıyordum. Sürprizdi. Burada âşık olduk. Burasının bizim için bir anlamıolduğunusanıyordum."

Yüzü şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle buruştu. "Ablam buradaevlendi. Burası benden çok onun için an-

lam ifade ediyor. Kansas'ı *sevmiyorum* bile. Bunu kabalık etmeden söyleyebileceğim her şekilde söyledim." Bluzları askılarından çıkarmadan bavula tıkıştırdı. "Asıl amacın ne, Leeds? Beni yaşamak istemediğim bir yerde yaşamaya zorlamak mı yoksa seni bırakıp Chicago'ya döneceğimi mi umuyordun?"

Toplanmaya devam ediyordu, onu gitmemeye ikna edebileceğimden emin değildim. Ama gidemezdi. Dün geceden sonra olmazdı. Willow'la öpüştükten sonra olmazdı. Sadece son bir gece için bile olsa onu kalmaya ikna etmeliydim. Willow'u tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Sırf ona yüz yüze veda edebilmek için bile olsa.

Layla giderse bunu yapamazdım.

Aceleyle dolaba gidip ayakkabımın içini yokladım. Çılgın gibi nişan yüzüğünü çıkardım. "Bir planım vardı Layla," dedim yanına giderek.

Elimdeki yüzüğe bakıyordu.

"Bu gece evlenme teklif edecektim ve sana evi anlatacaktım. Hepsini planlamıştım. Bu şekilde öğrenmemeliydin."

Layla toplanmayı bıraktı. Kutuya bakıyordu, sonra gözlerini gözlerime kaldırdı ama gözleri hâlâ öfke doluydu. "Yüzüğü görmüştüm. Fişi kutunun içinde bıraktığının farkındasın, değil mi?"

Bunun neden önemli olduğunu anlamamıştım. Evlenme teklif etmeden önce zaten çıkarırdım. "Bu neden önemli ki?"

"Yüzüğü ben hastanedeyken almışsın Leeds. *Altı ay önce.* Bu da demek oluyor ki son altı ayını benimle olmak isteyip istemediğinden şüphe ederek geçirmişsin." Dönüp bavulunun fermuarını çekti. "Sen gitmek istemiyorsan kabul. Kal ve evinin satış işlemlerini bitir. Ama ben burayı sevmiyorum ve burada kalmak istemiyorum. Arabayı ben alıyorum."

Kahretsın.

Kahretsin.

Eğer giderse Willow'u birdaha göremeyecektim.

Yatak odasında koşturarak Layla'nın yanından geçtim. Kapıyı bloke ederek önünde diz çöktüm. Hareket etmeyi bıraktı. "Böyleolmasını istemezdim," dedim. "Amatanıştığımız geceden beri seninle evlenmek istediğimi biliyordum. Buyüzüğüaltı ay önce aldım, iyileştikten sonra buraya geri döneceğimizi biliyordum Sendenkarım olmanı isteyecektim ama bunu buradayapmak istedim. Tanıştığımız yerde. Seni seviyorum vehayatımın gerikalanını seninle geçirmek istiyorum Layla. Lütfen gitme."

Layla kıpırdamıyordu. Gözlerini dikmiş yüzüğe bakıyordu, artık deminki kadar gergin değildi. Daha az kızgındı.

"*Lütfen,*" diyeyalvardım.

Tereddüt ediyordu, ifadesi hâlâ şüphedoluydu. Bavulu bıraktı. "Bu gerçekten kafamıkarıştırıyor," dedi. "Sana inanmak istiyorumama inanamıyorum"

Çünkü inanmamalısın, demek istedim. Onun yerine ayağa kalkıp elini tuttum. Ona ısrarla ve dürüstlük gibi görünmesini umduğum bir ifadeyle baktım. Çünkü söyleyeceklerim doğruydu. "Tanıştığımız ilk gece seninle evlenmek istediğimi biliyordum. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim." Ama peşinden söylediklerim yalandı. "Hayatımıseninle geçirmek istiyorum Layla. Lütfen. Evlen benimle."

Buna inanmıştı. Ifadesinden anlaya biliyordum. Tüm öfkesi rahatlamaya dönüşmüştü. "Yani bizden şüphe etmiyor muydun?"

Evet. Altı aydır. "Hayır. Tek bir saniye bile."

Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü, sonra pişmanlıkla başını iki yana salladı. "Her şeyi mahvettim. Leeds, çok üzgünüm. Kızdım ve her şeyi mahvettim."

Yüzüğü kutudan çıkardım. Titreyen parmağına taktım. Şimdi daha çok ağlıyordu. "Senin hatan değil. Daha iyi planlamalıydım."

Başını iki yana sallayarak boynuma sarıldı. "Hayır, mükemmeldi." Beni öptü, sonra geri çekilerek yüzüğe baktı. "Ve evet. Evet, evet, evet, seninle evleneceğim."

Hayal ettiğim teklif bu değildi.

Bundan çok uzaktı.

Yüzümde sahici bir ifade olsun diye çabalıyordum ama tebessümü genişledikçe kendimi daha küçük hissediyordum.

Beni tekrar öptüğünde sigara tadı aldım, öpüşmek için kendimi zorlamam gerekmişti.

Geçen sene oldukça kötü şeyler yapmıştım ama bu şimdiye kadar düştüğüm en alçak seviye olabilirdi. Artık âşık olduğumdan bile emin olmadığım bir kıza evlenme teklif etmiştim.

"Aspen'i aramam lazım," dedi Layla. Yatak odasının kapısından dışarı fırlayarak merdivenlerden indi.

Yatak odasında öylece durarak başımı iki yana salladım. *Az önce ne yapmıştım ben?*

Arkamda şifonyerden gelen bir ses duydum. Alt çekmece yavaş yavaş kendiliğinden açıldı.

Şifonyerin yanına gidip çekmecenin içine baktım. Dizüstü bilgisayarım ve telefonum içinde saklıydı. Telefonumu alıp şifreyi girdim. Willow'la çoğu konuşmamızı yaptığımız mesajları açtım. Okunmamış bir mesaj vardı, *Emlakçı gittikten sonra telefonunu ve dizüstü bilgisayarını saklamak zorunda kaldım. Layla gerçekten kızgın görünüyordu ve karıştırmasını istemedim.*

Mesaj bir saat önce gönderilmişti.

İçimi çektim, yatağa gidip yüzüm yukarıda kendimi yatağa bıraktım. "Üzgünüm," dedim yüksek sesle. "Başka seçeneğim yoktu."

Oda sessizdi. Willow bana cevap vermek için kullanmak isterse diye telefonumu yatağa koydum.

Kullanmadı.

Benimle hiç konuşmadı.

On Sekizinci Bölüm

"Yeterince yemiyorsun." Sözlerim istediğimden sert çıkmıştı. Layla yiyormuş gibi yaptığı yemekten başını kaldırıp baktı.

"Buraya geldiğimizden beri iki kilo alacak kadar yedim."

"Sadece son iki haftadan bahsetmiyorum. Günde en fazla sekiz yüz kalori alıyorsun. Bu durum beni endişelendiriyor."

"Vücudum sekiz yüz kaloriye alışık. Bu şekilde fonksiyonlarım gayet yerinde."

"Hayır, değil. Her zaman açsın."

Layla şaşkınlık içinde güldü. "Sanki benim bedenimi benden iyi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Onu kızdırıyordum. Niyetim bu değildi. Sadece bütün gün sinirliydim ve bunu ona yansıtıyordum.

Layla'ya yüzüğü verdiğimden beri Willow benimle konuşmamıştı. Layla odadan her çıktığında onunla konuşmayı denemiştim ama cevap vermiyordu.

Bir geceyi daha, Layla uyuyana kadar dakikaları sayarak geçirecektim.

Tabağımı lavaboya götürüp çalkaladım. Layla bende bir sorun olduğunu sezebilirdi. Masadan kalktı, gelip yanımda durdu. "İyi misin?"

Bugün hayatımın aşkına evlenme teklif ettiğim için çok mutlu olmam gerektiğinin farkındaydım ama sahte sahte gülümsemek çok zordu.

"Ev yüzünden mi?" diye sordu. "Senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

Sesinde öfke izi yoktu. Gerçekten meraklı görünüyordu bu yüzden keyifli hâlini kendi yararıma kullandım. Çene-

sını avucuma aldım. "Seninle burada tanıştım Layla. Tabii kibenim için önemli."

Gülümsedi. "Bu çok hoş." Ama bundan memnun olduğu anlamına gelmiyordu.

"İyi bir yatırım olurdu." Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordum. Para tuzağı olabilirdi. "Burada yaşamak zorunda değilsin. Nashville'debir ev satınalabilir ve burayı sadece bir şeyleri kontrol etmemiz gerektiğinde ziyaret edebiliriz."

Aslında söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyordu. "Burada yaşamak zorunda olmayacak mıyım?"

"Hayır. Tatil evi gibi düşün. Ama satın alırsam, işlemleri tamamlamak için fazladan bir hafta kalmamız gerekecek. Tennessee'ye dönmeden önce bazı şeyleri halletmek için." Daha önce hiç mülk satın almamıştım ama işlemlerin tamamlanmasının bir haftadan fazla sürdüğüne emindim. Yine de Layla'nın bunu bilmesini istemiyordum.

Layla alnını göğsüme dayadı. "Bütün bir *hafta*," dedi içini çekerek. "Off. Tamam. Sana güveniyorum."

Bir adım geri çekildim. "Cidden mi?"

Başını salladı. "Nedenolmasın? Seniniçin çok şey ifade ediyor ve yakında kocam olacaksın. Ayrıca ablamın evlendiği yerde evlenmek güzel olabilir."

Kollarımı ona dolayıp kucakladım. Son zamanlarda zoraki gelmeden ilk kucaklamamdı ama çok rahatlamıştım. Bana burada fazladanbir hafta veriyordu, bu da Willow'u tekrar göreceğim anlamına geliyordu.

Ve buraya sahip olmak Willow'a *yardım etmek* için banadaha fazla zaman verecekti.

Belki.

Bugünkü davranışlarımdan sonra Willow'un benimle bir daha hiç konuşmama ihtimalivardı.

###

Bugün Layla'ya evlenme teklif etmiştim, bu yüzden bu gece sevişmek istediğinde onu kendimden uzaklaştıramazdım. Tüm giysilerini çıkararak sadece parmağında nişan yüzüğüyle sevişmek istediğini söylemişti.

Bunu atlatmak için tekrar Willow'u düşünmek zorunda kalmıştım. Daha sonra, her şey bitip de Layla sarılmak istediğinde yine Willow'muş gibi davranarak uyuyana kadar elimi nazikçe kolunda aşağı yukarı gezdirdim.

Üzerinden yarım saat geçmişti ve hâlâ aynı pozisyondaydık. Göğsümde uyuyordu. Gözlerimi tavana dikmiş, Willow'un gelmesini bekliyordum. Geleceğini *umuyordum*.

Annemi arayıp Layla'ya evlenme teklif ettiğimi söylememiştim. Bundan gurur duymuyordum. Artık ona âşık olmadığımı itiraf ettiğimde bunun Layla'ya yapacaklarından gurur duymuyordum.

Göğsümde kıpırdandı ve doğrulup oturdu.

Willow olduğunu gördüğümde tüm vücudum rahatlayarak oh çektim. Onu bir daha Layla'ya girmeyecek kadar kızdırdığımı düşünmeye başlamıştım.

Layla'nın yüzüğüne bakıyordu. Sonra parmağından çıkarıp komodinin üzerine koydu.

"Bıraktığı histen hoşlanmıyorum," dedi. Örtüyü çıplak göğüslerinin üzerine çekti, uzanıp omzunu kaşıdı. Willow'da bir zarafet vardı ve aralarındaki en sevdiğim fiziksel fark buydu.

Cazibe tuhaftı. Nasıl oluyordu da aynı bedeni kullandıkları hâlde benim tepkilerim bu kadar farklı olabiliyordu? Nasıl oluyordu da daha önce Layla'yla seks zorunluluk gibi gelirken Willow'a sadece bakmak bir ödül gibi geliyordu?

"Sen onun içindeyken bu beden daha güzel," dedim.

Willow göz teması kurmuyordu. "Bu benim için pek de bir iltifat sayılmaz. Bu benim bedenim değil." Ayağakalkıp kendinden emin bir şekilde odanın karşısınayürüdü. Banyoya girip kapısını kapattı. Birkaç saniye sonra duştan su aktığını duydum.

Bu gece Layla'yla seviştiğimi biliyordu. Bunu yıkayıp temizliyordu.

Layla'yla yakınlaşmam Willow için zor olmalıydı. Ama Layla'yı burada tutmakiçin onunla fiziksel ilişkim olması gerekiyordu, yoksa Willow'u göremeyecektim.

Buakla gele bilecekenkötü durumdu. Âşık olduğumkızdan ayrılamazdım, yoksa âşık olduğum kızla vakit geçiremeyecektim.

Willow duş almayı bitirdiğinde havluya sarınarak yatak odasına geri döndü. Havluyu yere bıraktı, üstüne bir tişört geçirdikten sonra yanıma yatağa geldi. Yan döndü, sırtı bana dönüktü. Acıçekiyordu ve bu benim hatamdı.

"Onunla evlenmek istemiyorum Willow."

"O zaman evlenme teklif etmemeliydin," dedi çabucak.

"Ne yapmam gerekiyordu? Gitmesine izin mi vermeliydim?"

Willow dönüp oturdu. "Evet." *Çok basitmiş gibi söylemişti.*

"Birlikte geçireceğimiz son geceyialmasınıistemedim."

"Ya bu geceden *sonrası*?" dedi. "Bu evi satın alırsan ne olacak? Layla seninle buraya gelmekistediğindeutanılacak birilişkimi yaşayacağız? Kapınızın önünde duruponunla sevişmenidinledikten sonrada bedeni mi devralacağım?"

Elini tutup kendimeçektim, sesindeki acıyıduymaktan nefretediyordum. Bir yenilgiyığını hâlinde kollarımınarasınayerleşti.

"Bu bana haksızlık," dedi. "Sen ikimizi de kendi dünyana dahil ediyorsun ama ben seni kendi dünyama alamıyorum."

Elimi nazikçe saçlarında gezdirdim. "Başka türlü nasıl yapacağımı bilseydim yapardım. Ama eğer faydası olacaksa artık Layla'ya âşık değilim."

"Evet, öylesin," dedi Willow usulca. "Sadece kafan karışık. Buraya ona âşık olarak geldin ama ben onun vücudunu kullanarak bunu karmaşık hâle getirdim."

"Buraya gelmeden önce bile karmaşıktı. Burasının bunu değiştirebileceğini düşünmüştüm. Bizi bir şekilde düzeltir diye düşünüyordum. Ama sadece daha kötü hâle geldi. Onunlayken üzgün göründüğümü sen kendin söyledin."

Willow göğsümden kalkıp gözlerimi aradı. "Ama ya benim hatamsa? Ben burada olmasaydım, hayatınıza girmeseydim onunla gerçekten yeniden bir bağ kurabilirdin."

İç çektim, bunları söylerken bana bakmasını istemiyordum. Bana karşı kalan saygısının kaybolmasından korkuyordum. "Bunun seninle alakası yok Willow. Layla'yı en düşük noktalarında gördüm ve bazen bu düşük noktalar gerçekten ama gerçekten çok düşük. İlk başta, rollerimizin bu kadar ani değişmesi yüzünden sönen duygularımı suçladım. Onun bakıcısı hâline geldim. Önceleri onun iyileşeceğini, her şeyin değişeceğini düşünüyordum. Ama iyileşmesiyle ne kadar uğraşırsam, o kadar uzak hissetmeye başladım. Bu onun hatası değil. Senin hatan değil. *Benim* hatam." Çok derin bir nefes alarak elimle yüzümü sıvazladım. "Tüm bunlar benim hatam. Şu anda Layla'ya yaptıklarımız. Sable'ın ona yaptıkları. Benim *Sable*'a yaptıklarım."

Willow yatakta doğrulup oturdu. Kollarını dizlerine dolayarak bir süre sessiz kaldı. "O gece ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Layla'nın anılarına bakamıyor musun?"

"Senin açından duymak istiyorum."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Sable önce Layla'yı vurdu, sonra da odaya girdiğimde beni. Hemen koşup silahı aldım."

Willow bana kelimelerle tepki vermese de bunu söylediğimde tüm vücudunun kaskatı kesildiğini görmüştüm. "Yani... onu vurdun mu?" diye sordu fısıltıyla.

Başımı evetanlamındasalladım. Bununanısı hâlâ gerçeküstü gibi geliyordu.

Willow başını dizlerine dayayarak bana bakmaya devam etti. "Sable senin için ne ifade ediyordu?"

"Onunla birkaç ay çıktım. Geçen yıl, Layla'yla tanışmadan önce."

"Amaondan ayrıldın? Neden?"

Boğazımsıkışınca yutkundumve yatakta doğrulup oturdum. Willow bana bakmaya devam ediyordu ama gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp bakışlarımı ellerime odakladım. "İlk başta tek gecelik bir ilişki olacağını düşünmüştüm ama o gelip gitmeye devam etti. Arkadaşlıkta sakınca görmediğim için bu konuda bir şey yapmadım. Ama daha benim haberim olmadan, internette fotoğraflarımızı paylaşıyor, erkek arkadaşı olduğumu söylüyor, her gösteriye geliyordu. Garrett'la gruptaki çocuklar bunu saçma buluyorlardı çünkü onu üzmemek için gereksiz yere uzattığımı biliyorlardı. Onu üzmek istemediğim için gereğinden fazla birkaç hafta daha devam ettirdim. Ama sonraişleri birazfazla ileri götürmeye başladı ve bana aramızdaki şeyi bitirmekten başka çare bırakmadı."

"Ne konuda işleri çok ileri götürüyordu?" diye sordu Willow.

"Onu sadece birkaç haftadır tanıyorken onu sevdiğimi söylemediğim için üzülüyordu. Insta gram'da birlikte bir fotoğrafımızı paylaşmadığım için üzülüyordu. Ona ciddi bir ilişki aramadığımı söylediğimde mantıksız bir şekilde sinirleniyor, sonra da bana yanıldığıma dair tüm nedenle-

ri anlatmaya çalışıyordu. Bana göre eğleniyorduk. O ise kafasında neredeyse düğünümüzü planlıyordu. Sonunda ondan ayrıldığımda, beni aramayı kesmedi. Sonra gösterilerimizden birine geldi ve hiçbir aramasına cevap vermediğim için bana bağırmaya başladı. Garrett onu kovdurmak ve gelecekteki gösterilere gelmesini yasaklamak zorunda kaldı. Önünü kesmek zorunda kaldım. Başka türlü nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sonunda üstesinden gelir diye düşünmüştüm."

"Bu yüzden mi senin evine geldi ve yapacağını yaptı? Layla'yla hayatına devam ettiğin için mi?"

"Bilemiyorum doğrusu. Layla'yla bir fotoğrafımı paylaştığım için kesinlikle üzülmüştü. Sosyal medyadan Layla'ya ulaşacak kadar hem de. Ancak polis, bazıları çocukluktan kaynaklanan uzun bir teşhis listesi olduğunu söyledi. Depresyon, bulimia, bipolar bozukluk, aklına ne gelirse. Ve bunlardan hiçbiri için ilaçlarını almıyordu. Belki de bu yüzden yaptı. Çünkü gerçekten dengesizdi."

"Bu, Layla için korkunç olmalı. Ve senin için."

Başımı salladım. "Öyleydi."

"Neden bu konuda kendini suçlu hissediyor gibisin?" diye sordu. "Yanlış bir şey yapmış gibi görünmüyorsun. İnsanlar her zaman ayrılırlar."

Omuz silktim. "Ondan ayrıldığım için suçluluk hissetmiyorum. Hayatına son verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Polis gelene kadar onu kolaylıkla silah zoruyla tutabilirdim ama yapmadım. Layla'ya yaptıklarına duyduğum öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Hayatını aldım ve yaptığım andan beri de buna pişmanım."

Willow sakin bir sesle, "Böyle bir durumda kalan çoğu kişinin yapacağı şeyi yaptın," dedi. "Saplantılı bir kişiliği vardı ve sen bunun kurbanıydın. Ne kadar derinlere indiğini ya da onunla tanışmadan önce senin için bir hayran

kulübü olduğunu nereden bilecektin?" Hafifçe bana doğru eğilerek göz teması kurmakzorunda bıraktı. "Elinde silahla evine gelerek seni olabildiğince ileri gitmeye zorladı. Bu senin hatan değil."

Bunu kimseyle konuşmuyordum, bu yüzden ondan bu sözleri duymak güzeldi. Ona teşekkür etmek üzereydim.

Ama sonra kanım dondu... *âdeta buz kesti*... içimde patlayan minik cam parçaları gibi paramparça oldu. Willow'un ağzından az önce çıkan kelimeler, ait olacak bir yer arayarak aklımdan hızla geçti ama doğru yer orası değildi.

Willow'un sözleri Layla'nın zihnine ait değildi.

Sable'la ilgili ayrıntılardan Layla'ya hiç bahsetmemiştim. Layla'ya Sable'ın bir hayran kulübü olduğunu hiç söylememiştim.

Willow'a Sable'ın bir hayran kulübü yürüttüğünü kesinlikle söylememiştim.

Willow nasıl oluyorduda Sable hakkında bir şeyler biliyordu? Bu bilecek bir şey değildi.

Bileğinden tuttum, doğrulup otururak onu sırtüstü döndürdüm. Yataktan kalktım, yanında durarak yukarıdan ona baktım.

Bu ani hareketimle gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Çenemi sıktım, çok karmaşık görünen ama aslında basit bir yapbozu sessizce birleştirmeye çalışıyordum. Sadece üç parçadan oluşan bir yapbozdu.

Ben.

Layla.

Sable.

Willow bu yüzden mi buradaydı? Sable olduğu için mi, bir kapanışa mı ihtiyacı vardı? Eğer durum buysa neden farklı bir isim kullanıyordu ki?

"Neden kendine Willow diyorsun?" diye sordum.

Tepkim onu tedirgin etmişti. Kollarını sıvazladı. "Adımı sormuştun. Adım yoktu, bu yüzden sadece... uydurdum."

Sözlerim boğazımda düğümleniyordu. "Sen mi... *uydurdun?*"

"Evet. Sana hiç anım olmadığını söylemiştim. İsmimin ne olduğunu nereden bilecektim ki? Senden önce kimseyle konuşmadım bile. O yüzden kimse bana adımı sormadı."

Aklım olası her yöne dönmeye başlamıştı. Bu ihtimali neden düşünmemiştim? Sable ölmüştü. Onun ölümünden ben sorumluydum.

Bu yüzden buradaydı.

"Leeds?" Willow odada volta atmamı izlerken battaniyeyi bir kenara attı. "Sorun nedir?"

Yürümeyi bıraktım ve dönüp ona baktım. Ayaklarımın altındaki zemin çökmüş de evden düşmek üzereymişim gibi geliyordu. "Sable'ın bir hayran kulübü olduğunu nereden biliyordun?"

Şimdi gözleri başka bir şeyle dolmuştu... Willow'un ifadesinde hiç olmayan bir şey. *Suçluluk.*

Bu eve geldiğimden beri ilk kez, en başından beri vermem gereken tepkiyi hissediyordum. Korku.

"Layla'dan çık."

"Leeds..."

"Layla'nın. Bedeninden. Çık!"

Willow güçlükle ayağa kalktı. "Leeds, dur. Anlamıyorsun. Kafasının içi karışık. Hiçbir şey mantıklı değil. Bu benim anım değil –Layla'nın anılarından biri." Şimdi karşımda durmuş yalvarıyordu.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. "Bunu Layla'ya hiç *söylemedim.* Böyle bir anısı olamaz. Bunu sadece Sable bilebilir."

Willow'un elleri, yeterince hızlı bir bahane bulamıyormuş gibi başının iki yanına gitti.

Willow, Sable'dı; bunu hemen anlamalıydım. Ama tüm bu olanlara kendimi çok kaptırmıştım. Bu kadar büyük

bir şeyin gerçekleşmesine ve bunun bir parçası olmak beni fazlasıyla etkilemişti. Benden veya Layla'dan daha büyük bir şeyin parçası olmuşum gibi hissetmiştim ama zaten mahvettiğimiz bir şeyi daha da mahvetmenin bir parçası olmuştum.

Willow'un Layla'dan çıkmasını istiyordum ve bunu Layla yatakta değilken yapması umurumda bile değildi. Layla'nın gözlerini açıp da ayağa kalktığını hatırlamayınca korkması umurumda değildi. Zaten bu gece Layla'yla buradan ayrılmayı planlıyordum. Onu Willow'dan olabildiğince uzağa götürmem gerekiyordu.

Willow'u iterek geçip Layla'nın daha önce toplamaya başladığı bavulu aldım. Yatağın üzerine atıp diğer bavulumuzu aldım. Ben toplanırken Willow tek kelime etmedi. Sadece eşyalarımızı toplarken gözleriyle odada beni izliyordu.

Banyoya gidip her şeyi toparladım, sonra merdivenin tepesine doğru yürüdüm. Bavullardan birini ileri itip merdivenlerden yuvarlanışını izledim, ardından diğeriyle birlikte hızla merdivenlerden indim.

Willow arkamdaydı, hâlâ Layla'nın içindeydi.

Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü bilmiyordum. Willow'un burada olmasının bir nedeni vardı. Bu neden, bizi vuran kişi olmasıydı. Bu sebep bu eve girdiğimden beri gözümün önündeydi. Birkaç ay önce satışa çıkarılmış bir ev. Bundan kısa bir süre önce mülkiyeti değişen bir ev.

Willow ne zamandır bu evde olduğunu hatırlayamadığını söylemişti ama mülkiyet değişmesinden çok önce değildi değildiğini hatırlıyordum. Demek ki... zamanlama örtüşüyordu. Willow, Sable'ı vurduğum sıralarda buraya gelmişti.

Mutfağa gidip arabanın anahtarlarını aldım, döndüğümde Willow'un kapıda durduğunu gördüm. "Biz gidiyoruz. Onun içinden çıkmanı istiyorum."

Yalvaran gözlerle bana bakarak başını iki yana salladı. "Geçmiş hayatımda Sable olsam bile şimdi o değilim. Sana yaptıklarını asla yapmazdım. Layla'ya yaptıklarını yapmazdım."

Yumruğumun içinde anahtarlarımı sıkıyordum, şimdi içim daha da korkuyla dolmuştu. Willow'dan daha önce Layla'dan çıkmasını her istediğimde çıkmıştı.

Ya şimdi onu terk etmeyi reddederse? Ne yapmam gerekiyordu?

"Layla'nın kafasında her şeyin karmakarışık olduğunu söylemiştin. Layla'ya ait olmayan anılar olduğu için mi karmakarışık?"

Willow'un çenesi titredi. Başını sallayarak onayladı.

"Sable'ın kaç hatırası var sende?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Hangi anılar Sable'a, hangileri Layla'ya ait bilmiyorum. Layla'nın içindeyken ikisi de oluyor. Sana bu yüzden kafasının karmakarışık olduğunu söyledim çünkü her şeyin iki versiyonu var."

"Ne gibi?"

Willow bana yaklaşınca bir adım geri çekildim. Ondan uzaklaştığımda kaşları acıyla ayrıldı. Hıçkırığını bastırarak masaya oturdu. İki eliyle ağzını örttü, sanki hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken gerçeği de geçiştirmeye çalışıyor gibiydi.

Arkamdaki tezgâha uzanıp bir peçete aldım. Willow'a verdim... Burada olduğum sürece bana güvenmesini istiyordum. Kendini açıklamasına yetecek kadar bir süre, sonra Layla'yla gitmeme izin vermesi için onu ikna edebileceğimi umuyordum. Henüz cevaplamadığı soruyu tekrarladım ama daha nazikçe sordum.

"Hangi anıların iki versiyonu var, Willow?"

Gözyaşlarını peçeteyle silerek gözlerini gözlerime kaldırdı. "Layla'nın bedeninde olmadığım zaman hiçbirinin. Ama onun içindeyken... çok fazla var."

Titrek bir nefes alıp bakışlarımı çevirdim. *Bunca zamandır bana yalan söylüyordu.* "Vurulma anını hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Bunu yaptığını hatırlıyor musun?"

Bir duraksama oldu, sonra...

"Layla'nın içindeyken tüm hatıralar bana ait gibi geliyor. Bu yüzden bilmiyorum. Orada mevcut. Ama benim mi? Bilmiyorum."

Dönüp ona baktım. "Başka neden Sable'ın anılarına erişimin olsun ki?"

Utanç içinde yüzünü eliyle kapatarak benden başka tarafa baktı. "Bilmiyorum." Ayağa kalkıp hızla yanıma geldi. "Eğer önceden Sable'sam da artık değilim Leeds. Böyle bir şeyi asla beceremezdim."

Kusacak gibi oldum. "Layla'dan çık," diye rica ettim boşuna bir rica olduğunu bilerek. Şimdi gitmemize izin vermesinin imkânı yoktu. Sable bizi daha önce bulmuş ve şimdi de bunu başarmıştı. Ve ben de buna sorgusuz sualsiz kendimi kaptırmıştım.

Bu hiç küçük bir hata değildi. Hatta büyük bir ihanet bile değildi.

Bu hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi. Öbür dünyayla alakalıydı.

Anlayışımın çok ötesindeydi.

Willow'un gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sadece başını iki yana sallayarak acı dolu gözlerle, "Çok üzgünüm," dedi.

Ve sonra çığlık attı.

Vücudumu kaskatı yapan kan dondurucu bir çığlıktı.

Willow'un artık Layla'nın vücudunu kullanmadığını o anda söyleyebilirdim.

Layla mutfakta etrafına bakınarak bara tutundu. Dizleri ayakta tutamayacak kadar güçsüzleşmiş gibi büküldü.

"Neler oluyor?" Sesi titrek bir fısıltıyla çıkıyordu. Bana baktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Leeds, bana neler oluyor?"

Layla'nın elini tutup yukarı çektim. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Histerik bir hâldeydi. Benden uzaklaşarak, "İlaçlarıma ihtiyacım var. Aklımı kaybediyorum," dedi.

"İlaçları bavula koydum."

Kapıda durup bana baktı. "Neden? İlaca ihtiyacım var. Nerede?"

Antreye gidip bavullarımızı aldım. "Sana arabada vereceğim. Hemen çıkmamız gerekiyor. Hadi gidelim."

Kıpırdamıyordu. "Neden gidiyoruz. Ben neden aşağıdayım?" Bir daire çizerek dönüp merdivenlerden yukarıya, sonra mutfağa baktı. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Sanırım ters giden bir şeyler var. Bende bir sorun var."

"Sende hiçbir sorun yok Layla. Bu ev yüzünden. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Bana baktı, belki de ifademdeki ciddiyettendi ama sonunda başıyla onayladı. "Tamam," dedi asabi bir sesle. Kapıyı açıp önce Layla'yı dışarı ittim. Sonra bavulları çekerek eşikten geçirdim.

"Çabuk ol," dedim, Willow tekrar devralmadan hızlı hareket etmesini istiyordum.

Arabanın yarı yoluna gelmiştik ki Layla durdu. "Hadi *gidelim* Layla."

Hareket etmiyordu.

Ona baktım, ama artık yanımda Layla'yı göremedim.

Yine Willow'du.

Hemen bavulları bıraktım. Yenilgiyle ellerimi havaya kaldırdım. Bavullar devrildi, birini tekmeledim. Tekrar tekmeledim. Tekmeledim ve tekmeledim çünkü gitmemize izin vermeyecekti.

"Leeds, *dur*," diyeyalvardı Willow.

Şu anda Layla'yı onun elinden nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Willow Layla'dan çıksa bile bizi takip edecek miydi? Giderken arabada bizimle olmayacağını nereden bilecektim? Polisi arayamazdım. Ne diyecektim ki? Öldürdüğüm kızın hayaleti beni takipediyormu? *Yine?*

Bu pisliğe nasılbulaşmıştımben?

"Beni dinle," dedi Willow sakin sakin. Soğukkanlılığı Layla'nın histerik hâliyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Geçmiş hayatımda Sable olsam da artık değilim. Ben Willow'um. Ve Sable'ın sana ve Layla'ya yaptıklarını asla yapmazdım. Gitmek istiyorsan gitmenize izin vereceğim. Ama..."

Başımı iki yana salladım. "Söyleyeceklerini duymak bile istemiyorum. Gitmek istiyorum."

Elini kaldırdı. "Lütfen. Bunu söylememe izin ver." Yavaş yavaş iki adım öne çıktı. "Madem Sable'dım, o zaman burada olmamın bir sebebi var demektir. Tüm filmleri benimle birlikte izledin. Bütün teorileri biliyorsun. Sable neden burada sıkışıp kaldı Leeds? Belki senin affına ihtiyacı vardır. Ya da belki senin onunkine ihtiyacın var? Bilemiyorum ama eğer gidersen bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Ve kalan ömrünü hayaletlerin var olduğunu, bunlardan birinin sıkışıp kalmasına senin sebep olabileceğini bilerek geçireceksin. Bu bizi sonsuza kadar takip edecek. İkimizi de."

Ağırlığımı öbür ayağıma geçirdim. "Konuşmaya başladığımızdan beri bunu çözmene *yardımetmeye* çalışıyorum! Hiçbir şey öğrenmek istemeyen sendin Willow! *Şimdi* benden yardım mı istiyorsun? Haftalardır bana yalan söylediğini öğrendikten sonra mı?"

"Yalan söylemiyordum. Bilmiyordum," dedi. "Sadece hepsinin Layla'nın kafasının içindeki karmaşa olduğunu

düşünüyordum çünkü onun kafasında olmadığım zaman hiç anım yok. Hâlâ kesin olarak bilmiyorum. Senin teorin mantıklı ama doğru gelmiyor. Bunda ters giden bir şeyler var." Yine yaklaştı. Bu sefer geri adım atmadım çünkü bir yanımona baktığımda sadece Willow'u görüyordu ve o yanım hâlâ ona acıyordu.

Ama kalmaya yetecek kadar acımıyordum.

Parmağımı ona doğrulttum. "Hatırlasan da hatırlamasan da bunların sebebi sensin. Layla'nın neredeyse ölecek olmasının sebebi sensin. Eninde sonundaonu öldürmenin sebebi ben olmayacağım. Ondan *çık* veuzak *dur*."

Hâlâ sakindi ama şimdi yanaklarından sessizce yaşlar süzülüyordu. "Neden burada olduğumu bilmiyorum. Ama buradayım veburası her neresiysekendimiburada kötübir insan gibi hissetmiyorum. Kendimi *iyi* ve *dürüst* hissediyorum. Sable hayattayken her kimse ben o değilim. Kendim gibi hissediyorum. Willow gibi. Ben birlikte film izlediğin, artan yemekleri yiyip vakit geçirdiğin kızım. Dün gece yatakta öptüğün kızım. *Ben*. Sable değil. Layla değil. *Willow*."

Dişlerimi sıktım. "Willow yok. Bu senin uydurduğun birisim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri çaresizlikle doluydu. "Ben varım. Tam buradayım. Tam karşında duruyorum."

Böyleağlarken ona bakamıyordum. Dönüpellerimibelimekoydum. Başımı eğdim, bundan sonra ne yapacağımı bilemiyordum. Tam bir dakika öyle geçti, hemen arkamda durmuşsessizce ağlıyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Gitmem gereken yön olduğunu bilerek araba yoluna baktım. Ama içpusulamneden beniaksi yöne çekiyordu? Bu kararlaneden mücadele ediyordum ki? İçinde bulunduğumuz bu karmaşanınbaşlamasının sebebi o olduğu hâlde neden hâlâ burada kalmaya çekiliyordum?

"Leeds?" dedisonunda. "Sadece... git."

Arkama döndüm, Willow tamamen yenik bir şekilde bana bakıyordu. Eliniarabayadoğru salladı. "Git. Bu doğru değil. Zaten Layla'ya bunu yapmamalıyız. Git, evlen, ona başka bir ev al, bebeklerıniz olsun, ünlüol falan filan. Mutlu ol." Parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. "Mutlu olmanı istiyorum. İstediğin buysa bu sefer onunla giderken seni durdurmayacağımasöz veriyorum."

Bir an onu inceledım, neye inanacağımı bilmiyordum.

Ve *ne demeye* ona hâlâacıyordum?

Gidip bavullardan birini aldım. Sonra diğerini. Bavullarıarabaya götürüp bagaja yerleştirdim. Sürücü kapısının yanında duruyordu.

Birkaç metreötede durup dikkatle ona baktım.

"Bana birıyilikyapar mısın?" dedi. "Yine de o adama e-posta gönderip buraya gelmesini istermisin? Artık bunu çözmek istıyorum. Artık burada olmak istemiyorum."

Bu sözler ve bunları acı içinde söylemesiiçime işlemişti.

Artık burada olmak istemiyorum.

Boğazımı temızledim. "Ona bu gece e-posta göndereceğim."

Hafifçe gülümsedi, dudakları titreyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Gözünden bir damla yaş daha süzüldü, başını kaldırıp sağ tarafa baktı, yüzü acı içindeydi. "Umarım güzel bir hayatın olur."

Ve sonra gitti.

Layla yıne hısterik bir hâldeydi.

Dışarı nasıl çıktığı konusundakafası karışmış bir hâlde, errafmda dönüp durdu.

Elinden tutup yolcu tarafındakikapıya götürdüm. "Sadece arabaya bin," dedim, sak in olmaya çalışıyordum ama Layla korkmuş ve şaşkın çığlıklar atarken, hıçkıra hıçkıra ağlarken bunu yapmak zordu. Emniyet kemerini takıp sürücü tarafındaki kapıya yürüdüm.

Elimi kapı koluna koyup bir an durdum. Layla çığlık çığlığa acele etmemi söylüyordu. Son bir saatte olanların baskısından başım zonkluyordu. Sadece çığlık atmak istiyordum çünkü şu anda ikiye bölünüyormuşum gibi geliyordu.

Layla'yla tanıştığım geceyi düşündüm. Boyutlar hakkında söylediklerini... bir boyuttan diğerine, sonra bir diğerine geçtiğimize nasıl inandığını düşündüm. Ana rahmindeykenrahimden *önceki* varoluşuhatırlamıyoruz dediğini düşündüm. Hayattayken anne karnında olduğumuzu hatırlamadığımızı söylemişti. Ve bir sonraki boyuttada *bu* hayatı hatırlayamayabilirizdemişti.

Ya Willow gerçekten Sable olduğunu hatırlamıyorsa?

Ya bu boyuttaki kişi geçmişhayatındaki kişiden farklıysa?

Haklıydı. Buradan nekadaruzaklaşırsamuzaklaşayım, bunudüşünmekten hiç vazgeçmeyecektim. Cevaplara duyduğum ihtiyaç hiç bitmeyecekti.

Geriye eve... bu dünyada benim için en önemli yere baktım. *Ülkenin kalbi.*

Eğer Willow'un... *Sable*'ın... yardımıma ihtiyacı olmasaydı, neden buraya gelecekti ki?

Burada olmasının bir nedeni vardı. Bir şekilde buraya geleceğimi biliyordu. Belki de işin içindekozmik bir güç vardı. Belki de Layla'yla benim bağışlamama ihtiyaç duymak kadar basitbir şeydi.

Her ne ise sebebi ister karmaşık ister basit olsun, bütün bunlar Layla'dan büyüktü. Benden büyüktü. Bu, içinde yaşadığımızı düşündüğümdünyadan çokdahabüyüktü; bense bunuküçükbir kutuya sığdırıp hiçbir şey olmamış gibi bir yere gizlemeye çalışıyordum.

Willow'a yardım etme dürtüsünü içimde, kemiklerimde, kalbimde hissediyordum. Eğer çekip gidersem, bu duy-

gu lar burada, bu evde, bu hayaletle kalacak ve geldiğimde hissettiğim kadarboş hissederek buradan ayrılacaktım.

Nedenini açıklayamıyordu m ama korku yüzünden buradanuzaklaşmak, bu kızınçıkışı bulmasına yardımetmek için kalmaktan çok daha kötü gelıyordu. Eğer Layla'yla benım, bu rada sıkışıp kalmasıyla bir ılgimiz varsa muhtemelen tek çıkışyolu dabizdik.

"Leeds," diyeyakardı Layla. "Binarabaya!"

Hayatın neresinde olursam olayım ya da buradan ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, bu yere karşısüreklibir çekim hissedecektim.

Ve hayatım boyunca... belki bunu anlayamayacaktım. Sable'ane olacağını neden umursuyordum? Bır şekildedüşüncelerimi manipülemi ediyordu?

"Willow," dedim boşluğa. "Bir şey soracağım. Tekrar Layla'nınıçine gır."

Layla adımı haykırmaya devam edıyor, acele etmem için yalvarıyordu.

Sonra durdu.

Aniden sakinleşerek emnıyet kemerını çözdü ve kapısını açtı. Arabadan iniparkasına döndüğünde, arabanınüstünden bana bakan Willow'du.

"Hiç benim ıçime girdin mi?" diye sordu m.

Hemen başını ikıyana sallayarakcevap verdi. "Hayır. Tabii ki girmedim."

Yüzündeki ifadeyalan söylemediğini açıkça gösteriyordu. "Sadece bir bedene bağlıykenanıların olduğu nu söylemiştin," dedim. "Doğru mu bu?"

Başını salladı.

"Eğer o adam sana yardım etmeye gelirse o zaman bir bedeneihtiyacın olacak. O anılara ihtiyacınolacak."

Sözlerimi anlaması birkaç saniye sürdü ama anladığında Willow ağzını eliyle kapatarak ağlamasını bastırmaya

çalıştı. Sonra elini göğsüne, kalbının üstüne indirdi. "Bana yardım mı edeceksin?"

Pişmanlık dolu bir iç geçirdim. "Evet. Ve sebebini hiç bilmiyorum. Bu yüzden lütfen beni buna pişman etme. *Lütfen.*"

Willow kararlı bir tavırla başını salladı. "Etmeyeceğim. Ama... Layla burada kalmak istemeyecektir. Bu geceden sonra istemez."

Arabadan uzaklaşıp eve geri yürüdüm. "Biliyorum."

İşte o an kendimi bir erkek arkadaş, bir bakıcı, bir insan olarak gerçekten sorguladım. Burada kalmak ya da Layla'yı burada yanımda tutmak konusunda neden bu kadar güçlü bir istek duyduğumu bilmiyordum. Şu anki davranışım sahip olduğum tüm ahlaki değerlere aykırıydı ama içimde hiç bu tür bir kesinlik hissetmemiştim.

İçimden bir ses, bu korkunç kararın her şey söylenip yapıldığında karşılığını bulacağını söylüyordu.

Bu da büyük ihtimalle çok pişman olacağım anlamına geliyordu.

Görüşme

"Şimdi Willow'la konuşmak istiyorum," dedi adam. Kayıt cihazını durdurmamıştı. Bana beklentiyle bakıyor, yukarı çıkıp Layla'yı çözmemi bekliyordu.

Yatak odasına gittiğimde Willow'un çoktan Layla'nın içinde olduğunu anladım.

"Bu adam beni sinirlendiriyor," dedi.

"Zararsız gibi görünüyor."

"Yine de ne olduğu belli değil. Bütün gece tek yönlü bir konuşma oldu. Hiçbir şeye açıklık getirmedi."

Buna cevap vermedim çünkü onu ancak Willow kadar tanıyordum, karakterine kefil olamazdım. Ama en kötü ne olabilirdi ki? Adam cevapları mı bilmiyordu? Bizi zaten olduğumuzdan daha kötü bir hâle getiremezdi.

Merdivenlerden inerken Willow sessizdi. Mutfağa girdiğimizde, adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, dikkatle Willow'u izliyordu. Willow'la bu gece Layla'nın ön kapıyı açmasını engellediği sırada sadece birkaç saniyeliğine fiziksel olarak karşılaşmıştı. Adam onu içten dışa doğru inceliyormuş gibi bakıyordu. Willow adamın karşısına oturdu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordum Willow'a.

Willow başını iki yana sallayarak gözlerini adama dikti.

Adam elini masaya koymuş, parmaklarıyla masaya vuruyordu. "Buradaki ilk hatıran ne?"

Willow hafifçe omuz silkti. "Belirli bir ilk hatıram yok."

"Her zaman buradaymışsın gibi mi hissediyorsun?" diye sordu adam.

Willow başını salladı. "Evet. Yani öyle olmadığını biliyorum. Ama eğer bir şey ifade ediyorsa burada *olmamayı* hatırlamıyorum."

"Elbette bir şey ifade eder," dedi adam kibarca. "Bu tıpkı doğum gibi. İnsanlar doğduklarını biliyorlar ama hatırlamıyorlar. Bu da farklı değil."

Willow adamın sözleriyle biraz rahatlamış görünüyordu.

Adam öne eğilip ona yakından baktı. "Leeds bana geçmiş yaşamınla ilgili anıların olduğunu söyledi."

"Hem Layla'ya hem de Sable'a ait anılarım var ama sadece onun vücudunun içindeyken."

"Layla'nın içinde değilken ne gibi anıların var?"

"Sadece burada edindiğim anılar."

Adam anlayışla başını salladı, hâlâ dikkatle onu izliyordu.

"Ama duygularım var," diye ekledi Willow. "Bir bedende olmadığım zamanlarda bile.

"Ne gibi duygular?"

Willow'un gözleri bir an gözlerime ilişti; sonra ellerine baktı. "Leeds buraya ilk geldiğinde –bilemiyorum, açıklaması zor. Ama sanki onu görünce rahatlamıştım. İlk kez iyi bir şey hissettiğimi hatırlıyorum."

"Sence bilhassa *onu* gördüğün için mi, yoksa genel olarak insan gördüğün için mi rahatladın? Bu duygu yalnız olduğun için olabilir mi?"

Willow başını iki yana salladı. "Hayır. Rahatlamıştım çünkü şey hissettim...sanki onu *özlemişim* gibi. Layla için hiçbir şey hissetmedim. Sadece Leeds."

"Ve bunu ilk kez Layla'nın vücuduna girmeden önce mi hissettin?"

Willow başını salladı.

İlk geldiğimizde bir şeyler hissettiğini hiç bilmiyordum. Ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Sable hayattayken bana karşı hisleri olduğunu düşünüyordu, bu yüzden bu hislerin şu anda bulunduğu yere de taşınması pek anlam ifade etmiyordu.

Willow bileklerindeki bandajları ovuşturdu. Adamın gözlerinin Willow' unellerine kaydığını fark ettim. Dikkatle bakıyordu. "Layla'yı ne zamandır esir tutuyorsunuz?" diye sordu.

"Esir güçlü bir terim," diye araya girdim.

Adam dikkatini bana çevirdi. "Başka bangi terimi önerirsin?"

Bir alternatif düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Adam haklıydı. Layla'yı iradesidışında buradatutuyorduk ve bunu tanımlamanın yumuşak bir yolu yoktu. "Sana mesaj atıp yardımını istedikten kısa süre sonra bağladık onu."

"Willow devraldığı zaman onu çözüyor musun?" diye sordu bana

"Evet, ama onu daha fazla kullana bileceğimizi sanmıyorum. Son birkaç gündür sadece bir iki saatuyudu."

"Laylaneler olduğunu düşünüyor?" Willow'a bakıyordu. "Seninhakkında henüz bir şey bilmiyormu?"

"Leeds ona neden gidemeyeceğini açıklamaya çalıştı ama yine de bu onu sakınleştirmedi. Bu yüzden... anlamasını sağlamanın en iyi yolunun ona göstermek olduğunu düşündük."

Adam bu sefer banadöndü. "Peki, bununasıl yaptın?"

On Dokuzuncu Bölüm

Artık ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Willow ya da Sable.

Sable hakaret gibi geliyordu. Bu ismin ben olumsuz duygulara kapılmadan aklımdan geçmesi bile zordu.

Şimdi bile tüm bildiklerimle, tanıdığım Sable ve tanıdığım Willow hâlâ iki ayrı insan gibiydi. Belki de Willow haklıydı ve bu boyutta o sadece Willow'du. Geçmiş hayatında o olduğu kişi değildi.

Ona Willow demeye devam edecektim çünkü Sable demek içimden gelmiyordu.

Daha önce eve geri döndüğümüzde, doğrudan dizüstü bilgisayara gidip forumdaki mesajları açarak, *Yardımına ihtiyacımız var*, diye yazmıştım.

Mesaja başka bir şey yazmamıştım. Adam zaten bir şekilde nerede kaldığımızı biliyordu, bu yüzden gelebilirse gelecekti. Daha fazla bilgiye ihtiyacı olursa sorardı. Fazla detay vermek istemiyordum.

"Layla uyandığı zaman histerik bir hâlde olacak," dedi Willow. "İhtiyaç duyması ihtimaline karşı ilacını arabadan almak isteyebilirsin."

"İyi fikir." Arabaya dönüp iki bavulu da aldım. Bagajı kapatıp eve baktım. Cumbalı mutfak pencerelerinden Willow'u görebiliyordum. İleri geri yürüyor, sinirli sinirli başparmağının tırnağını kemiriyordu. Bir an onu izledim, Layla uyandığında ne olacağını merak ediyordum.

Bunu ona nasıl izah edecektim?

Doğruyu mu söyleyecektim?

Onu bu gece olanların sadece bir rüya olduğuna ikna edebileceğimden emin değildim ve bu evde biraz daha kalmayı

planladığımı söylemek için hiç can atmıyordum. Mevzu ilerledikçe çözecektim. Bu durumda tek yapabileceğim buydu. Tanıdığım insanları arayıp hayalet arkadaşımın vücudunu kullanabilmesi için kız arkadaşımı iradesine karşı nasıl uygun şekilde tutabileceğime dair tavsiye isteyemezdim.

Bu kesinlikle olayların akışına göre hareket edilecek bir durumdu.

Bavullarla eve döndüğümde güvenlik sistemini açtım. Sonra Willow üst kata kadar beni takip etti. Bavulları açtık ve her şeyi toplamadan önceki gibi yerleştirmeye çalıştık. Layla'yı önceden olanları rüyasında gördüğüne ikna etmeye çalışacaksam, ilk etapta hiç hazırlanmamışız gibi görünmem gerekiyordu.

Layla'nın banyo malzemelerini banyo dolabına koyup döndüğümde Willow yatakta oturuyordu. Dizlerine sarılmış, başını yatak başlığına dayamıştı.

"Uyandığında ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Willow.

"Henüz bilmiyorum."

Dudaklarını sımsıkı sıkarak başını salladı. Yatağa gidip oturdum. Başını dizlerine yaslayarak bana baktı. Cenin pozisyonu almış hâliyle ufak tefek görünüyordu. Çok savunmasızdı.

Belki de bu yüzden kalıp ona yardım etmeye karar vermiştim çünkü bana hiçbir zaman tehdit gibi gelmemişti. En azından bu evde bir tehdit değildi. Yine de şu anda bildiklerimi öğrendikten sonra bile ondan nefret etmeye gücüm yetmiyordu. Hatta bunlardan pişmanlık bile duyamıyordum. Eskiden kim olursa olsun, onunla burada geçirdiğim zamandan keyif almıştım. Hâlâ onun varlığına çekildiğimi hissediyordum.

Willow'un burada olmasını hâlâ Layla'dan fazla istiyordum ve bunun berbat bir şey olduğunun farkındaydım ama ne kadar istesem de hissettiklerime engel olamıyordum.

"Sen uyurken ben uyanık mı kalayım?" diye sordum Willow'a.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Sen de biraz uyumaya çalışsan iyi olur."

"Ya Layla ben uyurken uyanırsa?"

"Layla uyusa bile ben uyumayacağım. Uyanacak olursa sana haber veririm. Gerekirse tekrar içine girerim ama ancak mecbur kalırsam."

İkimiz de yatıp örtüyü üzerimize çektik.

Kollarımı ona sarmak istiyordum çünkü korkmuş görünüyordu. Ama artık bunun için aramızda çok şey olmuştu. Ona karşı ne kadar mantıksız bir çekim hissetsem de şimdi öğrendiklerimden sonra onu dün geceki gibi öpemezdim.

Willow benden bunu bekliyormuş gibi görünmüyordu. Gözlerini kapatıp, "İyi geceler Leeds," diye fısıldadı.

###

Şiddetle sarsılarak uyandım, sanki tüm vücudum bir kurutma makinesinin içinde itilip kakılıyor gibiydi. Omzumda eller hissettim. Birisi gömleğimi çekeliyordu. Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki açmak için parmaklarımı kullanmam gerekiyor gibi geliyordu.

"Leeds!" Adımı söyleyince sonunda gözlerim açılıverdi. Yatakta hemen doğrulup oturdum. Layla lambayı açmış yanımda duruyordu. Elimden çekiyordu. "*Ters* giden bir şeyler var," diye fısıldadı.... Sesinde panik vardı.

Beni yataktan kaldırmaya çalışıyordu ama kıpırdamadım. Sonunda elimi bırakıp şifonyere gitti. Bir kot pantolon çıkarıp giydi. "Bende ters giden bir şeyler var, Leeds. Gitmemiz gerek. Burada olmak istemiyorum."

Sakin konuşmaya çalışarak, "Kötü bir rüya gördün Layla. Yatağa geri dön," dedim.

Bana sanki hakaret etmişim gibi baktı. Hızla iki adım öne atarak, "*Rüya* görmüyorum!" dedi. Rüya kelimesini haraketle tıslamıştı ama sonra kendi patlamasından utanmış gibi başka tarafa baktı. "Rüya görmüyorum," diye mırıldandı.

Yataktan kalkıp şifonyere, yanına gittim. "Her şey yolunda, Layla. Ben yanındayım." Ona sarılmaya çalıştım ama beni iterek parmağını göğsüme bastırdı.

"Her şeyin yolunda olmadığını *biliyorsun*! Daha önce de yanımdaydın! Sen de gitmeye çalışıyordun!" Bir elini alnına götürdü, daire çizerek çılgın gibi odada etrafına bakındıktan sonra gözlerini gözlerime dikti. "Neler oluyor? Deliriyor muyum ben?"

Düşüncelerinin gidişatı yüzünden içimdeki suçluluk düğüm düğüm olmuştu ama bu düşünceleri çürütecek hiçbir şey söylemedim. Belki de delirdiğini düşünmesi daha iyi olurdu. Gerçeği kabul etmesi çok zor olacaktı.

Ama aklını yitirdiğini düşünmesine izin vermek doğru muydu?

Layla sanki bir şeyler gizlediğimi biliyormuş gibi endişe veren uzun saniyeler boyunca bana baktı. Aramıza güvensizlik girmişti. Onun tarafında olup olmadığımı sorguluyormuş gibi gözlerinde bir anlık bir şey –bir saniyelik karanlık– belirmişti. Daha o sessiz sorguyu bile cevaplayamadan, yatak odasının kapısına doğru fırlayarak merdivenlere koştu.

Gitmeye çalışıyordu.

Gidemezdi.

Onu kovaladım. Önüne geçtim. Ondan önce dış kapıya ulaşıp sırtımı dayadım ve kollarımı iki yana açtım. "Böyle gitmene izin veremem. Öfkelisin."

Hızlı ama kısa hareketlerle başını salladı, gözleri hem korku hem de yaşla doluydu. Sonra koşarak mutfağa gitti. Peşinden koştum, bıçaklıktan bir bıçak alıp arkasına

dönerek çıldırınca bana sallamasını izledim. "Bırak. Beni. Gideyim." Sesi alçak ve tehditkârdı ama aynı zamanda titriyordu.

"Bırak bıçağı," dedim yalvararak.

"Arabaya bindiğim zaman bırakacağım."

Başımı iki yana salladım. "Gitmene izin veremem, Layla."

"Beni *kalmaya* zorlayamazsın!" diye haykırdı. "*Neden* beni burada *kalmaya* zorluyorsun?" Hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapattı ama bıçağı bana doğrultmaya devam ediyordu. "Bize bir şeyler oluyor, Leeds. Aklını kaçırıyorsun. Veya belki de ben kaçırıyorum, bilmiyorum. Bu ev yüzünden olduğu kesin ve buradan çıkmamız gerekiyor. *Lütfen.*"

Ne diyeceğimi düşünürken ensemi tuttum. Onu nasıl sakinleştireceğimi düşünüyordum. Kalması için hangi bahaneyi kullanabilirim bilmiyordum ama böyle histerik bir hâlde gitmesini istemiyordum. Derken bir anda aklıma geliverdi. "Araba çalışmıyor."

Gözleri kısıldı.

"Daha önce çalıştırmayı denedim ama bozulmuş. Sipariş ettiğim akü gelene kadar gidemeyiz."

Bıçağı sanki işaret parmağıymış gibi bana doğrulttu. "*Yalan* söylüyorsun!"

"Yalan söylemiyorum."

"O zaman bırak ben çalıştırayım." Mutfaktan çıkışa doğru yürümeye başlasada engelledim.

İşte o zaman gerçekten fark etti. Bu âna kadar kafası karışıktı ve biraz korkuyordu ama şimdi anlamıştı. Tam anlamıyla onun tarafında olmadığımı anlıyordu.

Onun tarafında olmak istiyordum ama seçmemi engelleyen bir şey vardı. Sanki vicdanım ikiye bölünmüş, hatta tamamen kaybolmuş gibiydi.

İleriatıldı ama bıçak elinden kurtularak mutfağın öbür ucuna uçtu. Pencereye çarpıp gürültüyle yere düştü. Göz-

lerikocaman açılmış, bıçağa bakıyordu. Önce bana, sonra tekrar bıçağa baktı. Ondan birkaç adım uzaktaydım, bu yüzden bıçağı elinden benim düşürmediğimi biliyordu.

Çığlık attı.

Çığlığı başladığı gibi aniden durdu.

Willow devralmıştı.

"Onuyatakodasına kilitlemen gerekecek," dedi.

Mutfaktançıktım, düşünmek içindaha fazlaalana ihtiyacım vardı. Ellerimi başımın arkasındakenetleyerek antrede bir aşağı bir yukarı yürüdüm. "Pencereden çıkmaya çalışacak."

"Onu başka bir yatakodasına kilitle."

"Hepsinde pencerevar," dedim.

"Burada bodrum var mı?"

"Ona bunu yapamam. Kimse bodrumda kilitli kalmak istemez."

"Kimse *hiçbir yerde* kilitli kalmak istemez, Leeds."

Arkamı dönüp Willow'a baktım. "Adam buraya gelene kadar onun içindekalamaz mısın?"

Başını iki yana salladı. "Vücudu bu noktada çok yorgun. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu uyanık tutamam."

Layla'nın bilincinin bir gelip bir gitmemesini tercihederdim. Bu onu deliye döndürüyordu amaartık gitmesineizin vere bileceğimden emin değildim. Doğruca polise giderdi.

Artık bu işin içindeydim.

Geri dönüşü yoktu.

"Onu yatağa bağlamam gerekecek."

Willow başını salladı. "Tamam ama sonra ne olacak? Bu iş bittiğinde? Bundan ucuz kurtulmana izin vermeyecek. Onuiradesi dışındatuttuğunu düşünüyor."

"Eh, öyle yapıyorum. Ama bunu sırası geldiğinde düşüneceğim."

"Bunun sorumluluğunu alamazsın. Ona gitmeyeçalıştığını ama benim seni bırakmadığımı söyle. Bunda seninde kur ban olduğunu düşünmesini sağla. Birisininkendi tarafında olduğunu düşünmeye ihtıyacı var."

"Onasenden bahsetmemımı istiyorsun?"

Willow başını evet anlamında salladı. "Her şeyi bilmesine gerek yok. Ona böyle olmasının senin hatan olmadığını ve işin içinde daha büyük bir şey olduğunu bileceği kadar bilgı verebilirsin. Belki bu onu sana karşı yatıştırır. Bu ev ya da benim için ne düşündüğüumurumda değil. Senisuçlamasını istemiyorum."

Bu işe yaraya bilirdi. Onu, bunun kontrolümüz dışında olduğuna, bizi burada tutan başka bir güç olduğuna ikna edebilirdim. Öğrendikleri onu hiç bir şekilde sakınleştirmeyecekti çünkü bu fikri anlaması zor olacaktı ama bu sayede benisuçlamayabilirdi. Sonuçolarak umut ede bileceğimtek şey buydu. Kalan ömrümü hapiste geçirmemek adına.

"İp bulmamız gerekiyor."

Yirminci Bölüm

Kamera uygulamamı açtım, telefonumu şifonyerin üzerine koyup Willow'a doğrulttum. Yatakta bağdaş kurmuş, sırtınıyatak başlığına dayamış,sakin sakin oturuyordu. Elleri başının yanındakı karyola direğine bağlıydı.

Kayda bastım, gidip yataktayanına oturdum.

Güven vermek içinelini sıktımçünkü gergın görünüyor du. Sonra telefonumunkamerasına baktım. "Layla, bunun kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Korkutucu olduğunu biliyorum. Ama beni dinlemeni istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Bu evde biri var. Göremediğimiz biri. Senden ve benden daha büyük. İkimizden daha güçlü. Ve ben ona yardım edene kadar gidemeyiz."

Willow'a baktım. "Adın ne?"

"Willow," dedi.

"Layla için tehlikelimisin?"

"Hayır."

"Ben Layla için tehlikeli miyim?"

Willow başını iki yana salladı. "Hayır."

"Layla'yı kendiisteğidışında mı burada tutuyorum?"

"Hayır," dedi. "Ama ben öyle yapıyorum. Sadece bir gün daha." Willow kameraya baktı. "O zaman tüm bunlar bitecek, Layla. Lütfen bunun için Leeds'e kızma. Buonun kontrolüdışında."

"Layla kaçmaya çalışırsa ne olur?" dıye sordum Willow'a.

Hâlâ kameraya bakıyordu, "Kaçamazsın Layla. En iyisi bunun bitmesini ola bildiğincesakin bir şekilde beklemek."

Ardından telefonuma gidipkaydı durdurdum.

"İzlediğindekorkacak," dedi Willow.

"Zaten korkuyor." Işığı söndürdüm ama oda zifiri karanlık değildi, muhtemelen güneş doğmak üzereydi. Bütün gece uyanık kalmıştık. Yatak odasının perdesinikapattım. "Biraz uyumaya çalış. Uyandığında onunla ben ilgilenirim."

Willow başını sallayarak başını ipten sarkan kollarına yasladı. "Deneyeceğim," diye fısıldadı.

###

Yarım saat kadar önce uyuyakalmıştı. Büyük Oda'daki güvenlik kamerasını yatak odamıza taşımıştım. Böylece aşağıinmem gerekirse Layla'ya göz kulakolabilecektim.

Willow uykuya daldığından beri yatağınyanındakikoltukta oturuyordum ama gözlerimi açık tutmak çok zordu. Uyandığında Layla'nınyanındaolmak istiyordum. Korkacaktı. Dehşetedüşecekti.

Tam gözlerim kapanıyordu ki bir bildiriyle telefonum çınladı. Koltuğumda sıçrayarak Layla'ya göz attım. Ses onu uyandırmamıştı.

Forumdan yeni bir bildirim gelmişti. Parmaklarımı çılgıncaekranda gezdirerek telefonumun kilidiniaçtım, bildirime tıklayıp mesajı okudum.

Yoldayım.

Mesajda tek yazan buydu. Soru bile sormamıştı. Rahatlamıştım ama ne bekleyeceğimi de bilmiyordum. *Kimi* beklediğimi. Ne zaman beklediğimi.

Gözlerimi kapattım, telefonumu alnıma bastırarak betonlaşmış gibi gelen ciğerlerimdeki havayı boşalttım. Layla'nın hayatına girdiğimden beri olup bitenlerin ağırlığını hissediyordum. Verdiğim her kötü karar sanki bir beton yığınışeklinde sıkıştırılmış da o beton yığını göğsüme baskı yapıyormuş gibiydi.

Layla içini çekti kten sonra çığlık attı.

Panığe kapıldığını görünce göğsümdeki ağırlık ikiye katlandı.

Gözlerini çılgınca odada gezdirdi. Sonra yatağa bağlı olduğunu görünce tekrar çığlık attı. İpten kurtulmak için bileklerini birbirine sürttü amaip yerinden oynamadı.

Bana baksın diye sakinleştirmek için bir elimi başının yan tarafına götürdüm ama şu andasavaş ya da kaç modundaydı. Topuklarını döşeğe bastırıyor, benden kaçmaya çalışıyorduama gidecekyeri yoktu.

"Tamam, tamam," dedim usulca. "Korkma."

Sankiodadayeterince hava yokmuş gibi derin derinnefes aldı. Yine ağlıyordu. Yanağından süzülen her gözyaşıyla kalbime bıçak saplanıyordu sanki.

Onakarşı duygularımeskisi gibi olmayabilirdi amaonu hâlâ seviyordum. Ve şu anda nasıl görünürse görünsün, ona zarar gelmesini istemiyordum.

Buanda çok hastalıklıbir ironi vardı. Sable, Layla'nın hayatında çok fazla kedere ve acıya neden olmuştu. Ve şimdi Sable'a yardım etmek için Layla yineacı çekiyordu.

Buna değmezdi. Hiçbir yanımla Sable'a yardım etmek istememeli, hattaumursamamalıydımama bana göre Sable'a yardım etmiyordum. Willow'a yardım ediyordum.

Mantıklı gelmediğini biliyordum ama sanki seçimlerimin kontrolü tamamen bende değilmiş gibiydi. Değildi de zaten, yoksa şu anda bu kadar berbat bir şeyiyapamazdım, yapmazdım.

Layla'ylabirlikte yatağa girip ona sarıldımçünkü şu an ne kadar korkmuş olursaolsun, yine de bir yanıyla teselli edilmesi gerektiğinibiliyordum. Ya dabelkide sadece onu teselli etmek istiyordum. Sebebinden emin olmasam da kollarımı ona doladım ve histerik nöbetleriboyunca onu tuttum. Çığlıklar, yalvarmalar ve ağlamalaronu tüketmeye başlayana kadar tutmaya devam ettim, sonunda lafımı kesmedenkonuşabileceğim kadar sakinleşti.

"Sana bir şey göstermem gerekiyor. Gösterdikten sonra neden yatağa bağlı olduğunu anlayacaksın."

Bana bakmadı bile. Hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama sanki aklımı kaçırmışım ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi çaresiz bir ağlamaydı bu. Telefonumdaki videoyu açıp önüne koydum. Karşı koyarak gözlerini kaçırdı.

Videoda oynat tuşuna bastım ama ekrana bakmıyordu. Gözyaşları arasından sözlerimi duyabilmesi için sesi sonuna kadar açtım. Tavana bakıyordu, kendi sesini duyana kadar buna devam etti.

Kendi sesinin *Willow* adını söylediğini duyunca gözleri ekranıma çevrildi. Hatırlayamadığı bir anısına tanık oluyordu, sessiz bir korku içinde izledi.

Sonra çığlık attı. Duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir çığlıktı.

Bu ses yüreğimi ikiye bölmüştü.

Yirmi Birinci Bölüm

Videoyu oynattıktan sonra Layla dehşete kapılmış, kafası karışmış ve bana karşı daha da hırçınlaşmıştı. Ona videoyu göstereli bir buçuk gün olmuştu ve hâlâ yukarıda bağırıp duruyordu. Artık sesi kısılmıştı. Küçük histerik patlamalar yaşıyor, sonra kızıyor, daha sonra hiçbir şey hissedemeyecek kadar bitkin düşüyordu. Her saatte tüm bu duygu geçişlerini yaşıyordu.

Willow Layla'nın beslenmesini sağlayacak kadar vücudunu dezalmıştı ama adamın ne zaman geleceğini bilmiyorduk. Yola çıktığını bildirmişti ama nereden? Artık hava kararmak üzereydi ve dünden beri ondan hiç mesaj almamıştım. Her geçen dakika, Layla'ya bu şekilde işkence ettiğim için kendimi berbat hissettiğim başka bir dakikaya dönüşüyordu.

Ona eşlik etmek için yukarı çıktım. Düzenli olarak onunla oturuyor, rahatlatmaya çalışıyordum. Eğer sakin olduğumu görürse belki bu kadar korkmamasına yardımcı olur diye düşünüyordum. Dün ona videoyu gösterdiğimde, *"Bu ben değilim, bu ben değilim, bu ben değilim,"* deyip durmuştu.

Ona daha fazla acı çektirmek istemediğim için tekrar izletmeye motivasyonum yoktu. Willow fikrine açık olmam günlerimi almıştı. Layla'dan bunu hemen kabul etmesini bekleyemezdim, hele de yatağa bağlı ve isteği dışında tutulurken.

Kapıyı açtığımda bağırmayı kesti. Yatağa doğru yürürken yüzlerini bana dikti. Sanki ona bir şey yapacakmışım gibi irkilmişti. Yatağın yanındaki koltuğa oturdum ve saçlarını yüzünün önünden çektim. "Seni *incitmeyeceğim*. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Ağlamaktan gözleri şişmişti. "Eğer bu doğruysa, o zaman gidelim," diye yalvardı.

"Gideceğiz."

"Ne zaman?"

"Willow, bir adamla durumunu konuşmasına yardım edene kadar gitmemizi istemiyor. Adamın bu gece burada olacağını umuyorum."

"*Willow* adamla konuşmak mı istiyor?"

Başımı salladım.

Layla güldü ama durum düşünüldüğünde ürkütücü bir sesle gülmüştü. "Willow," diye fısıldadı. "*Willow*. O videoda kendime Willow dedim." Göz ucuyla bana baktı. "Bana ilaç mı verdin?"

"Hayır. Willow bu evde hapsolmuş, bazen iletişim kurmak için vücudunu kullanan bir ruh."

"*Ruh*." Aklımı kaçırmışım gibi düz bir ifadeyle söylemişti.

"Videoyu gördün Layla. Gördüklerini açıklamanın başka yolu yok."

"Beni uyuşturduğun ve söylediğimi hatırlamadığım şeyler söylemeye zorladığın bir video gördüm ben."

İçimi çekerek koltukta arkama yaslandım. "Sana böyle bir şey asla yapmam." Bunu söylemiştim ama bu noktada dürüst olduğumdan emin değildim. Doğruyu söylemek gerekirse bir parça dürüstlüğüm kaldığından bile emin değildim.

"Gitmeme izin verirsen kimseye söylemem," dedi. "Söz veriyorum. Polise gitmeyeceğim. Sadece gitmek istiyorum. Arabayı bile kullanmam, yürüyeceğim."

"Seni sonsuza kadar bağlı tutacak değilim. Adam buraya gelip yapması gerekeni yapar yapmaz, seni bırakacağım."

Yüzü sertleşti, bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Duvara vuran bir ışık ikimizin de dikkatini yatak odası penceresine çekti. Perde kapalıydı, bu yüzden pencereye gidip perdeyi kenara çektim.

Beyaz bir kamyonetten bir adam iniyordu. İri yarı bir adamdı... Uzun boylu, gür sakallıydı. Başındaşapka vardı –iş kamyonundaki logoya uyan türden bir şapkaydı. Şapkayı kamyonetin içine atıpelini saçlarından geçirerek eve baktı. Pencerede beni gördü.

Bir kez başını eğerek selamladı, sonra ön kapıya yürümeye başladı.

"Imdat!" Layla'nın sesi yüksek ve çaresizdi. *Sesi çok yüksekti.*

"Lütfen sessiz ol." Yatağa koşturup elimleağzını kapattım. "Ne kadarsakinolursan adam okadar çabuk yardım edebilir. Sessiz olacağına söz vermeni istiyorum."

Layla elimin altında hâlâ çığlık atıyordu. Odada etrafıma bakınıp dün iple birlikte getirdiğim bandı aradım. Bunu yapmak istemiyordum ama yapmam gerekecekti. Layla yukarıda bağırıp çağırırken ben aşağıda adamlakonuşamazdım. Banttan iki parçakoparıpağzını bantladım.

Yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım. "Çok üzgünüm Layla." Alnından öperek odadan çıktım.

Merdivenleri indiğimde kapınınzili çaldı.

Kapıyı açtım, ne beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu adam değildi. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kırklı yaşlarının başındaydı. Üstünde Jiffy Lu be gömleği vardı vemotor yağı gibi kokuyordu.

"Kokuiçin kusura bakma," dedi kendini işaret ederek. "Şehre gittiğimde bula bildiğim tek vücut buydu."

Tek... *Ne?*

Kapıyı iterek açtı ve benimle kapı arasında sıkıştı. Yüzümdeki ifadeye kıkırdadı. "Senin gi bi olduğumu mu sanıyordun?" Antreye ve Büyük Oda'nın içine bakındı. "Güzel bir yer. Çekiciliğini görebiliyorum."

Kapıyı kapatıp kilitledim. "Sen de Willow gi bi misin?"

Adam bana dönüp başını salladı ama o sırada dikkati merdivenlerin tepesine çekildi. Layla yatak başlığını duvara vuruyordu. Boğuk çığlıklarını duymamak mümkün değildi. Bu radan, aşağıdan bile net birşekilde duyabiliyor duk. "Kım bu?"

"Kız arkadaşım. Layla."

"Neden bu kadar gürültü yapıyor?"

"Onu yatağa bağlamak zorundakaldım."

Adamkuşkuyla baktı. "Sorun olacak mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece bana kızgın ama ona yardım etmene ihtiyacım yok. Willow'a yardım etmeniistiyorum."

"Willow nerede?"

"Burada. Ama Layla'nın dinlenmesi gerekiyor. Onu henüz kullanmak istemiyorum, bu yüzden Willow'a özel sorular sorman gerekene kadar elimden geldiğince her soruyu cevaplayacağım."

Adam mutfak masasına gidip evrak çantasını bıraktı. Çantayıaçıp birkayıt cihazı çıkardı.

Onasöyleyeceğim herşeyin kaydedileceğinden haberim yoktu.

Kız arkadaşım yukarıda bir yatağa bağlıydı ve bu adam hakkında bildiğim tek şey, kullanıcı adının İfşaA.Ş. olduğuydu. Şimdi itiraf edeceğim her şeyikayıt mıedecekti?

"Sana güvene bileceğimi nereden bileceğim?" diye sor dumkayıt cihazına bakarak.

Adam bana bir bakış attı. "Başka seçeneğin yok, değil mi?"

Yirmi İkinci Bölüm

Bu masaya oturduğu ana kadar olup biten, aklıma gelen her şeyi ona anlatmıştım. "İşte... sonuç olarak bu noktadayız," dedim. "Ne tavsiye edersin? Sable'ın çıkışı bulmasına nasıl yardım edebiliriz?"

"Sable'ın bununla bir ilgisi olduğundan çok emin konuşuyorsun." Adam dikkatini Willow'a çevirdi. "Leeds'i hiç devraldın mı?"

"Hayır," dedi Willow. "Sadece Layla."

"Bence denemelisin. Leeds'in kafasındayken anılarının nasıl karşılaştırıldığını görmek istiyorum."

Willow endişeyle bana baktı. Hatta bu fikirden biraz rahatsız olmuş görünüyordu. "Yapmamı istemezsen yapmam."

"Benim için sorun yok." *Benim için* sorun değildi. Adamın içinde bulunduğumuz durumdan kurtulmamıza yardımcı olabileceğini düşündüğü her şeye razıydım. Ve doğruyu söylemek gerekirse neye benzediğini merak ediyordum. Layla'nın başına geldiğinde ne hissettiğini merak ediyordum.

Willow ayağa kalktı. "Leeds'e geçersem Layla'nın içinde olmayacağım. Onu tekrar bağlamamız gerekecek."

Merdivenlerden yatak odasına çıkarken aramızda gergin bir enerji vardı çünkü daha önce hiç yapmadığımız bir şeyi yapmak üzereydik. Bunu yapmak hiç aklımıza gelmemişti.

Willow yatağa oturdu, ben karyola direğine bağlı olan ipe uzanırken bana baktı. "Bundan emin misin?"

"Benim saklayacak hiçbir şeyim yok, Willow. Sorun değil. Hatta yardımcı bile olabilir." İpi bileklerine dolayıp bağlamaya başladım.

"Nasıl yardımcı olabilir ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama adam senin gibi. Benim gibi değil. İkimizin toplamından daha fazlasını biliyor, bu yüzden ona güvenmemiz gerek. Elimizde bir tek bu kaldı."

Nefes alıp verdi ve Layla'nın bedeninden çıktı.

Layla birden yatak başlığına doğru yığıldı. "*Tekrar* olmaz," dedi, sesi yenilgiyle doluydu. "Neden böyle oluyor?" Yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Bilmiyorum," dedim usulca. "Ama böyle olduğu için üzgünüm." Kapıya doğru yürürken Layla arkamdan sesleniyordu ama yalvarışlarını dinlemek için kalamazdım. Kapıyı arkamdan kilitleyip aşağı indim.

"Nereye oturayım?" diye sordum adama.

Hep oturduğum sandalyeyi işaret etti. "Burası uygun olur." Elini uzattı. "Telefonunu ver. Willow senin içindeyken etkileşimimizi kaydedeceğim ve bittiğinde sana göstereceğim."

Telefonumu ona verdim, evrak çantasını kullanarak destekledi. Kamerayı bana doğrultup kayıt tuşuna bastı. Sinirli sinirli içime hava çektim. Telefona bakarak, "Ben hazırım Willow," dedim.

Sadece bir an bir şeyler hissettim.

Başımdan bir vınlama, rüzgâr dalgası gibi bir şey geçti. Bir göz kapağının kırpışması kadar hızlıydı ama zamanın geçtiğini biliyordum çünkü gözlerimi açtığımda hâlâ telefonuma bakıyordum ama kayıttaki dakikalar değişmişti. Birkaç saniyeden üç dakikanın üzerine çıkmıştı. Ameliyat için anestezi altında olmak gibiydi. Uyanık oluyordun, sonra arada olanları hatırlamadan tekrar uyanıyordun.

"Şimdiden olup bitti mi?" diye sordum adama bakarak.

Sanki zor bir denklemle uğraşıyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. Uzanıp cep telefonu kaydını durdurdu.

Az önce olanların basitliği ama aynı zamanda boyutu nedeniyle şaşkınlık içinde ellerimi çeneme götürdüm. Garip bir duyguydu ama tamamen yabancı değildi. Ani bir baş dönmesi gibi düşünülebilirdi.

Willow'un bunu Layla'ya yaptığı zamanları hatırladım. Layla için bir lokma yemeğin orta yerindeyken göz açıp kapayıncaya kadar tabağının aniden boşalması ne kadar korkunç olmalıydı.

Bir saniye üst kattaydı, bir sonraki saniyede dışarıda oluyordu.

Ellerimi yüzümde gezdirdim, bunun Layla'nın akli dengesine yaptıklarından dolayı içim suçluluk duygusuyla dolmuştu. Bunun onu etkilediğini biliyordum ama şimdi kendimi onun yerine koyabildiğim için daha da kötü hissediyordum.

Üstüne üstlük onu sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bağlı tutmaya devam ediyordum. Willow'un bunu Layla'ya yapmasına izin verdiğime inanamıyordum.

"Willow ne dedi?" diye sordum adama. "Videoyu izlemek istiyorum."

Telefonumu aldı ama bana vermeden önce, "Layla'nın tıbbi kayıtlarına erişimin var mı?" diye sordu.

Erişimim vardı çünkü onunla birlikte olduğumdan beri her randevusuna gitmiştim ama adamın buna neden gerek duyduğunu anlamamıştım. "Neden?"

"Onları görmek istiyorum."

"Neden?" dedim tekrar.

"Çünkü görmek istiyorum," diye tekrarladı.

Bu adam bu gece bana kesinlikle bir şey vermemişti. Sadece soru üstüne soru sormuştu ve tek bir cevap yoktu. Hüsranla iç geçirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı önüme çektim. Layla'nın tıbbi kayıtlarına giriş yapmam birkaç dakikamı aldı, sonra bilgisayarı ona doğru kaydırdım. "Bize

bir açıklama yapmayı düşünüyor musun, yoksa bu tek taraflı görüşme bütün gece devam mı edecek?"

Adam dikkatle bilgisayar ekranına bakarak cevap verdi. "Git Willow için Layla'yı getir de ikinize videoyu göstereyim."

Memnuniyetle masadan kalktım. Yukarı çıktım, videoda ne göreceğimizi merak ediyordum. Peki adam bana göstermek için neden Layla'nın vücudunda Willow'a gerek duyuyordu?

Bence Willow'un bu noktadan sonra Layla'dan uzak durması gerekiyordu. Artık devralması için pek bir neden yoktu. Adama her şeyi anlatmıştık. Layla yeterince şey yaşamıştı.

Bir yanımla onu çözüp gitmesine izin vererek ıstırabından kurtulsun istiyordum amakapıyı açtığımda odasessizdi. Willow şimdiden Layla'nın içine girmişti.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Şu anda kendimi Layla'yla yüzleşemeyecek kadar suçlu hissediyordum.

"Bu doğru değil –Layla'ya yaptıklarımız," dedim. Düğümleriçözüp ipi gevşettim.

Willow sadece başını sallayarak onayladı. Ellerini serbest bırakınca gözlerini sildi, ağladığını ilk kez görüyordum.

"Ne oldu? Ne fark ettin?"

"Hiç birinin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyefısıldadı, sesi boğazında düğümleniyordu.

Sonra yataktan kalktı, yanımdan geçip yatak odasının kapısından çıktı. Acele acele adımlar atıyordu. Telaşla peşinden merdivenlerden indim, mutfağa girdiğimizde adamdan telefonumu aldı. Sanki ben videoyu izlemeden bir saniye daha geçmesini istemiyormuş gibi telefonu elime tutuşturdu.

Elim titriyordu, bu yüzden video başlayıncatelefonumu masanın üzerinekoydum.

Kendimi ekranda gördüm, tam kameraya, "*Ben hazırım Willow,*" dediğim anda bende ani bir değişiklik oluyordu. Duruşum dikleşmişti. Gözlerim açıktı. Önüme gömleğime bakıyor, o sırada adamın sesini duyuyordum, "Willow?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

Bu çok tuhaftı... Kendimi hatırlamadığım şeyler yaparken görmek.

Willow kafamın içindeyken adamla yaptığı konuşmayı duyabilmek için telefonumun sesini sonuna kadar açtım.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu adam Willow'a.

"Endişeliyim."

"Olma," dedi adam. "Sadece birkaç konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Şu anda her şeyi Leeds'in bakış açısından görmeni istiyorum. Düşüncelerini görebiliyor musun? Anılarını?"

Willow başını evet anlamında salladı.

"Leeds'le Layla'nın vurulduğu güne geri dönmeni istiyorum. Öyle bir hatıran var mı?"

"Evet."

"O günü Leeds'in bakış açısından görebiliyor musun?"

"Bu yanlış geliyor," dedi Willow. "Leeds'in içinde olmamalıyım. Farklı geliyor. Sadece Layla'yı kullanmak istiyorum."

"Bir dakika daha ver. Sadece birkaç sorum var," dedi adam. "Leeds silah sesini duyduğunda ne hissetti?"

"Leeds... Korktu."

"Peki Sable ne hissetti?"

Willow birkaç saniye benim aracılığımla konuşmadı. Susuyordu. Sonra, "Bilmiyorum. O hatırayı bulamıyorum," dedi.

"O ânın başka bir hatırası var mı?"

"Hayır. Sadece Leeds'in anıları. Silah sesini duymadan önce olanları hatırlıyorum ama o sırada olanları değil."

"Daha önce ne oldu?"

"Layla'yla yatak odasındaydı, seyahat için toplanıyordu."

"Peki ya sonra? Leeds'e ait olmayan bir sonraki hatıran nedir?"

"Ondan sonra anı yok. Bütün bu anılar Leeds'e ait."

"Tamam," dedi adam. "Neredeyse bitti. Geriye gidelim. Leeds'le Layla'nın burada tanıştığı geceye geri dön."

"Tamam," dedi Willow. "Bu anım var."

"Leeds Layla'ya ilk baktığında ne hissetti?"

Derin bir nefes aldı. Sonra güldü. "Berbat bir dansçı olduğumu düşündü."

"Tamam. Güzel. Şimdi Leeds'i terk edebilirsin," dedi adam.

Videoda gözlerim birden açıldı, tekrar doğruca kameraya baktım. Sonra video bitti.

Telefonumun ekranını kilitleyip tekrar yerime oturdum. "Üç soru sordun," dedim elimi telefonuma doğru sallayarak. "Bu nasıl yardımcı oldu ki?"

Adam hâlâ dizüstü bilgisayarıma bakıyordu. Willow arkamda mutfakta volta atıyor, yine tırnaklarını kemiriyordu.

Tüm bunlar anlamsız görünüyordu. İşin peşini bırakıp Layla'yı buradan çıkarmaya hazırlandığım sırada adam Willow'a baktı ve, "Neden Leeds berbat bir dansçı olduğumu düşündü dedin?" diye sordu.

Önce adama, sonra bana baktı. "Çünkü o anda öyle hissetmişti."

"Ama *Layla*'nın berbat bir dansçı olduğunu demedin," dedi adam. "Özellikle, '*Benim* berbat bir dansçı olduğumu düşündü,' dedin. Leeds'in kafasındayken kendinden Layla olarak bahsettin."

"Ah," dedi, sesi hafif bir fısıltıyla çıkmıştı. "Bilemiyorum. Bunu açıklayamam."

Adam Willow'a sandalyesini işaret etti. "Otur."

Willow oturdu.

"Layla'nın tıbbi kayıtlarına göre vurulduktan sonra onu hayata döndürmek zorunda kalmışlar. Bir kez sağlık görevlileri onu ambulansa bindirmeden önce yapmışlar. Bir kez de hastanedeyken."

"Bu doğru," dedim. "Sana söylediğim gibi hafta boyunca gidip geldi."

"Yani öldü mü?"

Onu onaylayarak başımı salladım.

Adam bana meraklı bir bakış attı. "Layla'nın saldırıdan beri farklı olduğunu söylemiştin. Hafıza kaybı, kişilik değişiklikleri... Şu anda yaralanmadan öncekinden farklı başka bir şey aklına geliyor mu?"

"Her şey farklıydı," dedim. "Olay onu çok etkiledi."

"Willow'da sana Layla'yı hatırlatan şeyler var mı?"

Önce Willow'a, sonra adama baktım. "Tabii ki. İletişim kurduğumuzda Layla'nın vücudunda oluyor, bu yüzden pek çok benzerlik var."

Adam dikkatini Willow'a çevirdi. "Leeds'in bedenine girmek nasıl bir duyguydu?"

"Garip," dedi Willow.

"Layla'nın vücudunu sahiplenmek garip geliyor mu?"

Willow başını salladı. "Evet ama... farklı bir şekilde."

"İkisi nasıl farklı?" diye sordu adam.

"Açıklaması zor," dedi Willow. "Kendimi Leeds'in bedenine ait hissetmedim. Yabancı geldi. Kontrol etmesi zor. Kafasında kalmak zor."

"Ama Layla'nın bedenindeyken böyle hissetmiyor musun?"

"Hayır."

"Layla'nın bedenini sahiplenmek daha mı kolay geliyor?"

Willow başını salladı. Adam öne eğildi. "Yani... *tanıdık* mı geliyor?"

Willow'un gözleri bir an gözlerime ilişti, sonra tekrar adama bakarak başını salladı. "Evet. Bu iyi bir tanımlama."

Adam şaşkınlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ne gibi bir şey?" diye sordum. Sorduğu sorular kafamı karıştırmıştı.

"Durumunuz çok benzersiz."

"Nasıl yani?"

"Bunun mümkün olduğunu biliyordum ama bizzat tanık olmamıştım."

Ne demek istediğini anlamak istiyordum. "Lütfen bize neler olduğunu anlatır mısın?"

Başını salladı. "Evet. Evet, tabii ki." Adamın bu akşam yaptığı en anlamlı şeydi. Ayağa kalktı, mutfak masasının kenarına doğru yürüyüp masaya yaslandı ve dikkatle ikimize baktı. "Kurşun yaralarından ölüm genellikle aşırı kan kaybının sonucudur, bu yüzden vurulduktan sonra Sable'ın ölmesi muhtemelen birkaç dakika sürmüştür. Ve aynı zaman diliminde Layla da hayatını kaybetmiş. Aynı odada aynı anda iki beden bırakan iki ruh vardı. Bu da sağlık görevlileri Layla'nın bedenini hayata döndürdüğünde o bedene yanlış ruhun girmiş olması ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyor."

İnanamayarak adama baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. "Bulabildiğin en iyi fikir bu mu?"

"Bana zaman tanı," dedi adam. Başıyla Willow'u işaret etti. "Willow, Layla'nın içindeyken olayları hem Sable'ın hem de Layla'nın bakış açısından hatırlayabiliyor. Ama senin içindeyken olayları sadece senin ve *Layla*'nın bakış açısından hatırlayabiliyordu. Sable'ın anıları onunla birlik-

te senin bedenine geçmedi." Masadan uzaklaşıpmutfakta volta atmaya başladı. "Kız arkadaşının bazı şeyleri hatırlamakta zorlanmasının sebebi hafıza kaybı değil. Çünkü onlaronunanıları değil. Anıları araması gerekiyor ve o zamanbile sadeceyönlendirildiği zamananıyı çekipçıkarabiliyor. Bunun tek mantıklı açıklaması, vurulma gecesinden beri Layla'nın bedeninde dolaşan ruhun Layla olmaması olacaktır."

Mantıklı mı? Bana Layla'nın aslında Layla olmadığını söylemenin *mantıklı bir açıklama* olduğunu mu düşünüyordu?

Ölümdensonrahayat olduğunu kabuletmekbenimiçin bir başarıydı. Ama bu hayal gücümün ötesinde bir şeydi. *Bu çok saçmaydı.* Garipti. Akılalmazdı. "Eğer Sable Layla'ysao zaman Layla nerede?" diyesordum.

Willow'uışaret etti. "İşte tam şurada."

Bu gerçekdışı adamın bize sunmaya çalıştığını kabul edemeyecek kadarkafam karışmış hâlde –belki de korkarak– Willow'abaktım. Dirseklerimi masayadayayıpavuçlarımı alnıma bastırdım. Düşüncelerimi yavaşlatmaya çalışıyordum.

"Bunu mümkün kılanne olabilir?" diye sordum. "Sable'ın ruhu neden kendi bedeni yerine Layla'nın bedenini seçsin ki?"

Adam omuz sılkti ama bu omuz silkmeden hoşlandığımdan emin değildim. Cevaplarının daha kesin olmasını tercih ederdim. "Belki de o anda ruhunun aıt olduğu yer değil, aıt olmayı *dilediği* yerdi. Belli ki Sable Layla'nın sahip olduklarını istiyordu, yoksa yaptığını yapmazdı. Belki de bazen arzuladığımız şey o kadar güçlüolabiliyor kikaderimizden üstün geliyor."

Beynimin derinliklerinden mantığın her zerresini çıkarmak için avuçlarımı başının iki yanına bastırdım. Zira

böyle bir mantıksızlığı sindirebilmek için beynimin her bir zerresine ihtiyacım vardı.

Bu hemen kavrayamadığım bir konuydu ama buraya geldiğimden beri öğrendiğim bir şey varsa o da akıl almaz olanı düşünmek çoğu zaman aklın almadığına inanmaya yol açıyordu.

Avuçlarımı masaya bastırıp arkama yaslandım. "Eğer bu doğruysa, Willow'un başka birinin kafasında olmadığı zamanlarda anıları olmaz mıydı? Willow hiçbir şey hatırlamıyor."

"Anılar, özellikle onları bağdaştıracak bir beden ve beyin olmadığında öbür dünyada çabucak kaybolur. Duygular vardır ama onları hiçbir şeyle bağdaştıramazsın. Bu yüzden onlara *kayıp* ruhlar deniyor."

Tüm bunlar olurken Willow hiçbir şey söylememişti. Sadece dinliyordu ki bunu yapmak hiç zor değildi çünkü adam durmadan konuşuyor, kafamı takip edemeyeceğim kadar fazla bilgiyle dolduruyordu.

"Onlara yedek diyoruz," dedi adam. "Artık bir bedeni olmayan ruhlar gibiler ama ruh tam olarak ölü değil bu yüzden geleneksel hayaletler olarak kabul edilmiyorlar. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için koşulların uyması çok nadirdir ancak duyulmamış bir şey değildir. İki ruh aynı odada iki bedeni aynı anda terk ediyor. Bedenlerden sadece biri hayata döndürülüyor. Yanlış ruh dirilen bedene bağlanıyor ve gidecek hiçbir yeri olmayan doğru ruh sıkışıp kalıyor."

Willow avuçlarını masaya dayadı. Başını merakla yan yatırarak ilk kez konuştu. "Bu doğruysa... ve ben Layla'ysam... nasıl ve neden bu evde sıkışıp kaldım?"

"Bir ruh bedenden ayrıldığında ama yola devam etmeyi reddettiğinde genellikle yaşamları boyunca onlar için anlamı olan bir yere gider. Burasının Sable için bir anlamı yok.

Ama senin için çok anlamı var. Bu yüzden ruhun yerinden edildiktensonra buraya geldi çünkü Leeds'in seni bulabileceğini bildiğintek yer burasıydı."

Layla'nın ruhunun *yerinden edildiğini* mi düşünüyordu? Bu kadar devasa bir şeyi açıklamak için bu çok basit bir terimdi. Ama ne kadar basit ya da devasa olursa olsun, daha fazlasına inanmak istemiyordum, aynı zamanda bunun doğru olmadığını da umuyordum. "Yanılıyorsun," dedimkesin bir dille. "Layla, Layla olmasaydı anlardım."

"*Biliyordun*," dedi adam kararlı bir ifadeyle. "Bu yüzden ameliyattan sonra Layla'ya karşı aşkın bitmeye başladı. Çünkü o tamştığında âşık olduğun Layladeğildi."

Masadan kalktım. Mutfağa yürüdüm, bir şeylere yumruk atmak istiyordum. Bır şeyler fırlatmak istiyordum. Şimdiden yeterince olay yaşamıştım. Birinin buraya gelip kafamı daha fazlakarıştırmasına hiç ihtıyacımyoktu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım. "Ruhların yer değiştirme ıhtimali nedir?" Willow'a mı, adama mı yoksa kendımemi sorduğumu bilmiyordum.

"Dahatuhaf şeyler oldu. Buraya geri gelmeden önce hayaletlere inanmadığını kendin söyledin amaşimdi şu hâline bak," dediadam.

"Hayaletler başka bir mevzu. Ama *bu*? Bu, filmlerde görülecek bir şey."

"Leeds," dedi Willow. Sesi sakindi. Dingindi.

Arkama dönüp ona baktım.

Ona *gerçekten* baktım.

Bir yanımla bu adama ınanmak istiyordum çünkü bu Willow'a karşı hissettiğim açıklanamaz çekimicevaplıyordu. Hatta Sable olabileceğini düşündüğümde bile.

Ayrıca Layla'nın kazadan beri neden tamamen farklı bir insan gıbı göründüğünü deaçıklardı.

Ama eğer adam haklıysa ve Wıllow Layla'ysa bu demekti kı..

Başımı iki yana salladım.

Layla öldü demekti.

Bu, evde tek başına sıkışıp kalanın *Layla* olduğu anlamına geliyordu.

Tezgâha tutundum, dizlerim güçsüzleşmişti. Adamın teorisini çürütmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ya da kanıtlamanın. Geldiğim noktada hangi teorinin doğru olmasını istediğimi bile bilmiyordum.

"Daha fazla kanıta ihtiyacım var," dedim adama.

Adam yerimi işaret edince mutfaktan geçip masaya geri döndüm. Bir yudum su aldım, nabzım boğazımda atıyordu.

"Kazadan sonra Layla'nın hafıza kaybının tam boyutunu biliyor musun?" diye sordu adam.

Layla'nın hatırlayabildiklerini düşünmeye çalıştım ama pek fazla bir şey yoktu. O geceden bahsetmekten hoşlanmıyordu, ben de geçmiş hakkında fazla konuşmaktan kaçınıyordum çünkü ona hafıza kaybını hatırlatmak istemiyordum. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Onu bu konuda hiç sorgulamadım çünkü kendimi kötü hissediyordum. Ama unuttuğunu fark ettiğim şeyler oldu. Mesela buraya gelirken uçakta pansiyonun adını söylediğimde ben hatırlatana kadar hatırlamıyormuş gibiydi."

"Sable'ın ruhu Layla'nın bedenini sahiplendiğinde, Layla'nın anılarına hemen erişmekte zorlanıyordu çünkü onun anıları değildi. Anılar oradaydı –Layla'nın beyninde– ama ruhu bu anıları gerçekten yaşamadığı için onlara ulaşmak o kadar kolay değildi."

Willow konuştu. "Ama Layla, Sable olduğunu anlamaz mıydı? Orada, kafasında Sable'ın anıları da vardı. Ameliyattan uyandığında yanlış bedende olduğunu anlardı, öyle değil mi?"

"Şart değil," dedi adam. "Dediğin gibi sen onun kafasındayken anıları karışıktı. Bunun nedeni, birisi öldüğünde

normalde tüm kimlik özelliklerini beraberinde götürmemesi olabilir."

Willow'un söylenenleri kavramasını izledim. O da benim kadar kafası karışmış ve kuşkulu görünüyordu.

"Ameliyattan uyandığında yerinden edilmiş hissetme ihtimali var. Kafası karışmıştır. Aynaya baktığında bile kafası karışmış olabilir çünkü belki de kendisine bakan yansımaya bağlı hissetmiyordur. Amneziye atfedilen tüm bu kafa karışıklığı, muhtemelenendişesini ve panik ataklarını körüklüyordu." Adam parmaklarını masaya vurarak biraz düşündü. Parmaklarına bakarak daha fazla kanıt sunmasını bekledim. Elinidurduru p gözlerini Willow'a dikti. "Eğer sen Layla'ysan ikinize dair Sable'm hemen erişemeyeceği anıların olacaktır." Bu seferbana döndü. "Bu pansiyonun adı dışında Layla'nın zorlandığını fark ettiğin başka hatıralar var mı?"

İpucu olabilecek her şeyi hatırlamaya çalıştım. Son altı ayda Layla'nın hafızasında eksikolan, hafıza kaybınısuçladığım şeyleri hatırladım. Aklımda taze olan son zamanlardaki konuları seçip çıkardım.

Dönüp Willow'a baktım. "Günün en ölümcül zamanı ne zaman?"

"Sabah on bir," dedi Willowanında.

Bu cevapla kasıldım.

Geçen hafta konuyu açtığımda Layla neden bahsettiğimi hiç bilmiyormuş gibi davranmıştı. Ama Willow mutfakta geçen o konuşmayı duymuş olabilirdi, bu yüzden bir şey kanıtlamaya pek yardımcı olmuyordu.

"Kahretsin." Gözlerimi sımsıkı kapatarak yakın zamanda Layla'nın hafızasından kaçmış gibi görünen başka bir şey düşünmeye çalıştım. Willow'un duymadığı bir şey.

Geçen hafta Büyük Oda'da geçen bir konuşma aklıma geldi. Okuduğum kitaptan bahsetmiştim ama Layla'nın

neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yoktu. O zaman konuyu değiştirerek kitabın ismini hiç söylememiştim, bu yüzden Willow bunu bilemezdi. "Hangi... gitmem gereken gece hangi kitabı okuyordum–"

Willow lafımı kesti. "*Tehlikeli Aklın İtirafları.* Suikastçı olduğunu iddia eden bir yarışma sunucusu hakkındaydı." Layla geçen hafta bunların hiçbirini hatırlayamamıştı. "Bana kitaplar bagajında çok fazla yer kapladığı için e-kitap okuduğunu söylemiştin."

Bunları söyler söylemez dönüp Willow'a baktım.

Yapbozun tüm parçaları yerine oturmaya başlıyormuş gibi geliyordu ve acı içinde yere mi düşmek yoksa kollarımı ona dolamak mı istediğimi bilmiyordum. Ama bunları yapmadan önce... bir sorum daha vardı.

"Eğer Layla'ysan... bunu bilirsin." Sesim korku doluydu. Umut doluydu. "Benim hakkımda ilk izlenimin neydi?"

Titrek bir nefes aldı. "İçten içe ölüyor gibi görünüyordun."

Kıpırdayamıyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. "Aman Tanrım."

Willow öne eğilip alnını tuttu. "Leeds. Senin ve Layla'nın burada tanışmanızla alakalı tüm bu anılar. Havuzdaki öpüşme, onun için çaldığın şarkı... Bu *ben* miyim? Bunlar *benim* anılarım mı?"

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Sadece benim içinden çıkmaya çalıştığım aynı farkındalıkla boğuşmasını izledim.

Hayatımın son birkaç ayını, Layla'nın nasıl değişmiş geldiğini düşündüm. Sanki o ameliyattan sonra bambaşka biri olmuş gibiydi.

Olan da buydu zaten.

Tamamen farklı biriydi. Tüm kişiliği değişmişti; ona karşı hissettiklerim değişmişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda ameliyattan uyanan Layla ve çıktığım Sablearasın-

da bile benzerlikler vardı. Sable'da bulimia vardı. Layla ameliyattan sonra kilosuna takıntılı hâle gelmişti. Sable sosyal medyaya takıntılıydı ve... bana. Layla platformumu oluşturmayı takıntı hâline getirmişti. Sable birtakım zihinsel rahatsızlıklardan mustaripti ve ameliyatından sonra geçen günlerde *Layla'nın* aynı rahatsızlıklardan mustarip olmaya başladığı görülüyordu. Buraya geldiğimiz gün aynayı yumruklayanın Layla olduğunu biliyordum. Bunu neden yaptığını anlamamıştım ama yaptığını *biliyordum.*

Layla ameliyattan uyandığında âşık olduğum aynı kız değildi.

Ama Layla'yı tanıdığım ilk birkaç ayda onda sevdiğim her şey Willow'da fark etmeye başladıklarımla tıpatıp aynıydı. Kişiliği, mizacı, şakacılığı, öpüşme şeklindeki aşinalık, garip ve bilinmeyen gerçekleri. Eskiden Layla'ya Vikipedi'nin hastalıklı bir versiyonu gibi olduğunu söylerdim.

Bu aynı zamanda Willow'da da tanıdığım ve sevdiğim şeylerden biriydi.

Bu, bariz bir ipucu olması gereken başka bir anıyı tetiklemişti.

"Yukarıda, yatakta," dedim Willow'a. "*Hayalet* filmini izlediğin gece. Sana, 'Çok tuhafsın," demiştim. Ama bunu seninle ilk tanıştığımda da söylemiştim. Çünkü... senden büyülenmiştim, sana âşık olmuştum, sonra Willow'la karşılaştığımda çok tanıdık gelmişti ve..."

Cümlemi tamamlayamadım, çünkü göğsümde ağırlık yapan cüruf briketi az önce kalkmış gibi geliyordu.

Artık Layla'ya aşkımın bittiğini hissetmiyordum, çünkü bunca zamandır Willow'da ona âşık oluyordum.

Layla, Willow'du ve şimdi ona bakarken, bunu bu geceden önce nasıl fark etmediğimi hiç anlamıyordum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bu *sensin.* Bunca zamandır *sana* tekrar âşık oluyordum. Arka bahçede çimlerin üzerinde aptal gibi dans ederken gördüğüm anda âşık olduğum kızsın."

Bu anıya güldü –ona ait bir anıydı. Birlikte paylaştığımız bir anıydı. Sable'a aitolmayan biranıydı.

Yanağındanaşağı bir damla gözyaşı süzülünce yaşı silip onukendime çektim. Kollarını bana doladı. Bu âna kadar onu ne kadar özlediğimi bilmiyordum. Amaonu çok özlemiştim. Birlikte olduğumuz ilk iki ayda paylaştıklarımızı özlemiştim. Onu vurulduğu geceden beri özlüyordum.

O geceden beri içimde sürekli bir boşluk hissi vardı ve uzunzamandır böyle hissettiğim içinkendimi suçlu his sediyordum. Tam karşımda olduğu hâlde onu kay betmiş gi bi hissettiğim için suçluluk duyuyordum. Willow bana onu hatırlattığı için bilekendimi suçlu hissetmiştim.

Artık busuçlulukduygu su ortadan kalkmıştı. Kendimi haklı hissediyordum. Yaptığım her seçim... Willow'un içime doldurduğu her duy gu... hepsidoğruydu çünkü ruhum zatenona âşıktı. Buraya buyüzden açıklanamaz birçekim hissetmiştim. Willow'a. Hatta Willow'un Sable olduğunu düşündüğümde bile o çekimi hissetmeye devam etmiştim ve böyle olmasıkafamı karıştırmıştı.

Şimdi hepsi anlam kazanıyordu.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu öptüm. *Layla'yı* öpüyordum. Bana öperek karşılık verir vermez eskiden onu öperken hissettiğim her şeyi hissettim. Kaybettiğimi düşündüğüm her şeyi. Tam buradaydı. Başından beri buradaydı.

Sonunda onu görmenin verdiği şaşkınlıkla öpüşmeler arasında yüzüne dokunup duruyordum. Willow Layla'yı her sahiplerıdğinde böylesi büyük bir farkolması bu yüzdendi. Willow'un Layla'nın vücudunda daha rahat vekendinden emin görünmesinin nedeni buydu. Çünkü baştan beri ona aitti. Hiç bir zaman Sable'a ait olmamıştı. Sable ameliyattanuyandığı günden beri Layla'nın vücudundarahatsız görünüyordu.

Willow gözyaşlarınınarasından gülümseyerek, "Bu sen buraya geldiğinde neden bu kadar rahatladığımı açıklıyor Leeds," dedi. "Seni hatırlayamadığım hâlde özlediğim içindi." Beni tekrar öptü, ondan asla ayrılmak istemiyordum.

Ama yine de bir şey bizi ayırdı. Ön kapının çarparak kapanma sesi gelmişti.

Omzumun üzerinden baktım, adam artık mutfakta değildi.

İkimizde mutfaktan çıkıp önkapıyakoştuk.

"Dur!" dedim adamın peşinden koşarak. Tam kamyonetine binerken ona yetiştim. "Nereye gidiyorsun?"

"Artık bana ihtıyacınızyok. Cevabınızıbuldunuz."

Başımı ikiyana salladım. "Hayır. Hayır, bulmadık. Şimdi düzeltmen gerekiyor. Sable hâlâ yanlış bedende. Layla hâlâ bir hiçliğin içindesıkışıpkalmış durumda." Elimi Layla'ya doğru salladım. "Değiştir onları."

Adam bana acıyarak baktı. "Ben cevaplan bulsam da bu herzaman çözümlerin olduğuanlamına gelmez."

Sakin olmaya çalıştım ama bu cevap için onu boğmak istiyordum. "Dal ga mı geçiyorsun benimle? Ne yapmamız gerekiyor? Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı!"

Adam kamyoneti çalıştırıp kapısını kapattı. Camı indirip dışarı sarktı. "Bir bedeni ancak bir ruh sahiplenebilir. Kuşkusuz Layla eski vücuduna geçebilir ancak sadece geçicibir süreliğine olur. Ele geçirmek gibi. Sable'ı Layla'nın vücudundan hiçbır zaman çıkaramayacaksın. En azından ölünceyekadar. Amabu olduğunda ikiside ölmüş olacak." Camını kapatmaya başladı ama çılgınca cama vurmaya devam edınce yarıya kadar ındirdi. "Bakın. Başınıza bunlar geldiği için üzgünüm, çocuklar. Gerçekten üzgünüm. Ama korkarım üçünüz de temellı gıdene kadar böyle yaşamanın bır yolunu bulmanız gerekecek."

Bir adım geri çekildim. "Tavsiyen *bu mu*? Kalan ömrümüzde Sable'ı yatakta bağlı bırakmak mı?"

Adam omuz silkti. "Eh, banasorarsan Sablebunakendisi sebep oldu." Kamyoneti geri vitesealdı. "Belkide Sable'ın gitmesine izin vermelisin, burada Layla'nın ruhuyla kalabilirsin."

Bu tavsiyeye o kadar sinirlendim ki kamyonunun kapısını tekmeleyerek bir göçük bıraktım. Tekrar tekmeledim. Çığlıkatmak istiyordum.

Adam camınısonuna kadar indirerek eğilipkapıyabaktı. Gö çüğü gördü. "Randall'ın kamyonetine yapma bunu. Işyerinde uyandığında kafası yeterince karışacak ve geceninyarısında neler olduğunu hatırlayamayacak." Şapkasını tekrartakarakyavaşçaarabayolundan geri geri çıkmaya başladı. "Her saniye bir insan ölüyor ve her zaman doğru şekilde ölmüyorlar. Dahayardımedeceğim çokınsan var." Elini havayakaldırdı. "İnternette iletişimdekalacağım. İkınızin bunu nasıl çözdüğünüzü görmekisterim."

Garaj yolunda kamyonetini döndürdü.

Gözden kayboluncaya kadar sessiz sessız onu izledik. Ta kı sadece ikimizkalanakadar.

Gerçekten sadece bizecevap vermek içınburaya gelmişti. Ne fazla ne eksik.

İçim çözümsüz bir hüsranla doluydu ama aynı zamanda ferahladığını hissediyordum. Sanki kalbimi sıkan bir tutamip sonunda kopmuş, yeniden sadece Layla'nın varlığının yaratabileceği o kontrolsüz, düzensiz ritmiyle atıyor gibiydi.

Bam ve GÜM:

"Layla?" diye fısıldadım.

"Efendım?"

Ona döndüm. "Yok bir şey. Sadece adını söyleıek istedim." Onu kendime çektim. Ön bahçede Layla'ya sarıla-

rak birkaç dakika sessizcedurduk. Sable'a, Willow'a ya da Layla'nın sahtebir versiyonunasarılmıyordum.

Layla'yasarılıyordum.

Bir çözümüm olmayabilirdi. Onu sonsuza dek nasıl kollarımda tutacağımı bilmiyordum ama şimdilik yapabiliyordum. Ve bir daha asla bu evde tek başına bir gece daha geçirmemesinisağlayacaktım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Son birsaat içindeevdeki atmosfer büyük ölçüdedeğişmişti. İlk on dakikayı öpüşerek, kucaklaşarak, aşkımızın bir şekilde boyutları aştığını bilmenin tadını çıkararak geçirmiştik.

Artık Layla'nın ruhunun neden buraya geldiğine dair cevaplarımız vardı. Ama bu cevaplara bir milyon soru ve bir sürü beklenmedik keder eşlik ediyordu.

Layla'nın esasen öldüğü fikrine nasılyas tutacağımı bile bilmiyordum... çünkü burada benimleydi. Ama değildi.

Bana geri dönmüş gi bi geliyordu ama korkunç bir şekilde. Yatak odasında durmamıza ve onu kollarımda tutmama rağmen ondan hiç olmadığım kadar uzak hissediyordum.

Çaresizlik hissediyordum.

Yüzünü göğsüme bastırmıştı, bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sable'la yüz yüze gelmek istemiyordumama Layla uyursaöyle olacaktı. Şu anda bunuyapamayacakkadar kızgındım.

"Sence Sable biliyor mudur?" diyesordu Layla geriçekilip bana bakarak.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Muhtemelen senin kadar kafası karışmıştır. Açıklayamadığı anıları var. Bunlar onun içinde yaşadığı kafaya ait değil."

"Böyle bir durumonuniçinde korkutucuolmalı," dedi Layla. "Hastanede çelişkili anılarla uyanmak. Aspen'i ve annemi tanımak ancak onları tam olarak yerine yerleştirememek, sonra da onların ailesi olduğunun söylenmesi."

İki elimle Layla'nın yanaklarını kavradım. "Onun için üzülme," dedim. "Bunu kendisi yaptı. Bize zarar vermek

niyetiyle evime gelmeseydi ikinizin de başına bunların hiçbiri gelmezdi."

Layla başını salladı. "Ona olanları anlatacak mısın? Onun Sable olduğunu?"

"Muhtemelen. Neden bağlı olduğuna dair bir açıklamayı hak ediyor."

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Omuz silktim. "Bence onane kadar erken anlatırsak o kadar çabuk bir çözüm bulabiliriz."

"Ya gitmek isterse?"

"İsteyecek. Bundan hiç kuşkum yok."

"Gitmesine izin verecek misin?"

Başımı iki yana salladım. " Hayır."

Layla'nın kaşları endişeyle ayrıldı. "Onu burada zorla tutamayız. Birisi öğrenecek olursa başın yasal olarak belaya girebilir."

"Buradan senin bedeninle ayrılmayacak. Beden sana ait."

"Bunu polise anlat," dedi Layla.

"Kimsenin bilmesi gerekmiyor. Ama bunu nasıl düzelteceğimizi bulana kadar buradan ayrılmayacak."

Layla ensesini tutarak benden uzaklaştı. "Adamı duydun. Bunu düzeltmenin bir yolu olmadığını söyledi."

"Ayrıca bunun nadir olduğunu da söyledi. Belki de henüz bir çözüm bulmak için yeterince olay gerçekleşmemiştir. Sabırlı olacağız. Araştırma yapacağız. Bunu çözeceğiz Layla."

Ona tekrar sarıldım, sinirlerini yatıştırmayı umuyordum. Ama göğsünde hızlı kalp atışlarını hissedebildiğini bilirken bunu yapmak zordu.

Ben de onun kadar endişeliydim. En az onun kadar.

"Bence ona şimdi söylemelisin," dedi Layla. "Belki ne yaptığını anlarsa seninle savaşmayı bırakır. Belki bunu çözmemize yardım eder."

Layla herzaman insanlardaen iyiyi görürdü.

Sorunşu ki Sa ble'da bizeyardımetmekısteyecek kadar iyilik olduğundan emindeğildim. Ne de olsaşuanda burada olmamızın se bebi oydu.

"Tamam," dedim. "Ama önce seni bağlamam gerekiy or."

Laylayatağa girdi. Onu bağladıktansoıra, "Şu anda ona kızgın olduğunu biliy orum. Ama kötü davranma," dedi.

Başımısalladımama söz vermişdeğildim.

Kız gınlık yetersiz birıfadeydi.

Layla gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini açıpda bana bakanın Layla olmadığını anladığımdaacımadan başka bir şey hissetmedim. Sessizceağlamaya başladığında pişmanlık duymadım. Onu çözmem için yalvarmaya başlayınca kendimi suçlu hissetmedim. Yatağın kenarına ayaklarınınyanına oturarak sadeceona baktım.

En azından bu sefer histerik değildi ya da çığlık atmıyordu. Bu konuda gerçekten konuşa bilirdik.

"Artık gitmeme izin verecek misin?" diye sordu.

"Önce sana birkaç soru sormak ıstiyorum."

"Peki sonra gitmeme izin verecekmisin?"

"Evet."

Başını salladı. "Tamam, ama... lütfen önce beni çözer misın? Canım yanıyor. Saatlerdir bu pozisyondayım."

Daha bağlanalı bir dakika olmuştu. Çoğu zaman serbestçe dolaştığının farkında değildi. "Seni sorularıma cevap verdiktensonra çözeceğim."

Yataktakendini ayarlayarak benden biraz uzağa oturdu. Dizlerini kendine çekip sinirli sinirli bana baktı. "Kızgın görünüyorsun," dedi usulca. "Neden kızgınsın?"

"Vurulduğun geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?"

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Bunu biliyorsun."

"Neden? Benim gibi hatırlamadığın için mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç hatırlamadığım için."

"Bu tam olarak doğru değil," dedim. "Bence kafanı karıştıracak şekilde hatırlıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Durmam için yalvarmasına rağmen konuşmaya devam ettim. "Kafanın içinde neler olduğunu biliyorum. Hafızanı kaybettiğini söylüyorsun ama öyle olduğundan pek emin değilim. Layla'nın anılarına erişmen daha zor çünkü başka anılarla karışmışlar. Bu yüzden... bazen... geçmişten bir şey gündeme getirdiğimde o anıyı hemen hatırlamıyorsun. Sanki anıları elemen gerekiyor. Eşelemek zorunda kalıyorsun."

Nefesinin kesildiğini görebiliyordum.

Öne eğilip doğruca gözlerinin içine baktım. "Bazen çok fazla anın varmış gibi hissediyor musun? Hatta sana ait bile olmayan anılar?"

Alt dudağı hafifçe titremeye başlamıştı. Korkuyor ama gizlemeye çalışıyordu.

"O gece Sable kapıyı çaldığında kapıyı açtığını hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Evet."

"Ama aynı zamanda *kapıyı çalan* kişi olduğunu da hatırlıyorsun."

Gözleri büyüdü. "Neden öyle dedin?" dedi anında.

"Çünkü... sen Sable'sın."

Uzunca bir süre bana baktı. "Delirdin mi sen?"

"Anıların kafa karıştırıyor çünkü yanlış bedendesin."

Bakışları tehditkâr bir hâl almıştı. "Hemen gitmeme izin versen iyi olur, yoksa seni tutuklatırım Leeds. Yaparım. Bunun için seni affedeceğimi sanma."

"Bunca zamandır Sable olabileceğini biliyor muydun?"

"Siktir git," diye tısladı. "Bırak gideyim."

"Buraya geldiğimizde neden banyo aynasını yumruklադın? Aynaya baktığında bazen Sable'ın yüzünü mü görüyorsun?"

"*Tabii ki* bazen onun yüzünü görüyorum! Beni vurdu, Leeds! Bende travma sonrası stres bozukluğu var!"

Aynayı yumrukladığını inkâr etmemişti. "Stres bozukluğun yok. Bu gerçek bir anı."

"Delirmiş gibi konuşuyorsun."

Sakin konuşmaya çalışıyordum, "Beni vurdun. Layla'yı da vurdun. Ve bunu yaptığını hatırladığını biliyorum."

Başını iki yana salladı. "*Layla*'yı mı vurdum? BEN Layla'yım!"

Başımı iki yana salladım. "Bunun kafa karıştırdığını biliyorum. Ama sen Layla değilsin. Sadece bazı anılarına erişebiliyorsun çünkü Layla'nın kafasının içindesin ve onlara erişimin mümkün. Ama seni vurduğum zaman öldün. Ve sen Layla'yı vurduğunda o da öldü. Ama sadece birkaç saniyeliğine. Senin ruhunun yanlış bedene girmesine yetecek kadar. Ve Layla'nın ruhu burada, bu evde mahsur kaldı."

Şimdi ağlıyordu. "Beni korkutuyorsun." Sesi ürkekti. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ben Layla'yım. Layla olmadığımı nasıl düşünebilirsin?"

Tüm kanıtları sayıp dökmeye başlardım ama çok fazla vardı. Bunun yerine sadece Layla'nın hemen cevaplayabileceği bir soru düşünmeye çalıştım. Layla'nın zaten cevap verdiği ama Sable'ın hatırlamakta zorlanacağı bir soru.

"Burada tanıştığımız ilk gece sana hangi şarkıyı söyledim?"

"Ben... Bu çok uzun zaman önceydi," dedi.

"Sana hangi şarkıyı söyledim? Cevap vermek için üç saniyen var."

"*Beni Hatırla?*" Şarkının adını soru sorar gibi söylemişti.

"Hayır. *Bıraktım*'ı söyledim. Layla hatırlıyor."

"Layla değilmişim gibi konuşmaya bir son ver. Bu *delilik*." Benden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi biraz daha yatak başlığınadoğru çekildi.

Benden korktuğu için onu suçlamıyordum. Biri bana bir ay önce böyle bir şey açıklamaya çalışsaydı buna inanmazdım. Elimden geldiğince sağduyulu davranmaya çalışıyordum çünkü şu anda benim düşündüklerimin aksini düşündüğünü biliyordum. "Bunu benden daha kolay kabul etmeni bekleyemem ama doğru. Sadece olanları tam olarak anlaman için zaman ve belki kanıt gerekecek. Bunun için üzgünüm ama şimdi gitmene izin veremem. Bunu Layla için nasıl düzelteceğimi bulanakadar olmaz."

"Ama *ben* Layla'yım," diye fısıldadı, hâlâ bunun olmadığınakendini inandırmaya çalışıyordu.

Arkama baktım. "Layla, yerine sen geç."

Değişimi görene kadar birkaç saniye bekledim.

Layla gözlerini açtı. Bacaklarını esnetip gevşetti ama ifadesi rahat değildi. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama sebebi artık Layla olup olmadığına dair bir şüphe kalmaması mıydı, yoksa Sable'ın şu an içinde bulunduğu durumaüzülmesi miydi bilmiyordum.

Eğilip ellerini çözdüm. Bilekleri serbest kalınca öneatılıp sımsıkı banasarıldı. Ağlamaya başladı.

O anda hepsi gerçek bir hâl almıştı. Sable'ın Layla'yla yaşadığım anılara –Layla'nın zihninde en önde ve merkezdeolan anılar– erişmektezorlandığını bilmek aramızda kalantüün şüpheleri ortadan kaldırmıştı.

Layla başımın arkasını kavrayıp yanağını yanağıma bastırdı. Sesi korku doluydu. "Lütfen dönüş yolunu bulmama yardım et."

Gözlerimi kapattım. "Bunu çözene kadar senin için savaşmayı bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Duşta Layla'nınsaçlarını yıkıyordum. Buduşta birlikte durmamız, tanışmamızdan sonraki sabahın ürkütücü bir kopyasıydı. Ancak bu sefer suskunduk. Ona sorusormuyordumçünkü cevaplara duyduğum ihtiyaç bize sıkıntıdan başka bir şey getirmiyormuş gi bi geliyordu. Buraya gelmeme üzülüp üzülmediğini merak ediyordum. Gelmemiş olsaydım, bulunduğu boyuta ait olmadığının böyle farkında olmayacaktı. Bunun ne kadar haksızlıkolduğunu bilmeyecekti.

Belki geri dönemeyeceğini bilmeyecekti.

Dün gece hiç uyumamıştık. İnternette çözümler arayarak ve Büyük Oda'daki paranormal kitaplara göz atarak saatler geçirmiştik. Güneş doğduktan iki saat sonrasına kadar araştırmamıza rağmen şu ana kadar hiç bir şey bulamamıştık.

Bu gün yeni bir gündü. Çok ihtiyaç duyduğumuz uykuyu aldıktan sonra her şeyeyeniden başlayacaktık. Layla'nın bu durum için umutsuzluk hissetmesine izin vermeyecektim.

Saçlarını durulamayı bitirince başına bir öpücük kondurdum. İçini çekti, sırtını göğsüme yaslayarak gevşedi, sıcak su üzerimizden akarken birlikte sessizce durduk. Bu romantik değildi. Seksi değildi.

Sadece üzgündük.

"Vücudu bitkin düştü," dedi Layla.

"Buonun vücudu değil. Senin."

Dönüp bana baktı. Gözleri çökmüş ve yorgundu. Uyumaya ihtiyacı vardı ama artık ruhsal boyuttan çok bu bedene ait olduğunu bildiği için hiçliğe geri dönme fikrinden hoşlanmıyordu. Daha önce bunun korkuttuğunu söylemişti.

Böyle söylemesi yüreğimi burkmuştu.

Kontrolü yine Sable'a bırakmasını istemiyordum ama bu kaçınılmazdı. Vücudunun toparlanabilmesi için tek yol buydu.

"İki uyku hapı al," dedim. "Belki bir süre uyanmaz."

Layla başını evet anlamında salladı.

Duştan çıkınca ona iki hap getirdim. Layla biraz suyla içip yatağa girdi. Güneşi engellemek için karartma perdelerini kapattım. Onunla yatağa girdim ama bu sefer onu kendime çekmekte tereddüt etmedim. Nihayet tekrar normal geliyordu –bu yatakta benimle birlikte olması.

Bizim durumumuzda olabileceği kadar normaldi.

Bu kâbustan uyanmayı bekleyip duruyordum. Son birkaç ayı ve tam önümde olan işaretleri düşünmekten hoşlanmıyordum. Bu kendimi cahil hissettiriyordu –sanki dar görüşlülüğüm bir şekilde bizi engellemiş gibi. Hayaletlere ya da ruhlara hiç inanmıyordum ama inansaydım Layla'nın aslında Layla olmadığını fark eder miydim?

Acaba dünyada –Sable gibi– anılarını hatırlamakta zorlandıkları için bir tür amneziden mustarip olduklarını sanan ama aslında sadece içinde yaşadıkları bedene ait olmayan başka insanlar var mıydı? Onlar sadece yanlış bedene hapsolmuş ruhlardı.

"Leeds." Layla adımı fısıldamıştı ama fısıltısında bile ağırlığını hissedebiliyordum. "Efendim?"

Başını omzuma dayadı. "Bence bunu düzeltmenin tek bir yolu var."

"Nasıl?"

Derin bir nefes aldı. Nefesini verdikten sonra, "Beni öldürmen gerekecek. Sonra da beni hemen geri getirebileceğini umalım," dedi. Gözlerimi sımsıkı kapatarak sözlerini aklımdan çıkarmaya çalıştım. Duymak bile istemiyordum ama konuşmaya devam etti. "Sable'ın ruhunun bedenim-

den ayrılmasına yetecek kadar ölü kalabılırsem o zaman belki sen beni geri getirmeden önceruhum kontrolü ele geçirebilir."

"Dur," dedim hemen. "Bu çok riskli. Çok şey ters gidebilir."

"Sonsuza kadar böyle yaşayamayız."

"Belki yaşayabiliriz."

Omzumdan geri çekilip bana baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Bu çok yorucu. Sonsuza kadar böyle yaşayamam. Hem sen bir kızı kalan ömründe bu evde üst katta tutsak tutmayı gerçekten istiyor musun?"

İstemiyordum. Acı vericiydi ama Layla'nın ölme ihtimalinden daha iyiydi. "Çözüm bu değil."

"Peki çözüm böyle *yaşamak mı*? Ona ilaç vermediğimiz sürece uyumayacak ve sonra ben yan etkileriyle baş başa kalacağım. Yoruldum. *Sen* de yorgunsun. Seninle birlikte var olabilmemin tek yolu buysa... o zaman hiç var olmamayı tercih ederim," dedi. Şimdi ağlıyordu ve ben buna dayanamıyordum. Onu üzgün görmek istemiyordum ama bencil yanım onu hiç görmemektense üzgün görmeyi tercih ediyordu.

"Eğer bunu yaparsak ve işler ters giderse kendimi asla affetmem. Sensiz yaşayamam Layla."

"Yaşayabilirsin. Son yedi aydır yaşadın."

Ona anlamlı anlamlı baktım. "Ve perişandım."

Bana ciddi bir ifadeyle baktı. Sonra sanki bir şekilde bana sempati duyuyormuş gibi elini yanağıma koyup beni öptü. Öpüşü tatlı ama çok hüzünlüydü. Bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum.

Onu acı çekerken öpmek işkenceydi çünkü o sırada aklından neler geçtiğini biliyordum. Çözümün ölüm olduğunu düşünüyordu.

Ölümün son olmasından korkuyordum.

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum," dedim.

"Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek. Ve yakın zamanda, hâlâ enerjim varken."

"Bunu kabul edecek değilim."

Layla parmaklarını elimi bulana kadar kolumdan aşağı indirdi. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "İşe yarayabilir, Leeds. Eğer doğru dürüst planlarsak işe yarayacaktır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü," dedi. Çeneme bir öpücük kondurdu. "Seni Sable'dan daha çok seviyorum. Bunun işe yaramasını *sağlayacağım.*"

Ona inanmak istiyordum. Ama ya yolunda gitmezse? Ya onu geri getiremezsem ne olacaktı? Bedeni temelli ölürse ruhu da onunla birlikte ölecekti.

Peki o zaman ne yapardım? Ölümünü polise nasıl açıklardım? Ya ailesine? Aspen'e?

Layla elini uzatıp çatılmış kaşlarımı düzeltti. "Rahatla," dedi. "Detaylar için uyandıktan sonra endişelenebiliriz."

Başımı salladım, bu düşünceleri kafamdan atmaktan başka bir şey istemiyordum. Sadece Layla'yı düşünmek istiyordum.

Parmaklarımı hafifçe dudaklarında gezdirdim, Layla bana tanıştığımız ilk gece çimenlerde yatarken baktığı ifadeyle bakıyordu. Ona neden bu kadar güzel olduğunu sormadan hemen önceki ifadeydi.

Parmaklarımı burun köprüsüne serpiştirilmiş çillerin üzerinde gezdirdim. "Neden bu kadar güzelsin?" diye fısıldadım.

Bu hatıra onu gülümsetmişti.

Bunu özlemiştim. Layla'yla geçirdiğim zamanları. Birlikte paylaştığımız konuşulmayan anıları... bakışmalarımızı. Tanıştığımız gece anında bir bağ kurulmuştu. O kadar

güçlü bir bağdı ki onu aradığımı bilebilmeden beni bur a-ya, ona geri getirmişti. Willow'un Sable olduğuna inanır-ken bile beni burada *tutan* bir bağ.

Layla beni tekrar öptü ama bu sefer öpüşmemiz bitmi-yordu. O kadar uzun sürmüştü ki içine girdiğimde dudak-larımın şiştiğini hissediyordum.

Sevişirken bana sımsıkı sarılmıştı. Gözlerimi hep açık tutuyordum çünkü şimdi ona yeniden sahip olmamın bu kadar tar klıolmasına şaşırıyor dum.Tamolarak eskisi gi-biydi. Yoğun, mükemmel ve anlam doluydu.

Her şey bittiğinde, kollarının arasındayken haklı olabi-leceğini fark ettim.

Birbirimizi bir kez bulmuştuk –tanıştığımızda.

Sonra birbirimizi tekr ar bulmuştuk –Layla öldükten sonra.

Bu, üçüncü aynı şeyi yapabileceğimizi düşünecek kadar bize inanmamı sağlıyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Layla son iki günü titizlikle ölümünü planlayarak geçirmişti.

Bende son iki günü alternatif çözümler bulmayaçalışarak geçirmiştim.

Ne yazık ki hiçbir şey bulamamıştım.

Layla gitgide zayıf düşüyordu. Sable'ınyerinialmayane kadar devam ederse Sable o kadar az uyuyordu. Ve Layla vücudunu Sable'ın uyumasına yetecek kadar terkettiğinde Sableçok az uyuyordu. Sadece ilaçlar devreye girdiğinde uyuyordu ve o zamanbile uzun sürmüyordu.

Sable kaçma denemelerine devamediyor, bu da bileklerinındaha da fazla hasar görmesine neden oluyordu. İzleri saklanamayacak kadar belir gindi. Bileklerinibandajlamaya devam ediyordum ama endişeliydim çünkü Aspen'le Chad bugün tekrar geleceklerdi ve Layla'nın bileklerini onlardan nasıl gizleyeceğimizi bilmiyorduk. Şu anda benim uzun kollu gömleklerimden birini giyiyordu çünkü gardırobunda bileklerini örtecek kadar uzun kollu bir şey yoktu.

Aspen'inbandajları fark etmemesiniumuyorduk.

Aspen'in *hiçbir şeyi* fark etmemesini umuyorduk.

Layla'nın bacakları kucağımdaydı, bir şey düşünmeden televizyon seyrederkenarabalarının garajyoluna girdiğini duyduk. Aslında televizyona dikkatimizi vermiyorduk. Sadece normal görünmeyeçalışıyorduk ki bunu önümüzdeki yırmi dört saat boyunca Aspen'le Chad buradayken yapmaya çalışacaktık.

Laylaayağa kalkarak g ömleğinın kollarını aşağı çekti. Başparmaklarıyla kıstırıp kapıya yürüdü. Onu takipettim.

Antreye vardığımızda Aspen çoktan kafasını içeri uzatmıştı. Kapıyı ardına kadar açıp Aspen'in çantasını aldım. Layla kapıdan girer girmez ablasına sarıldı.

Kucaklaşma beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu sıradan bir selamlaşma değildi. Ablasını sanki özlemiş gibi sımsıkı sarılmıştı. Sanırım özlemişti. Aspen buraya son geldiğinde Layla'nın kafası karışıktı. Tüm duygularının bir başkasına ait olduğunu düşünüyordu, bu yüzden muhtemelen Aspen'e karşı hissettiği çekimi gerçek olarak kabul etmemişti.

"Eh, merhaba," dedi Aspen, Layla'nın duygusal yakınlığına gülerek. Layla bırakınca Aspen başını yana eğerek ona merakla baktı. "Çok yorgun görünüyorsun."

Layla iki omzunu kaldırarak geçiştirdi. "Birkaç gündür hastaydım. Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye yalan söyledi ışıl ışıl gülümseyerek.

Chad bana başıyla işaret ederek Aspen'in çantasını aldı. "Lütfen bira olduğunu söyle. On iki saattir araba kullanıyorum ve biraya ihtiyacım var." Çantalarını her zamanki yatak odalarına götürmek için merdivenlere doğru yürüdü ama Layla kolunu uzatıp Chad'i koridora doğru yönlendirdi.

"Bu sefer alt kattaki yatak odasını kullanacaksınız," dedi Layla. "Üst kattaki banyo bozuk."

Yalan söylüyordu ve nedenini bilmiyordum ama Chad'in eşyalarını alt kattaki yatak odasına götürmesine yardım ettim. Sonra Chad içecek bir şeyler ararken dördümüz mutfakta toplandık.

"Yemekte ne var?" diye sordu Chad. "Güzel kokuyor."

Bir saat kadar önce Layla'yla birlikte güveç hazırlamıştık. Olup biten her şeyin ardından güzel bir teselli olmuştu. Son birkaç gündür, koşullarımıza rağmen bir şekilde zevk almayı başardığım bazı zamanlarımız olmuştu. Durumumuzun zihnimizde ön planda ve merkezde kalmasını engellemek zordu ama birkaç kez başka bir şeyle meşgulken

eskiden aramızın nasıl olduğuna dair hoş bir hatırlatma olmuştu. Sable'dan önce.

"Fırında güveç var," dedi Layla. "Hemen hemen hazır." Aspen'e baktı. "Colorado seyahati nasıldı?"

Aspen gülümsedi ama zoraki olduğu belliydi. Chad'le bakıştılar. "İlginçti," dedi Aspen. "İki patlak lastik, bir kırık stop lambası, bir hendekte mahsur kalarak boşa geçen altı saat."

"O altı saat boşa gitmedi," dedi Chad kaşlarını kaldırarak.

Aspen sırıttı; bu kadar konuşma yeterliydi.

###

"Layla farklı görünüyor."

Aspen'in sesiyle arkama döndüm. Mutfakta yalnız olduğumu sanıyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum dikkatle.

"Daha iyi," dedi Aspen. "Sanki sonunda kız kardeşime kavuşmuşum gibi. Onu buraya getirmek iyi fikirdi. Sanırım faydası olmuş."

Gizlice bir oh çektim. "Evet. Evet, kesinlikle çok daha iyi."

"Ama yorgun görünüyor. Ve kilo vermiş."

Başımı salladım. "Ona göz kulak oluyorum. Dediği gibi geçen hafta grip olmuştu."

"Grip mi?" diye sordu Aspen başını yana eğerek. "Bana demin gıda zehirlenmesi demişti."

Lanet olsun.

Layla'yla bundan sonra yalanlarımızın örtüştüğünden emin olmamız gerekiyordu.

Bir kere başımı salladım. "Evet. O da var. Berbat bir haftaydı." Cep telefonumu aldım, dışarı Layla'yla Chad'in olduğu yere çıkarken Aspen beni takip etti.

Layla veranda masasında, akşam yemeğinden sonra açtığım ısıtma lambasının yanında oturuyordu. Chad havuzunkenarında oturmuş, ayaklarını suya sokmuştu. Bün geleceklerini anlayınca havuzuısıtmıştım.

Layla'nın yanına gittim, başına bir öpücük kondurarak yanınaoturdum. Elini tutup bana gülümsedi.

Sonraki yarım saati sanki hayatımız yolundaymış gibi davranarak geçirdik. Aspen'le Chad'in şakalarına güldük. Kendimizirahat göstermeye çalışıyorduk. Hatta iki ay içinde onlarla bir yolculuğa çıkmayı bile planladık

Bunu çözmenin biryolunu bulamazsak yapamayacağımızıbildiğimiz bir yolculuktu.

Burada otururken anlamıştım –Layla'nın hayatını geri almakiçin neden hayatını riskeatmak istediğini.

Çünkü Sable'ın insafınakalarak buevde mahsurkaldığı sürece hiç hayatı olmayacaktı.

Layla kendi bedenine ancak geçici olarak sahipolurken buradan ayrılma riskini alamazdık. Ve onu şu anki düzenimizde kalmaya zorlarsam Laylaiçin hayat nasıl olacaktı? Bu dünyada misafir olacaktı... Sable'ın insafına bağlı olarak. Hiçbir zaman gidemeyecektik. Hatta Aspen ve Chad'le iki ay sonra yapmayı planladığımız yolculuğa bile çıkamayacaktık.

Bu kadardı. Layla'nın hayatı bu olacaktı. Yorgun ve hapsedilmiş.

Layla yüksek sesle gülüncedüşüncelerimden sıyrıldım.

Arada bir kendimi ona çok dikkatle bakarken buluyordum ama onu zorlasa bile kendisi gibi hissettiğini görmek beni büyülüyordu. Ama bunun bizim normalimiz olmadığını unuttuğum –arada birkısa süreliğine– zamanlar oluyordu.

Oysa bu bizim normalimiz değildi. Ablasıyla takılması kesinlikle normal olamayacaktı. Titizlikleplanlanması gerekecekti. Kesinlikle buradan Aspen'le birlikte gidemeyecekti.

Buraya gelmeleri bile normal olamıyordu. Bu gece Chad'le Aspen yattıklarındaya Layla Sable'ın kontrolüalmasını önlemek içinbütün gece nasıl uyanık kalacağını ya da ben Chad'le Aspen hâlâ bu evdeyken Sa ble'ı nasılsessiz tutacağımı bulmakzorunda kalacaktım.

Belki de Layla bu yüzden Chad'le Aspen'i alt kattaki yatak odasına yerleştirmişti. Böylelıklc onlar buradaykcn Sable bır an ıçın yönetimi ele geçirirse Layla tekrar içine girinceye kadar Sable'dan herhangi bir patırtı duymayabilirlerdi.

"Layla burası için teklif verdiğini söyledi, öyle mi?" diye sordu Aspen bana bakarak. Konuşmalarının dışında kalmışolmalıydım çünkü bu soruya neyınyol açtığını bilmiyordum.

Başımı salladım. "Evet, geçenhafta. İşlemlerin yakında bitmesi gerek."

"Umarım her zamanburada olacağımızı biliyorsundur. Wichita o kadar uzak değil ve burayı özlüyorum." Layla'ya baktı. "Seni bile özlüyorum," dedi takılarak.

Layla gülümseyerek uzanıp Aspen'in elini sıktı. "Ben de senı ne kadar özledim bilemezsin. Her şeyin normale dönmesı ıçın sabırsızlanıyorum." Tatlı sözlerdı ama Aspen'in Layla'nın sözlcrinin ardında nasıl bir çift anlam yattığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Layla'nın sırtı havuza dönüktü, bu yüzden Chad'in sudan çıkıp derin tarafa gittiğini fark etmemişti. Havuzdan üç metre uzaklaşana kadar geriye gitti. Sonra gömleğini çıkarıp suyadoğru koşmayabaşladı. Kollarınıdizlerine sararak zıpladı, bağırarak büyükbir sıçramayla suyaatladı.

Arkasındaki beklenmedik kargaşayla Layla'nın tüm vücudu sarsıldı.

Neredeyse anında değişikliği gördüm. Layla'nm vücudundan çıktığı ânı tam olarak anlayabilmiştim.

Sable'ın devraldığını fark edince donup kaldım. Havuzdaki beklenmedik sıçrama Layla'yı ürkütmüş olmalıydı, tıpkı yıldırımdan korktuğu gece gibi.

Sable'ın gözleri irileşti, sandalyesinde dimdik oturarak omzunun üzerinden baktı. Aniden ayağa kalkarak sandalyesini geriye devirdi. "Ne...?" Önce kollarına, sonra eve baktı. "Dışarı nasıl çıktım ben?

Hemen ayağa kalkıp Aspen'le arasına girmeye çalıştım ama Sable hızla geri adım attı. "Sakın bana yaklaşmaya kalkışma!" diye bağırdı.

Lanet olsun.

Şimdi Aspen de ayağa kalkmıştı. "Layla? Neyin var?"

Sable benden uzaklaşmaya devam ediyordu. Aspen'e çılgın gibi bakarak beni işaret etti. "Beni uyuşturuyor! Gitmeme izin vermeyecek!" Başımı iki yana sallayarak kendimi savunmaya hazırlandım ama daha ağzımı açamadan Sable gömleğinin kollarından birini çekerek bileğindeki bandajı ortaya çıkardı. "Beni bağlı tutuyor!"

Onu durdurmak için atıldım ama ben daha ulaşamadan kolu yanına düştü ve gözleri kapandı. Önünde durdum, omuzlarından tutarak onu Aspen'in görüşünden korumaya çalıştım. Layla yavaş bir nefes alarak sakin sakin gözlerini açtı. Yüzünde korku ifadesi olduğunu görüyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Aspen, sesi yüksek ve panik doluydu. "Seni uyuşturuyor da ne demek?" Aspen Layla'yla aramıza girerek bizi ayırdı.

Aspen, Layla'nın yüzünü ellerinin arasına alarak bana değil kendisine baktırmaya çalıştı.

Ellerimi başımın yan taraflarına götürerek bir adım geri çekildim. Layla'nın bu aksiliği nasıl açıklayacağını bilmiyordum.

Layla'nın gözleri kocaman açılmıştı, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Ne diyeceğimi hiç bil-

miyordum. Aspen omzunun üzerinden bana sanki bir canavarmışım kötü kötü baktı.

"Sadece... şakaydı?" dedi Layla, hiç inandırıcı olmamıştı.

"Ne... *ne*?" dedi Aspen.

Chad kot pantolonu arkasında su birikintileri bırakarak yanımıza geldi. "Neler oluyor?"

Aspen Layla'yı işaret etti. "Layla... az önce Leeds'in kendisine ilaç verip uyuşturduğunu söyledi. Ve onu bağlı tuttuğunu."

"Şaka yapıyordum," dedi Layla, bir ona bir diğerine bakarak deminki olayı açıklamaya çalışıyordu. Zoraki bir şekilde gülümsese de artık ortam çok gergindi.

"Şaka yapmak için garip bir yol," dedi Chad.

"Bunun şaka olduğunu sanmıyorum," dedi Aspen. "Bileğini bir daha göster."

Layla gömleğinin kolunu başparmağıyla sıkıştırıp elini çekti. "Bu aramızdaki bir şakaydı," dedi. "Söylesene ona Leeds."

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Geldiğimiz noktada Aspen'in ağzımdan çıkan tek kelimeye inanması mümkün değildi. Ama yine de başımı sallayarak Layla'ya yaklaşıp belinden tuttum. "Layla haklı. Bu aramızdaki tuhaf bir şaka. Sadece komiklik olsun diye."

Aspen inanmayan bir ifadeyle Layla'ya baktı. Sonra da hayatının son dakikasında ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini alnına götürdü. Şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. İkna olmamıştı. "Benimle içeri gel Layla," dedi kardeşine elini uzatarak.

Layla sadece eline baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Aspen, bunun garip olduğunu biliyorum. Üzgünüm. Bazen açıklayamadığım şeyler yapıyorum... Beyin hasarı yüzünden. Komik bir şaka olacağını düşünmüştüm. Düşündüğüm gibi olmadı."

Aspen kardeşinin yüzünü inceledi... bir işaret arıyordu. Sessiz bir yardım ricası belki. "Bu cidden berbat bir şey," dedi. Sonra yanımızdan geçerek eve yürüdü.

Chad, Aspen'in evin içinde kaybolmasını izledi. Sonra birasının geri kalanını içip bitirdi. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Çok tuhafsınız çocuklar," dedikten hemen sonra Aspen'in peşinden gitti.

Artık dışarıda sadece Layla'yla ikimiz kalmıştık.

Layla elleriyle yüzünü örttü. "Az önce olanlara inanamıyorum."

Onu çekip sarıldım. "Atlatırlar."

Layla ısrarla başını iki yana salladı. "Aspen unutmaz. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Artık sana güvenmiyor." Yüzünü göğsüme bastırdı. "Bunu yapmaya devam edemeyiz Leeds. Bitmesini istiyorum."

Başımı salladım ama sadece rahatlamasını istediğim içindi. Kafasını rahatlatacaksa geçici olarak her şeyi kabul edecektim.

"Bu gece. Bu gece yapmak istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, lütfen."

"Bu gece yapıyoruz." Sesi kararlıydı. Sözleri kesindi.

Havuzun dibine batmışım gibi hissediyordum. Ciğerlerim suyla dolmuş gibiydi. Boğazımı temizledim. "Bu gece nasıl yapacağız? Ablan burada."

Sanki başından beri bunu düşünüyormuş gibi hemen cevap verdi. "Boğulmanın en kolay yol olacağını düşünüyorum. Zamanlamayı mükemmel yapmamız gerekecek. Beni canlandırmaya başlamadan önce kalbimin durduğundan emin olmalısın."

Ondan ayrıldım, havuzu çevreleyen betonda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "İçime sindiğinden emin değilim. Kalp masajı yapmayı bile bilmiyorum ben."

"Aspen hemşire."

"Aspen buna razı olmaz," dedim.

Layla aramızdaki mesafeyi kapatıp sesini alçalttı. "Razı olması gerekmiyor. Planlı değilmiş gibi rol yapacağız. Kazaymış gibi. Kalp atışlarım durur durmaz ona sesleneceksin. Onların odasındaki bir pencereyi açık bıraktım, bu sayede seni duyacak. Ve eğer duymazsa pencereye koşup onu uyandır."

Bu yüzden onları alt kata yerleştirmişti. "Bunu önceden mi planladın?"

Layla'nın bakışları ciddiydi. "Beni yargılama. Bu durumun benim açımdan nasıl olduğunu bilemezsin."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar acı dolu bir ifade vardı. Bu acıya nasıl karşı koyacağımı bile bilmiyordum.

Haklıydı. Onun için nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Anlıyormuş gibi bile yapamayacaktım. Bu noktada yapabileceğim tek şey, onu içgüdülerine güvenmesini sağlayacak kadar sevmekti.

"Ya seni hemen geri getiremezsem? Ya sen daha içine giremeden ambulans bedenini götürürse?"

"Onlara izin verme. Aspen'in beni geri getirmesini sağla."

"Aspen'in ne yapacağını bileceğini nereden biliyorsun?"

"Aspen hemşire. Her gün hayat kurtarıyor."

Bundan hoşlanmamıştım. "Ya işe yararsa ve vücudunu hayata döndürürsek? Senin yerine Sable'ın dönmeyeceğini nereden bileceğiz?"

"Ona izin vermeyeceğim, Leeds." Layla bunu öyle inanarak söylemişti ki ona güvenmeden edemedim. Onu kendime çekip çenemi başının üstüne yasladım. Hayaletlerin gerçek olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez... çok korkuyordum.

"Seni seviyorum."

Göğsümde boğuk bir sesle, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Hem de çok. Her şeyin yoluna gireceğini bu yüzden biliyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Layla'nın boğulmasına hazırlanmak için yukarı çıkalı iki saat olmuştu.

Dünyamın sona ereceğini hissetmeye başlayalı iki saat olmuştu.

Layla her şeyi planlamıştı. Hatta talimatları bile yazmıştı ve beni sanki bir tür üniversite bitirme sınavıymış gibi çalıştırıyordu.

1. Artık hava almak için uğraşmayana kadar beni suyun altında tut.
2. Nabzımı kontrol et. Durunca hemen 911'i ara.
3. Aspen'i uyandır.
4. Kalp masajı yapmaya başla.
5. Hayatımı kurtarmak için sadece beş dakikan var.

Kâğıdı yatağa bıraktım. *Beş dakika.* Tekrar okuyamadım.

"Gözden geçirmek için biraz daha zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Bunu yapmaya hazır olmak için yıllara ihtiyacım var."

Elini kaldırıp başımın yan tarafına dokundu. "Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bunun devam etmesine izin verirsek gitgide daha zayıf düşeceğim. Daha fazla hata yapmadan hemen yapmalıyız. Aspen daha fazla şüphelenmeden." Kâğıdı alıp katladı. Sonra banyoya gidip tuvalete atarak sifonu çekti. Yatak odasına dönerken dizüstü bilgisayarımı alıp yatakta kendi tarafına koydu. Boğazını temizleyerek, "Bir intihar notu yazdım. Her ihtimale karşı böyle bir not olmasının önemli olduğunu düşünüyorum," dedi.

Elimle yüzümü örttüm. "İntihar notu mu?" Sesimi alçaltamamıştım. "Bu konuda nasıl böyle sakin olabiliyorsun? Az önce bir *intihar* notu yazmışsın Layla."

"İşler yolunda gitmezse suçun üstüne kalmasını istemiyorum. Bundan dört saat sonra e-posta olarak gönderilmesini planladım. E-postama giriş yapmayı biliyorsun. Eğer başaramazsam... e-postanın gönderilmesini sağla. Ama başarırsam... e-postayı sil. Çünkü herkese gidecek Leeds. Sen, Aspen, annem..." Sesi bile soğukkanlıydı –neredeyse robot gibi– yapacaklarımızı tamamen kayıtsızlaşmıştı.

Elimi tuttu, ayağa kalkmamı istiyordu. Onu takip etmemi istiyordu.

Sonraki birkaç dakika gerçek değilmiş gibiydi. Onun peşinden odadan çıktım, merdivenlerden inip arka bahçeye gittim.

Sakin sakin havuza girdi, bu an tanıştığımız geceye çok benziyordu. İlk kez bu havuzda konuşmuştuk. İlk kez bu havuzda öpüşmüştük.

Neden son vedamız bu havuzda gerçekleşecekmiş gibi geliyordu?

Nabzım çılgıncasına atıyordu. Nefes alamıyordum. Yapacaklarımız onu çok etkilemiyor olabilirdi ama benim her bir parçamı ele geçirmişti.

Havuzun ortasında, tanıştığımız gece onu sırtüstü yüzerken bulduğum yerde duruyordu. Vemucizevibir şekilde yüzünde o aynı dingin ifade vardı. "Benimle suya girmen gerekiyor, Leeds." Olabildiğince sakin davrandığının farkındaydım çünkü eğer yapmazsa onu bundan vazgeçireceğimi biliyordu. *Kendim* devazgeçerdim.

Ama Layla haklıydı. Bunu şimdi, uykusuzluktan daha da zayıf düşmeden yapmamız gerekiyordu.

İstemeye istemeye havuza yürüdüm. Havuza girdiğimde su sıcaktı, bana dün havuz ısıtıcısını açtırdığıaklıma geldi –yüzeceğimiz için değil, bu amaçla yaptırmıştı.

Havuzda yanına giderken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık.

Havuzun ortasında buluştuğumuzda gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü sonunda ifadesinde korkuyu görmüştüm. Belime sarılıp yüzünü göğsüme bastırdı. "Bunu istemediğini biliyorum, Leeds. Ama hayatımı geri istiyorum. Geri dönmek istiyorum." Sesi titriyordu. "Kendi bedenimi her terk etmem gerektiğinde kalbim her seferinde paramparça oluyor."

Saçlarını öptüm ama hiçbir şey söylemedim. İsteseydim de konuşamazdım. Boğazımdaki korku çok yoğundu.

"Dinle beni," dedi bakışlarımı kendisine yönlendirerek. "Sable'ın devralmasına izin vereceğim. Kalbi durduğunda korkarsa ve kafası karışırsa daha iyi olur. Çünkü ben tetikte ve hazır olacağım."

Haklıydı. Layla bir kenarda beklerse avantajlı olacaktı.

"Birazdan ondan çıktığımda Sable uyanıp da seninle bu havuzda olduğunu görünce paniğe kapılacak. İşte o zaman yaparsın. Ne kadar korktuğun ya da kendini ne kadar suçlu hissettiğin önemli değil, onu suyun altına it, aşağıda tut ve hava almasına izin verme."

Bunun Sable için nasıl olacağını hayal ettim. Nedenini bilmeden boğulmak. Dehşete düşecekti. Karşı koyacaktı. Ve Sable'ı ikinci kez öldürürken Layla'nın bedenini boğduğumu bir şekilde göz ardı etmem gerekecekti.

"Hey," dedi Layla, sesi anlayışlı ve yumuşaktı. Bana tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakıyordu. Hep öyleydi. Daha düşüncelerim ortaya çıkarken kulağına fısıldanmış gibi anlıyordu. "Sable'ın hayatına son vermeyeceksin, Leeds. Benimkini kurtaracaksın. Bunu yapabilirsin."

Bu ilerlemek için ihtiyaç duyduğum bakış açısıydı. Hak edilenle ilgiliydi. Ahlakla alakalı değildi. "Tamam. Haklısın. Bunu yapabilirim. Yapabiliriz."

"Güzel. Tamam." Kendini nefes almaya zorladı ama korkunun etkisiyle zayıf bir nefesti. "Hazırmısın?"

Başımıhafifçe iki yana salladım çünkü böyle bir şeye kim hazırolabilirdi ki? Yüzünü ellerimin arasınaaldım, göz göze eydik. Korkuyordu. Dudakları titriyordu. Ellerini göğsüme koydu, parmaklarının titrediğini hissettim.

Bunu ona borçluydum. Burada hatırlayamadığı birini bekleyerek yapayalnız birşekilde uzun süredir hapsolmuştu. Alnımıalnına dayadım, gözlerimizi kapattık. Ona bukadar yakınkenölümün bile koparamayacağı sağlam bir bağhissediyordum. Sonsuza kadar bir birimize bağlıydık ve eğer bu ışı doğru yapamazsam –onu kay bedersem– bu bağ kal bim durana kadaronu sıkacak ve beni boğmaya devam edecekti.

Onu öptüm. Her bir zerremle ona muhtaçmışım gibi öpüyordum onu, bitmesini istemiyordum çünkü ya buonu son öpüşümse?

Onu gözyaşlarının tadını alana kadar öptüm. Gözyaşlarımız bir birinekarışmıştı.

Layla benidurduruncayakadaronu öpmeye devam ettim.

Alnını göğsüme dayadı, iç çekişindeki hüznü hissede biliyordum. "Seni seviyorum," dedi.

Kollarımı sımsıkı ona dolayarak yanağımı başının üstüne bastırdım. "Seni seviyorum Layla."

"Beni bulduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ve sonra gitti.

Kollarımın arasındaki artık Layla değil Sable'dı. Kollarımdaki ani hareketinden değişimi hissetmiştim, irileşmiş gözlerle başını göğsümdenkaldırdı.

Daha çığlık bileatamadanelimleağzını kapattım.

Belki de ona kızgınolan yanımdan güç aldığımiçindiya da Layla'yı her şeyden fazla geri isteyen yanım yüzündendi ama yaptım. Onu suyun altına ittim. Onu orada tutmak için bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım. Vücudunu bacaklarımınarasına sıkıştırdım. Daha fazla bastırmak içiniçin saçlarını parmaklarımadoladım.

Suyun içinde çırpınıyordu... kollarımı ve göğsümü tırmalıyordu. Kurtulmak için her şeyi deniyordu –nefes almaya çalışıyordu ama havuzun dibinde çığlık atıyor, ciğerleri hızla su alıyordu.

Gökyüzüne bakıyordum çünkü ona bakarsam durmak zorunda kalırdım. Yaptıklarımı Layla'nın yüzüne bakarak yapmaya devam edemezdim. Ve şu anda Layla'nın gözlerinin ardında Sable olduğunu bilsem de gözlerine bakarsam dehşete kapılmış bir Layla görmekten korkuyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatarak daha sıkı tuttum.

Mücadeleyi bırakmasını bekledim, bekledim ve bekledim. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Onu suyun altında tutarken saymaya başladım. Yüz on sekiz saniyeye geldiğimde nihayet mücadeleyi bıraktı.

Ve o zaman bile tam bitmiş olabileceğini düşünürken tırnaklarını bana geçirdi, parmakları bir kurtuluş arıyordu.

Sol bileğimi kavrayarak çok hafif bir güçle sıktı.

Sonrasındaysa... hiçbir şey hissetmedim.

Sualtı çığlıkları birkaç saniyedir kesilmişti. Saçları parmaklarımın arasından kaymaya başladı. Ciğerlerinde hava kalmadığından emin olana kadar gözlerim kapalı, nefesimi tuttum. Sonra yavaş yavaş bakışlarımı indirdim.

Yüzünü kaplayan saçlarını geriye çektim. Gözleri açıktı, ama bana bakmıyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu. Odaklanma yoktu. *Hayat* yoktu.

İşte o zaman paniklemeye başladım.

Kafası sudan çıkana kadar yukarı çektim, Sable'ın artık bu bedenin içinde olmadığı açıktı. Ama Layla da yoktu.

Layla'nın cansız gözlerini görünce boğazımdan bir feryat koptu. Kolları iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu. Ellerimi altına geçirerek onu sığ uçtaki basamaklara doğru sürüklemeye başladım.

"Aspen!" diye haykırdım. "İmdat!"

Onu tahmin ettiğim kadar hızlı hareket ettirmek neredeyse imkânsızdı. Bacaklarının arkası havuz basamaklarına, ardından betona sürtündü. Sonunda Layla'yı havuzun kenarında sırtüstü yatırınca cep telefonumu alıp 911'i aradım.

"Aspen!" diye haykırdım. Layla'nın gösterdiği gibi kalp masajı yapmaya başladım ama her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi geliyordu.

Telefon yanımda duruyordu. Bir operatör telefonu açınca Layla'yı hayata döndürmeye çalışırken telefona bağırarak adresi söylemeye başladım.

Beş dakika.

Sadece bu kadar zamanımız vardı.

"Beş dakika," diye fısıldadım. Dudakları morarmıştı. Hiçbir hayat izi yoktu. Aspen'e ihtiyacım vardı çünkü doğru yapıp yapmadığımı bilmiyordum.

Ama Layla'nın yanından ayrılmak istemiyordum.

"Aspen!" diye haykırdım tekrar.

Daha adını söylemeyi bitirmeden Aspen yanımda diz çökmüştü. "Çekil!" diye bağırdı beni yolundan iterek. Geriye düştüm ve Aspen'in solunum yollarını açmak için Layla'yı yan çevirmesini izledim. Sonra tekrar sırtüstü çevirdi ve kalp masajına başladı.

Chad de gelmişti. Telefonumu alıp 911 operatörüyle konuşmaya başladı. Aspen'in etrafından dolaşıp Layla'nın başının yanına gittim, eğilip başını kucağıma aldım.

"Yapabilirsin Layla," diye yalvarıyordum. "Lütfen, lütfen geri dön. Lütfen. Bunu sensiz yapamam. Geri dön, geri dön, geri dön."

Dönmüyordu. Onu havuzdan dışarı sürüklediğim zamanki kadar cansızdı.

Ağlıyordum. Aspen ağlıyordu.

Ama Aspen onu kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmiyordu. Elinden gelen her şeyi yapıyordu. Yardım etmeye çalıştım ama işe yaramıyordum.

Sanki beş dakikadan fazla zaman geçmiş gi biydi.

Ebediyet gi bı geliyordu.

Bir zamanlar Layla'yla geçirdiğimde dakikaların daha önemli geldığini düşünürdüm ama hiç bir zaman onun hayatını kurtarmaya çalıştığımız şu ankı kadar önemli olmamıştı.

Aspen gıttikçe hısterıkleşiyor, bu da bana çok geç kalındığını bildiğını düşündürüyordu. Çok zaman geçmişti. Onu suyun altında çok mu uzun tutmuştum?

Ben miyapmıştımona bunu?

Da ha da batıyormuşum... birşekildeeriyiptoprağın altına karışıyormuşum gi bi geliyordu. Dizlerımın üzerinde, ellerim başımın arkasında sımsıkı kenetlenmiş duruyordum, fiziksel olarak hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Beni buna iknaetmesinenedenizin vermiştimki? Böyle yaşamanın biryolunu bulabilirdik. Birlikte bir hayat sürdüremeyecek olsak da onunla birlikte sefil bir hayatyaşamayı tercih ederdim.

"Layla." diyeadını fısıldadım. Beni duya biliyor muydu? Şuanda bedenindedeğilse de hâlâ buradamıydı? Bunları izliyormuydu? Beniizliyormuydu?

Bir gurultu sesi duydum.

Aspen hemen Layla'nın başını tekraryana çevirdi. Layla'nın ağzından yeresu boşaldığını gördüm. "Layla!" Adını haykırıyordum. "Layla!"

Ama gözleri açılmadı. Hâlâ tepkisizdi.

"Sekız dakikalık mesafedeler," dedi Chad telefonu indırerek.

"Bu yeterınce çabuk değil," diye mırıldandı Aspen. Kalp masajına kaldığıyerdendevam etmeye başladı. Ve bir kez daha Layla'nın nefesıkesilip tıkanmaya başladı.

"Layla, geri dön, geri dön," diyeyalvardım.

Aspen bileğini tutup nabzını kontrol etti. Onun yanıtını beklerken dünyanın tüm sesleri kendiliğinden sessize alınmış gibiydi.

"Nabzı atıyor. Belli belirsiz."

"Hayatını kurtarmak için sadece beş dakikan var."

Hemen ellerimi Layla'nın kollarının altına sokup onu yukarı çekmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aspen, sesinde panik vardı.

"Ambulansı karşılamamız lazım!" diye bağırdım. "Gidelim!"

Chad, Layla'yı ön bahçeye taşımama yardım etti. Onu arabamın arka koltuğuna yerleştirdik, Aspen'le Chad onunla birlikte arkaya bindiler. Aspen nabzını kontrol etmek için elini Layla'nın bileğinde tutarken garaj yolundan çıktım.

"Daha hızlı," dedi Aspen.

Daha hızlı gidemezdim. Gaz pedalı sonuna kadar dayanmıştı.

Ambulansla buluşana kadar sonsuz gibi gelen bir yol katettim ama muhtemelen sadece iki kilometreden ibaretti. Ambulansın tepesinde yanan ışıklarını görür görmez kendi farlarımı açıp kapamaya başladım. Arabayı otoyolun ortasında durdurunca ambulans bizim için durmak zorunda kaldı.

Chad'le Aspen'in Layla'yı arka koltuktan çekip çıkarmasına yardım ettim. Hâlâ cansızdı.

Sağlık görevlileri bizi sedyeyle karşıladı. Onu ambulansa çekip yerleştirdiler ama peşinden binerken Aspen beni yakalayıp geri çekti. Önüme geçip ambulansa kendisi bindi. Göz göze geldiğimizde bana canavarmışım gibi bakıyordu. "Kardeşimden uzak dur."

Kapılar kapandı.

Ambulans hızla uzaklaştı.

Dizlerimin üstüne çöktüm.

Yirmi Yedinci Bölüm

Onusudan çıkaralıotuz sekız dakikaolmuştu.

Bekleme odasında volta atıyordum.

Chad bırkaç metre ötede telefondaydı, muhtemelen Aspen'i aramaya çalışıyordu. Acil servise girdiğimizden beri onu görmemiştik. Chad beniyoldançekip alarak arabayı buraya getırmek zorundakalmıştı. Fazlasıyla üzgündüm.

Kimse bize birşey söyleyemiyordu.

Otuz *dokuz* dakika geçti.

Kırk.

Chad telefonu kapattı. Aspen'den haber aldığını umarak yanına koşturdum. Sadece başını iki yana salladı. "Cevap vermıyor. Sanırım telefonunu evde bırakmış."

Başımı sallayarak volta atmaya devam ettim. Ayaklarımın yerde hareket ettiğini görüyordum ama havada süzülüyormuşum gibi geliyordu. Sankı hareket etmiyormuşum gibi. Tüm bunlar bir rüyaymış gibi geliyordu.

Birkâbus.

"Layla'nın havuzda ne işi vardı?"

Aspen'in sesiyle arkama döndüm. Şimdi arkamda duruyor, gözlerını kısmış bana bakıyordu. Yanakları akan gözyaşlarıylaiz iz olmuştu.

"Layla iyi mi?" diye sordum.

Aspen başını iki yana sallayınca kalbim eriyip göğüs kafesıme sızıyormuş gibi hissettim. "Bilmiyorum. Beni odaya almıyorlar," dedi. "Layla neden havuzdaydı, Leeds?" Suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

Chad yanına gidip omuzlarına sarıldı. Onu bir sandalyeye oturtmaya çalışıyordu ama Aspen onu iterek dikkatını tekrar bana çevirdi. "*Suyun* içinde ne ***halt*** ediyordu, Leeds?"

Bağırışı odadaki herkesin dikkatini çekmişti. Histerik bir hâldeydi. Kızgındı. Kardeşine bunu benim yaptığımı düşünüyordu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ama ona bunu ben yapmadım."

Aspen'ın bakışları kollarıma inerekdonupkaldı. Sadece kollarıma bakıyordu, onun tavrı bakışlarınıtakip etmeme neden oldu. Aşağı kendime baktığımda, kollarımın çizik içinde olduğunu gördüm. Kanatan tırnak çizikleri. *Taze* kan.

Aspen histerik bır şekilde ağlamaya başlayınca tekrar ona baktım. Chad onu ayakta tutmakta zorlanıyordu. Aspen'i bir sandalyeye götürdüama onu bendenuzaktuttuğu süre boyunca Aspen bana bağırıp durdu. "Neden? Kardeşime bunu nedenyaptın?"

Aspen'i buna inanmaktan vazgeçirmek için söyleye bileceğim ya da yapabileceğim hiç bir şey yoktu. Bu gece onu masum olduğuma inandıramayacak kadar çok şey olmuştu.

Ve eğer Layla başaramazsa... ben de başaramayacaktım. Çünkü kesinlikle kimse gerçeği kabul etmeyecekti. Bunlar geçen ay olsaydı –gerçeğe bende inanmazdım.

Ama Layla başarsa bile Aspen'ın bana bir daha asla güvenmeyeceği fikri yine de benim için felaket bır sonuç yaratacaktı.

Chad, Aspen'i sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu ama Aspen histerik bir hâldeydi. Yanlarına giderek Aspen'in önünde diz çöktüm. "Aspen," dedim kararlı ve alçak bir sesle. "Suda nöbet geçirdi. Ona yardım etmeye çalışıyordum ama tek başıma yapamadım. Onu suyun üstünde tutamadım. İşte o zaman seni çağırdım. Bunu ona ben yapmadım."

Bana inanmamıştı. Gözlerindeki güvensizliği göre biliyordum.

"Layla dahaönce neden onu bağlı tuttuğunusöyledi?" diye sordu Aspen. "Neden öyle dedi?"

Açıklamak için ağzımı açtım ama cevabım yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, çenem kasıldı.

"Leeds?"

Ses arkamdan geliyordu.

Ayağakalkıparkamıdöndüğümanda Aspen desandalyesindenfırladı. Bekleme odasının girişinde birdoktorduruyordu. "Leeds Gabriel?" dedi.

Bu adamın beni Aspen'e yapamadığım açıklamadan kurtarması rahatlatmıştı ama hazır olmadığım ha berleri vermek için burada olmasından korkuyordum. Öne çıktım. "Layla iyimi?"

Doktor arkasındaki kapıyıiterek açtı. "Senisoruyor."

Adım atacak gücü nasıl buldum bilmiyordum çünkü bu sözler nefesimi kesmişti. Ama her nasılsa kapıya yürüdüm, koridordan geçtım ve Layla'nın bir yatakta battaniyeye sarılmış, hâlâ ıslak saçları omuzlarına yayılmış yattığı odaya gırdim.

Odaya gırdiğimdeduraksadım çünkü tam olarak neyle karşılaşacağımı bılmiyordum. Ona sadece bakarak anlamak zordu.

O Layla mıydı?

Aspen beniiterek geçip hızlayatağın yanına gitti. Ağlıyordu. Kardeşine sarıldı.

Ama Layla Aspen'e bakmıyordu. Doğrıca bana bakıyordu.

Yüzünde hıç duygu yoktu. Şu anda Layla'ya mı yoksa Sable'a mı baktığımı anlamak mümkün değildi. Layla olduğuna inanmakistiyordum çünkü Layla'ymış gibi hissediyordum. Şu anda içgüdülerime güvenemeyecek kadar korkuyordum.

Bir şeyler söylemesıne ihtiyacım vardı.

"Layla?" Sesim soru sorar gibi fısıltıyla çıkmıştı.

Gözünden bir damla yaş akarak yanağından aşağı süzüldü. Başını salladı... belli belirsiz. "Leeds," dedi. "Şu anda nasıl göründüğünü biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Dudakları kıvrılarak gülümsedi. "İçten içe ölüyormuş gibi görünüyorsun."

Bu sözler bana gereken tek kanıttı. Hızla yanına gidip Aspen'le yatağın arasına girdim. Yatağın korkuluklarını indirip yanına yattım, Layla bana sımsıkı tutunurken ona sarıldım. Yüzünün her tarafını, ellerini, başının üstünü tekrar tekrar öptüm. Layla hem ağlıyor hem gülüyordu.

"Başardık," dedi.

Yanağımı yanağına dayayarak içimi çektim. "Başardık Layla." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildim.

"Bir daha söyle. Adımı tekrar söyle."

"Layla," diye fısıldadım. "Layla, Layla, Layla."

Beni öptü.

Beni öpen *Layla*'ydı.

Layla.

SONSÖZ

Layla ve ben bu deneyimden tek bir şeyden emin olarak çıktık; o da artık *hiçbir şeyi* kesin olarak bilmediğimiz gerçeğiydi

Bu hayat ve sonrasında her ne geliyorsa idrak edebileceğimizin de ötesindeydi, bu yüzden denemedik bile. Tek yapabileceğimiz, ikinci şansıelde edebildiğimiz içinşükretmekti. Ve bu ıkıncı şansla üçüncüye ihtiyacımız olmaması için elimizden gelenher şeyi yapıyorduk.

Sable başka bir boyuta mı geçti, yoksaruhu benımhatıramla bağlantılı olabilecek bir yerdemi sıkışıpkaldı bilmiyorduk, bunedenle Layla'yla en iyisinin yeniden başlamak olduğuna karar vermiştik. Tamamen.

Kansas, Lebanon'daki pansiyona bir daha hiç gitmedik. Tennessee'deki geçici dairemize bile geridönmedik. Layla hastaneden taburcu edildiğinde doğruca havaalanına giderek bırsonraki müsaıt uçağın nereye gittiğini sorduk.

İşte Montana'ya buşekilde geldik.

Ikimiz dedaha önce buraya gelmemiştik ve bu bize rahatlıkhissi veriyordu. Bir evsatın alana kadar birkaçhafta otelde kaldık. Yeni inşa edilmış bır ev satın aldık. Satın aldığımız evle il gili bir tarihçenin olmamasının daha iyi olacağını düşünmüştük. Bu boyuttan olmayan birvarlıkla karşılaşma ıhtimalimiz pek olmayacaktı.

Ev muhtemelen ihtiyacımızdan fazlaydı ama Layla burayı görür görmez hayran kaldığından burasının bizim evimiz olacağını anlamıştım. Ev, arka bahçemizden Beartooth Dağları'nın engin manzarasına bakan on dönüm tepelik bır arazinin üzerineinşa edilmişti.

Bölgedekidiğer evlerdenfarklı, benzersiz ve modern bir tasarıma sahipti. Öyle ki bizi çevreleyen doğanın ortasın-

da biraz yersiz hissettiriyordu. Sanırım bueve Layla'yla şu andahissettiklerimiziandırdığı için yerleşmiştik. Sanki tam olarak uyum sağlayamıyorduk çünkü kimseyle paylaşamayacağımız büyük bir sırla yaşıyorduk.

Başımıza gelenleri birine anlatmaya nasıl cesaret ede bilirdik ki? Insanlar deli olduğumuzu düşünürdü. Layla yaşadıklarını Aspen'e bile anlata bileceğini sanmıyordu. Layla Aspen'in kafa travmasının başta düşündüğümüzden daha kötü olduğunainanmasından korkuyordu.

Aspen'in kal bini kazanmak zaman alacaktı. Olan onca şeyden sonra bana güvenmiyordu ve şimdi Layla'yı alıp Montana'da tenha bir eve götürmem sadece Aspen'ın kız kardeşi için endişesini arttırmıştı. Eninde sonunda Aspen'in sempatisini kazanacaktım. Bundan emindim. Layla evreninher boyutunda benimruh eşimdi.

###

Layla'yla son birkaç günü evimize yerleşerek geçirmiştik. Yanımızda hiç bir şey getirmediğimiz için bu taşınma ağırlıklı olarak mo bilya ve evin ihtiyacı olup da bizde olmayandiğer eşyaların alışverişinden ibaretti.

Ikimiz de çok yorulmuştuk. Güneş batmaya başlar başlamaz birlikte yeni aldığımız veranda koltuğuna çökmüş, son yarım saattir burada sessizceoturarak Alexa cihazından müzik dinliyorduk.

Layla kollarını bana sarmış, başını omzuma dayayarak yanıma yaslanmıştı. Elim saçlarının arasında, buklelerinde dolaşırken yazdığım şarkılardan biriçalmaya başladı.

Bu, Layla'nın çalma listesi olmalıydı.

Hemen canlanarak ışıl ışıl gülümsedi. "Bu en sevdiğim şarkın," dedi. Ve bunda ciddiydi. Şarkılarımı o kadar sık dinliyordu ki kendi sesimden bıkmaya başlamıştım.

Layla koltuktan kayarak kalktı, müzikle cilveli cilveli sallanmaya başladı. Arkasına döndü, karşımda dans ederek kollarını havaya kaldırdı. "Alexa," dedi. "Sesi sonuna kadar aç."

Şarkının sesi yükseldi, Layla gözlerini kapamış dans etmeye devam ediyordu. Müzikle uyumsuz ve hiç zarif değildi.

Hâlâ berbat dans ediyordu. Onda ilk fark ettiğim şey bu olmuştu... ve kesinliklede ğişmesiniistediğim son şeydi.

TEŞEKKÜR

Kendimde biraz korkmama rağmen daha önce hiç uğraşmadığım bir türle amatörce uğraşırken çok eğlendim. Bana bu şansı verenlere teşekkürederim, özellikledc paranormal olaylar sızın ışınız değilse. Benim için hayal gücümün çok ötesindeydi ama yazmayı bu yüzden seviyorum.

Temsilcim Jane Dystel'e ve Dystel, Goderich & Bourret yayın ajansındaki herkese çok teşekkürederim. Hepiniz kitaplarımı okuyuculara ulaştırmak için çok çalışıyorsunuz ve her birinize teşekkür borçluyum.

Montlake Yayıncılık'taki tüm ekibe teşekkür ederim. Hepinizle birlikte çalışmak bir rüya gibiydi ve gelecek birçokkitap için sabırsızlanıyorum.

Ayrıca tüm Goodreads çalışanlarına teşekkür etmekistiyorum. Biz yazarlar kitaplara adanmış bir platforma sahip olduğumuz için çok şanslıyız ve sizler birlikte çalışırken her zaman çok duyarlıve tatlı davrandınız çocuklar.

İlk okurlarım Tasara Richardson, Maria Blalock, Melinda Knight, Anjanette Guerrero, Vannoy Fite, Lın Reynolds, Brooke Howard, Karen Lawson ve Susan Rossman'a teşekkür ederim. Her zaman kitapların en kötü versiyonlarına maruz kalırsınız ancak bir şekilde yine bu versiyonları istersiniz. Bu kitaplariçin yaptığınız her şeye minnettarım.

Stephanie ve Erica'ya, siz benim için çok önemlisiniz. İkiniz olmasaydınız hayalimi yaşıyorolmazdım. Bu şimdiye kadarki en iyi işimiz oldu.

Bookworm Box ve Book Bonanza için çalışan veya gönüllü olan herkese teşekkür ederim. Bu hayır kurumlarını başarıya ulaştırmak için yaptığınız her şeyiçin minnettarım.

CoHorts'un her üyesıneve harıka yönetıciler olan Pamela Carri on, Chelle Lagoski Northcutt, Kristin Phillips, Laurie Darter, Murphy Rae ve Stephanıe Cohen'e BÜYÜK bir teşekkür borçluyum.

Harika aileme teşekkür ederım. Annem, kocam, kız kardeşlerim, oğullarım.

Ama hepsinden önemlisı bu kitabı okuduğunuz için sizlere, okuyuculara teşekkür ederim. Bu yıl dünya için zorlu bır yıl oldu bu yüzden biraz olsun avuntuyu bulmak için sanatayönelmeyi sürdürdüğünüz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © Chad Griffith

Colleen Hoover, çoksatan romanı *Bizimle Başladı Bizimle Bitti* ve çoksatan psikolojik gerilim kitabı *Verity: Gerçeğin Diğer Kıyısı* da dahil olmak üzere birçok romanıyla *New York Times'ın* en çoksatan yazarıdır. Üç yıl üst üste Goodreads Choice En İyi Roman Ödülü'nü kazanmıştır – *İtiraf* (2015), *Bizimle Başladı Bizimle Bitti* (2016) ve *Without Merit* (2017). İtiraf yedi bölümlük bir internet dizisine uyarlanmıştır. 2015 yılında Hoover ve ailesi, yazarlar tarafından bağışlanan imzalı romanlar sunan bir kitapçı ve aylık abonelik hizmeti olan Bookworm Box'ı kurmuştur. Elde edilen tüm kâr, ihtiyaç sahiplerine ulaştırılmak üzere her ay çeşitli hayır kurumlarına gitmektedir. Hoover, kocası ve üç oğluyla birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Onu daha iyi tanımak için www.colleenhoover.com'u ziyaret edin.